biblioteca rao

KATHRYN TAYLOR

MOȘTENIREA DARINGHAM HALL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TAYLOR, KATHRYN
Daringham Hall: moştenirea / Kathryn Taylor ; trad.: Graal Soft SRL. - Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-776-036-1

I. Graal Soft

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str.Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KATHRYN TAYLOR
Daringham Hall – Das Erbe
Copyright © 2015 Bastei Lübbe AG, Koln
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germana
Graal Soft

© Editura RAO, 2015
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-776-036-1

Pentru Rosemary și Bryan. Niciunde
în Anglia de Est nu e mai frumos decât la voi.

Și pentru Martin. Mereu pentru tine!

Prolog

În cameră ar fi fost liniște, fără ticăitul apăsat al vechii pendule din colț, care o agita pe Kate mai mult decât era deja. Piesa masivă de mobilier, cu cadranul aurit și marile greutăți, se aflase, de când își putea ea aminti, aici, în biblioteca de la Daringham Hall și, ori de câte ori se întâmplase să o observe, zgomotul monoton, consecvent, i se păruse mai degrabă liniștitor. Dar nu și astăzi. Deoarece, cu fiecare mișcare a minutarului, se apropia momentul de care se temea.

„N-ar trebui să fiu aici!“ rosti ea cu voce tare, încă o dată, ceea ce gândise în tot acest timp. Ar fi cedat cu plăcere impulsului de a se ridica de pe canapea și de a pleca, dar nu era atât de simplu. Pentru moment, nimic nu mai era simplu.

Se uită, nesigură, spre Ralph Camden, care ședea într-un fotoliu, atât de cufundat în gânduri, încât nu mai spusese nimic de câteva minute bune. Pentru câteva secunde, ea chiar crezu că probabil nu o auzise, însă el își înălță, în sfârșit, capul și o privi.

La cei cincizeci și un pic de ani, ar fi putut să-i fie și tată, iar în viața lui Kate fuseseră perioade în care și-ar fi dorit ca el să-i fi fost. În copilărie, voise nespus să facă parte din familia lui și să locuiască la Daringham Hall, locul care, pentru ea, se apropiase întotdeauna cel mai mult de un cămin. Aici fusese mereu binevenită, și nu doar

tolerată. Motiv pentru care se apropiase atât de tare de Camdeni, de care se simțea profund legată. În această privință, nimic nu avea să se schimbe vreodată.

Și tocmai asta era problema!

Kate înghiți în sec, fiindcă Ralph nu comentă deloc remarca ei, ci o cerceta doar, în felul lui atât de caracteristic și de liniștit.

În trecut, tocmai pentru asta îl îndrăgise așa de mult. Se comporta mereu corect și nu își ieșea niciodată din fire. În orice caz, Kate era sigură că nu îl auzise vreodată urlând sau blestemând, așa cum obișnuia mătușa ei, Nancy. Nu, Ralph Camden fusese întotdeauna cu adevărat prietenos – și asta fusese o adevărată binecuvântare pentru o fată care simțea, zi de zi, cât de nedorită e. Nici nu e de mirare că jucase, adeseori, în imaginația lui Kate, rolul de tată ideal.

Dar el nu era asta, și acum o știa și ea. Nu era nici vreun erou, iar felul lui liniștit de a fi făcea să nu se observe faptul că îi lipseau forța și capacitatea de a se impune. Dacă ar fi fost înzestrat cu aceste două însușiri, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic din ceea ce urma să le schimbe tuturor cursul vieții și să le amenințe viitorul de la Daringham Hall. Și ea nici n-ar fi trebuit să stea cu el, deși nu avea nicio treabă acolo.

– Lui Ben n-o să-i convină dacă sunt de față, îi atrase atenția, ridicând din umeri, cu un gest neajutorat. Și, de fapt, nici nu mă privește deloc. Putea el oare să priceapă asta?

Ralph suspină, dar își păstră punctul de vedere.

– Te privește și pe tine, Kate. Ne privește pe toți. Și, în afară de asta... ezită el înainte să vorbească mai departe, iar vocea îi tremură ușor... poate că îl poți convinge tu pe Ben mai degrabă decât o pot face eu. Un zâmbet slab îi trecu peste chipul livid. Tu ești mai apropiată de el decât noi toți și cred că însemni mult pentru el!

Kate simți că se sufocă și, pentru o clipă, și-ar fi dorit să fie adevărat. Dar cât de probabil era lucrul ăsta, după evenimentele din ultimele zile?

– Așa mă gândeam și eu. Dar el...

Se opri, fiindcă se auziră bătăi în ușă. Imediat aceasta se deschise și Kirkby apăru în cadrul ei, pe care, de fapt, îl umplea complet, cu umerii săi largi, ușor aduși în față. Materialul din care îi era confecționat costumul se mula pe brațele lui musculoase, care nu prea păreau să se potrivească unui majordom. Mai degrabă unui boxer profesionist – ceea ce se părea că și fusese mai demult. Dar existau multe zvonuri pe seama lui Kirkby și Kate nu le mai dădea crezare. Îi plăcea acel bărbat și îi înțelegea supunerea fidelă față de Camdeni. Era ceva ce aveau în comun.

– A sosit domnul Sterling, anunță Kirkby, iar Kate inspiră adânc, fără să vrea, atunci când el se dădu la o parte, pentru a-i face loc să intre lui Ben, care păși în încăpere cu o mină serioasă.

Era unul dintre puținii oameni care, pe lângă Kirkby, nu păreau să fie scunzi, dar nu acesta era motivul pentru care nu-l puteai ignora, ci felul lui de a fi, sigur pe sine, modul în care mergea și te privea, cu acei ochi cenușii, de culoarea furtunii. Kate nu reușise niciodată să-i țină piept, de la bun început, iar acum trupul o trăda din nou, fiindcă simțea cum spatele îi era străbătut de un fior rece și inima începuse să-i bată mai repede.

Ben ezită doar foarte puțin atunci când privirile li se întâlniră, moment în care Kate îi văzu surpriza de pe chip. Nu se așteptase să o întâlnească aici și, pentru o clipă, avu impresia că el va spune ceva. Însă, imediat după aceea, trăsăturile i se ferecară la loc și se transformară în acea mască dură, dincolo de care el nu permitea nimănui să pătrundă cu privirea. Se apropie în tăcere de locul în care ședeau cei doi, în mijlocul spațioasei încăperi, și se opri acolo, timp în care Kate se ridică, simțind cum i se înmoaie genunchii. Ralph se ridică și el.

– Ben!

Rosti numele cu precauție, de parcă nu ar fi fost foarte sigur dacă îl putea folosi sau nu. Nu putea.

– Domnul Sterling pentru dumneavoastră. Vocea lui Ben părea glacială, dar Kate o cunoștea suficient de bine pentru a sesiza furia reținută din ea. Așa rămâne. Se uită prin încăpere, ridicând batjocoritor din sprâncene, pentru ca, după aceea, să-l fixeze din nou pe Ralph. Unde e fratele dumneavoastră? Nu aveți nevoie de sprijin juridic?

– Nu!

Pe chipul lui Ralph se citea că îl frământă ceva, iar în clipa în care o privi scurt pe Kate, ea îi observă îngrijorarea din ochi. Faptul că, de această dată, nu-l adusese pe Timothy constituia un risc, dar asta o știau bine amândoi. Dar era singura cale prin care ar fi putut să-l facă pe Ben să-și schimbe părerea.

În timp ce Ralph își căuta asiduu cuvintele, Kate constată în tăcere, din nou, cât de puțin semănau unul cu altul cei doi bărbați. Cu excepția părului, care avea aceleași reflexe de blond-închis, păreau să nu aibă nimic în comun.

Ralph tuși.

– Eu... aș avea, în acest sens, o propunere. Sau, mai bine zis, o rugăminte, zise el, și Kate încercă să fie pregătită. Fiindcă, dacă Ben avea să refuze oferta – ceea ce i se părea foarte probabil –, atunci el va amenința astfel nu doar Daringham Hall, ci tot ceea ce era important pentru ea în viață. Atunci va trebui... nu, atunci îl *va urî*.

Dar dacă va accepta?

Kate înghiți în sec, în timp ce Ben o cerceta, și își dădu dintr-odată seama că atunci s-ar fi aflat într-o și mai mare dificultate.

1

În urmă cu patru săptămâni

– Doar nu vorbești serios!

Ben zâmbi, simțind disperarea din vocea lui Peter, ușor distorsionată de hands-free-ul Jaguarului închiriat. Afară se pornise o furtună de vară și ploua zdravăn, motiv pentru care recepția părea periclitată. Însă, oricum, sediul biroului *Sterling & Adams Networks* se afla în îndepărtatul New York, acolo unde Peter ședea, cu siguranță, chiar în acea clipă, în fața unui computer. De fapt, Peter ședea mereu în fața unui computer, iar pentru a-l extrage de acolo, aveai nevoie de o anumită putere de convingere. Sau îi prezentai fapte – ceea ce Ben prefera, în principiu. De aceea, nu se lăsă impresionat de reacția lui, cu atât mai mult cu cât se și așteptase la ea.

– Acum, nu face atâta caz din cauza asta, Peter, ok? Durează ceva mai mult decât am crezut.

– La dracu', lucrurile n-au fost plănuite așa! înjură Peter. Ar fi trebuit să rămâi trei zile în Anglia, și nu toată săptămâna. Și acum, când am crezut că s-a terminat, în sfârșit, iar o iei de la capăt, încă o nenorocită de zi. Poate că o să-mi spui mâine că ai decis să te muți de tot în insula aia ploioasă!

– Mai degrabă o să înghețe iadul înainte de asta, zise Ben aspru și se enervă imediat că o spusese. Nu era treaba lui Peter cât de

mult îl răscolea șederea aici. Acesta era însă, în continuare, atât de prins de ceea ce-l anunțase Ben, încât nici nu remarcă.

– Sper că ești conștient că *trebuie* să fii aici cel târziu luni după-amiază. Fiindcă, altminteri, voi fi constrâns să conduc întâlnirea cu Stanford și cu oamenii de acolo. Și nu o să-ți prea convină asta, sau da?

Ben râse.

– Ba da, dacă se poate evita!

Peter era un geniu al informaticii și, datorită calităților sale deosebite de programator, mica lor firmă de garaj se transformase într-o companie internațională de software. Însă, pe cât de bine lucra cu cifrele și cu codurile, cu platformele și cu grafica, pe atât de rău știa să se comporte cu oamenii. De aceea, conveniseră, de la bun început, o strategie clară: Ben era interfața de la Sterling & Adams Networks și reprezenta firma în exterior, în timp ce Peter preluase întreg domeniul tehnic. Ceea ce nu schimba, firește, cu nimic faptul că ei erau directori executivi cu aceleași drepturi, iar Peter trebuia să-i țină locul la New York, cât timp el se afla în Anglia. Nu era soluția ideală, dar era inevitabilă. Pentru că Ben nu era sigur dacă se putea întoarce peste două zile la New York. Asta depindea de cum aveau să decurgă lucrurile în următoarele ore.

– Dacă totuși nu reușesc, trimite-o pe Sienna! O să preia totul cu plăcere.

Peter spumega.

– Precis. Doar că nu știu cum o să i se pară lui Stanford dacă-i pasăm o asistentă. Ești singurul pe care îl respectă, știi bine. Nu o să încheiem afacerea dacă lipsești de la întâlnire.

Făcu o pauză și păru să aștepte asigurările lui Ben că va fi prezent. Când însă lucrul acesta nu se întâmplă, suspină adânc și plin de reproșuri nedisimulate.

– Serios, Ben, nu înțeleg. Ai lucrat enorm la această afacere și acum, când trebuie, pur și simplu nu ești aici? În vocea lui vibra și

o nuanță de neîncredere. Doar nu pot fi atât de importante chestiile alea personale ale tale de acolo? Sau sunt?

Ben se strâmbă, fiindcă știa că Peter avea perfectă dreptate – periclita afacerea cu Stanford dacă mai rămânea. Dar chestiunea de aici era mai importantă. Trebuia mai întâi să o încheie.

– Ba da! își contrazise el, din acest motiv, amicul. Și nici nu știu cât va mai dura.

Auzi la capătul celălalt un mormăit posac, dar Peter nu mai insistă, ci doar mai bombăni un „atunci, fă bine și grăbește-te!", împreună cu un salut final sec – și tocmai asta era ceea ce îi plăcea lui Ben atât de mult la el. Probabil că din acest considerent se născuse prietenia sa cu americanul mai în vârstă cu zece ani decât el. Peter știuse întotdeauna să respecte faptul că Ben nu făcea parte dintre acei oameni care își povesteau tuturor în detaliu viața – din simplul motiv că, în această privință, era croit pe același calapod. Și, în acest caz, Ben era deosebit de recunoscător, fiindcă asta îl privea numai și numai pe el...

O rafală de vânt cuprinse Jaguarul și-l împinse cu atâta forță, încât Ben fu nevoit să depună un efort considerabil pentru a nu ieși în decor de pe șoseaua îngustă. După ce recăpătă controlul volanului, privi mirat spre cer. Abia acum pricepu că vremea era pe cale de a se strica tot mai tare. Pătura de nori, care fusese mai înainte deasă și apăsătoare, devenise de un negru amenințător, iar ploaia răpăia atât de puternic pe parbriz, încât ștergătoarele abia dacă îi mai puteau face față. În afară de asta, fulgerele și tunetele alternau la intervale tot mai scurte – mașina se îndrepta de bună seamă spre centrul furtunii de vară.

Ben ținu volanul cu ceva mai multă forță. Nu scria oare în ghidul pe care și-l cumpărase special că Anglia de Est era cea mai însorită regiune a Angliei? În orice caz, azi nu, își zise el, și descoperi că asta îi și convenea, de fapt. Momentan, vremea se potrivea

foarte bine cu starea lui sufletească, fiindcă și înlăuntrul lui începea să clocotească ceva, pe măsură ce se apropia mai mult de țintă.

Nu mai era mult de mers, lucru pe care i-l confirmă și indicatorul rutier de care tocmai trecuse: încă două mile până la Salter's End, satul din vecinătatea conacului spre care se îndrepta.

Probabil că oamenii de la Daringham Hall se aflau acum, sâmbătă seara, la cină. Cu ceva noroc, primiseră deja scrisoarea avocatului new-yorkez și, probabil, se gândeau ce consecințe va avea pentru ei. Foarte posibil se îndoiau de veridicitatea celor transmise și credeau că pot ieși într-un fel sau în altul din treaba asta. Dar se înșelau. Își petrecuse ultimele două zile cercetând minuțios întreaga chestiune și avea să confrunte familia Camden cu rezultatul la care ajunsese. În persoană. Față în față.

Lucrurile nu fuseseră astfel plănuite, de fapt, voise ca totul să se desfășoare prin intermediul unui avocat. Ben nu voia să se arate, ci dorea să-și savureze triumful de la distanță. Însă, mai devreme, când se aflase la aeroport, pentru a se întoarce la New York, dintr-odată, nu-i mai fusese de ajuns acest lucru. Simțise nevoia imperioasă de a-i înfrunta personal pe Camdeni. Voia să li se uite în ochi atunci când vor afla ce avea de gând să facă, motiv pentru care nu se mai prezentă la check-in, ci la ghișeul pentru închirieri de mașini, unde o luă pe cea mai scumpă dintre cele ce se mai găseau acolo. Dacă tot urma să o facă, atunci măcar să știe oamenii ăia cu cine stăteau de vorbă!

Imaginea mamei sale îi apăru lui Ben înaintea ochilor, ca de atâtea ori în ultima vreme. O vedea zăcând în pat, palidă și slăbită, marcată de cancer și disperată, fiindcă nu voia să-și lase singur fiul care tocmai împlinise doisprezece ani. Moartea ei i se întipărise atât de chinuitor și de dureros în memorie, încât fugise multă vreme de acea amintire. Însă trecutul îl urmărise mereu și îl măcinase atât de mult în subconștient, încât acum, la treizeci și patru de ani, avea nevoie de certitudini.

Aşa se face că însărcinase agenţia de detectivi particulari din Londra să caute răspunsuri, pe care mama lui nu i le dăduse la acea vreme. De îndată ce veniseră primele rezultate ale cercetării, Ben se înfuriase într-atât, încât avocatul lui trimisese îndată o scrisoare, în numele lui, în Anglia de Est. Dovezile pe care agenţia de detectivi i le trimisese prin curier la New York i se părură surprinzător de sumare. Aşa că, fără să mai stea mult pe gânduri, plecase el însuşi în Anglia, pentru a se ocupa de chestiune.

Cerul fu brăzdat de un fulger, urmat de un tunet puternic, însă Ben se concentră asupra drumului, reprimându-şi înjurăturile. Furtuna părea a se afla exact deasupra lui. Încet, încet, părea să ia naştere în el sentimentul bizar că toată ţara asta nenorocită se ridicase împotriva lui. Nu numai că era greu să te concentrezi la a conduce, mereu, pe partea inversă a străzii, dar, între timp, regretă că închiriase o maşină atât de mare. Să manevrezi Jaguarul pe şoselele Angliei de Est, care păreau să devină din ce în ce mai înguste, nu ar fi fost o plăcere nici pe vreme frumoasă. Dar, aşa, era stres în stare pură. La asta se adăuga faptul că GPS-ul părea să nu mai ştie dintr-odată drumul. Ben nu avea nici cea mai vagă idee dacă era din cauza regiunii pustii prin care tocmai trecea sau dacă prostioara aia se stricase pur şi simplu, dar computerul de bord îl anunţa, de minute bune, că părăsise şoseaua, iar pe ecranul GPS-ului punctul care reprezenta Jaguarul se mişca pe o suprafaţă neagră. Nu mai avea semnal. Şi tocmai acum şoseaua se bifurcă înaintea lui.

Ben opri maşina şi îşi luă smartphone-ul pentru a porni aplicaţia GPS, care spera să funcţioneze mai bine. Dar asta nu se întâmplă, căci telefonul era complet mort, ceea ce nici nu îl surprinse, fiindcă acumulatorul dăduse semne, încă din timpul convorbirii cu Peter, că se descarcă.

– Minunat, mormăi el cu jumătate de glas şi-l aruncă pe scaun, privind apoi, prin ploaie, la răscrucea de drumuri. Nu avea nicio

idee care era cel bun, dar, fiindcă răbdarea nu fusese niciodată o virtute a sa, făcu ceea ce făcea mereu în astfel de situații: luă o decizie. Spre stânga. Într-acolo va merge. Dacă se va dovedi că drumul e greșit, se va putea întoarce oricând.

După o jumătate de milă însă, înțelese cât de complicată ar fi fost chiar și o simplă manevră de întoarcere. Strada se transforma, din ce în ce mai mult, într-un drum de țară plin de noroi. Era loc doar pentru o singură mașină și, dacă ar fi venit acum cineva din direcția opusă, ar fi trebuit să dea tot drumul înapoi cu spatele – o perspectivă care nu-i ridica moralul. Blestemata asta de Angl...

– La dracu'!

Frână brusc, pentru a nu se ciocni de mașina galbenă care se ivise dintr-odată în fața lui. Jaguarul alunecă și derapă câțiva metri, dar Ben reuși să-l oprească înainte de a intra în spatele celeilalte mașini.

Rămase pentru o clipă încremenit în spatele volanului și aștepta să i se potolească bătăile inimii. Atunci se liniști și înțelese că mașina cealaltă nu se deplasa, ci stătea pe loc. De aceea, aproape că se ciocniseră. Pentru că idiotul ăla parcase acolo, de bună seamă.

Ben tocmai se pregătea să-l informeze pe șofer ce părere avea despre ceea ce făcuse, dar observă, în lumina farurilor, că pe bancheta din spate a celeilalte mașini se aflau trei persoane. Tinere femei, dacă vedea bine, dintre care una avea părul vopsit într-un mov strident. Toate trei îl văzuseră prin geam și discutau, agitate. Poate se aflau acolo fiindcă rămăseseră în pană și aveau nevoie de ajutor?

Ben coborî din mașină, fără să se mai obosească să-și îmbrace sacoul. Ploua atât de tare, încât se udă imediat, prin cămașă, până la piele, și un strat de stofă în plus nu ar fi schimbat cu nimic situația. Din câțiva pași, ajunsese la portiera șoferului celeilalte mașini.

– Hei?

Bătu în geamul dincolo de care o putu zări pe șoferiță, o blondă cu părul oxigenat. Împreună cu bruneta de pe scaunul din dreapta, erau în total cinci, toate foarte tinere, de cel mult douăzeci de ani, estimă Ben. Dar nu păreau să aibă nevoie de ajutor, ci erau mai degrabă iritate de apariția lui, fiindcă blonda oxigenată îl fixa cu dușmănie, înainte de a coborî geamul cu un deget.

– Care-i treaba, moșule?

Întrebarea ei provocatoare fu aproape înghițită de următorul tunet, motiv pentru care Ben se aplecă spre ea – și-și încruntă fruntea. Nu era sigur, dar i se păru că fata avea urme albe în jurul nărilor. Și părea să fie și ușor... surescitată. Drogată.

Chipul lui Ben se întunecă când înțelese de ce parcaseră fetele pe acea stradă izolată. Prizaseră cocaină și nu voiau să fie deranjate. Însă era greu de spus dacă se gândiseră că nu va trece nimeni pe acolo pe vremea aia sau dacă luaseră decizia aflate deja sub influența drogului.

În orice caz, nu era o idee deloc bună. Ben făcuse suficient de multe greșeli în tinerețea lui pentru ca să n-o știe. Dar, la urma urmei, nici nu-l privea. Un singur lucru era important.

– Vreți să porniți mai departe, vă rog? Blocați drumul.

– Aha? Și dacă n-am chef?

Blonda oxigenată continua să fie agresivă, privindu-l provocator, iar Ben începea să-și cam piardă răbdarea. Nu numai că habar n-avea, din cauza stupidei defecțiuni a GPS-ului, dacă se afla pe drumul cel bun, dar mai era și ud leoarcă și trebuia să se mai certe și cu adolescenta asta agresivă și drogată. Îi era de ajuns. Cu vârf și îndesat.

– Puteți și să rămâneți locului, zise el fără prea multă amabilitate, înfruntând privirea șoferiței cu o hotărâre de fier. În mod obișnuit, ar fi acționat cu șarm, fiindcă în privința femeilor ajungea deseori mai repede la țintă cu un zâmbet. Dar, pur și simplu, nu mai avea chef de toată situația, așa că arătă spre drumul ce o lua

spre câmp și pe care îl zărise la câțiva metri depărtare. Dar, în acest caz, vă mutați acolo mașina și mă lăsați să trec. Mă grăbesc.

Angajații lui din New York ar fi făcut cel târziu în acel moment ceea ce le-ar fi spus el să facă – fiindcă îl cunoșteau destul de bine încât să știe când întinseseră coarda. Însă blonda oxigenată nu părea impresionată. Se întoarse spre celelalte din mașină și spuse ceva cu voce scăzută, însă Ben nu reuși să audă ce anume, din cauza ploii care răpăia. Apoi deschise cu forță ușa mașinii, astfel încât Ben fu nevoit să sară repede într-o parte, pentru a nu fi lovit. Coborî. Și celelalte uși se deschiseră și, câteva clipe mai târziu, toate cele cinci fete se aflau în fața lui.

– Nu putem nici măcar să fumăm un joint în liniște? Doar nu-i strada ta și a bolidului tău de lux, dobitocule!

Blonda oxigenată făcu un pas spre Ben, dar el nu se dădu înapoi. Ce credea micuța asta – că-i era frică de ea?

– Vreau doar să trec, zise el încă o dată, privind fix în ochii tinerei, care se înfipsese acum chiar în fața lui. Era la fel de udă de ploaie ca el, însă nu părea să observe, și nici pe prietenele ei nu le deranja absolut deloc faptul că hainele – toate niște bulendre ieftine și foarte strâmte – li se lipeau de corp. În loc de asta, erau toate concentrate asupra lui și niciuna dintre ele nu zâmbea.

Ben suspină în sinea lui. Clar, lucrurile deveneau din ce în ce mai favorabile.

– Auziți, n-am chef de scandal, zise el și se strădui, în ciuda nerăbdării, să rămână calm.

Nu puteau fetele astea să fie rezonabile și să-l lase să treacă?

Blonda oxigenată se întoarse către prietenele ei, de parcă ar fi trebuit să se asigure încă o dată. Apoi îl privi din nou pe Ben cu o expresie satisfăcută, triumfătoare.

– Poate că tu nu, dar noi da, zise ea și-l lovi cu pumnul în stomac atât de tare, încât el gemu, luat pe nepregătite.

2

Toby mârâi ușor și slab, de parcă ar fi auzit afară ceva care i-ar fi stârnit neîncrederea, iar Kate, care îngenunchease lângă el, râse fără să vrea. Nu știa ce anume atrăsese atenția terrierului Airedale – afară își făcea de cap, de ceva timp, o furtună violentă de vară, iar pentru urechile lui Kate duduitul tunetelor și zgomotul obloanelor zgâlțâite de vânt erau mult prea puternice pentru a mai auzi și altceva. Însă faptul că Toby făcuse o mișcare cât de mică era un semn bun.

– Se pare că revine la viață. Se ridică de la locul ei de lângă pătura câinelui, din preajma șemineului, și îi zâmbi Amandei Archer, care ședea într-un fotoliu din apropiere. Cred că se pune în curând pe picioare.

– Sunteți sigură?

Bătrâna nu părea să o creadă cu adevărat, fiindcă privirea îi era îngrijorată. Kate constatase că Toby era într-o stare gravă atunci când ajunsese acolo, în urmă cu câteva ceasuri. Remarcase imediat că avea toate simptomele unei otrăviri și își dădu seama că trebuia să acționeze repede pentru a-l salva. Spre norocul lor, tratamentul avusese rapid efectul scontat și răul cel mare trecuse în mod evident.

– Da, sunt absolut sigură, promise ea și se aplecă încă o dată spre terrierul care se lungise din nou pe pătură, pentru a-i mângâia blana încrețită. Nu-i așa, drăguțule? O să fii iar bine.

Câinele mare dădu din coadă, fără vlagă, și încercă să-i lingă mâna lui Kate, fapt pe care ea îl interpretă ca pe un semn bun. Și chiar și Amanda păru să creadă, în cele din urmă, că totul se sfârșise de data asta cu bine, fiindcă, în sfârșit, radia de fericire. Însă doar pentru câteva clipe. Fiindcă apoi fu cuprinsă din nou de remușcări.

– Nu ar fi trebuit să cumpăr îngrășămintele acelea noi, zise ea și își aranjă cu un gest mașinal părul cu șuvițe cărunte în spatele urechii. Dar cine poate bănui că, în zilele noastre, sunt pline de chimicale, chiar și talașul de coarne e plin de chimicale!

– Nu aveați de unde să o știți, o liniști Kate, în timp ce își aranja instrumentele și medicamentele în geantă. Și s-a terminat și de data asta cu bine.

– Însă numai mulțumită dumneavoastră! zise serioasă bătrâna doamnă. Dacă nu ați fi venit atât de repede... Ochii i se umeziră de lacrimi, iar Kate o prinse consolator de braț.

– Era de la sine înțeles.

– Nu, nu era, insistă Amanda. Azi e sâmbătă, și totuși ați venit – nu o să uit niciodată! E o binecuvântare că v-ați întors la Salter's End. Eram convinsă că Toby va supraviețui dacă vă veți ocupa dumneavoastră de el. Nu vă dați niciodată bătută.

Complimentul îi pică bine lui Kate; totuși, nu i se părea că făcuse ceva ieșit din comun. La urma urmei, exact pentru asta se făcuse medic veterinar! Ceea ce nu fusese tocmai ușor, fiindcă își urmase studiile împotriva voinței explicite a mătușii ei, studii pe care trebuise să le finanțeze fără niciun ajutor. Însă, în asemenea zile, știa că meritase tot efortul.

Referitor la întoarcerea ei, pe atunci nu i se păruse o decizie prea ușoară. Chiar dacă nu toate amintirile legate de acel loc erau plăcute, avea totuși sentimentul că îi aparținea. Îndrăgise oamenii și locul, iar asta îi dădea siguranță. Din acest motiv, plecase, cu inima grea, să studieze și apoi acceptase să lucreze în cabinetul

bătrânului medic veterinar al satului, imediat ce acesta îi făcuse oferta.

Amanda avea în continuare lacrimi în ochi.

– Nici nu ştiţi cât de mult înseamnă pentru mine! zise ea, cu voce tremurândă. Doar pe Toby îl am pe lume!

Se opri, însă Kate putu citi pe chipul ei cât de puţin reuşise să treacă peste moartea soţului său. John Archer, care lucrase multă vreme ca pădurar la Daringham Hall, murise subit de infarct, la începutul anului trecut. De atunci, Amanda trăia singură în acea casă care nu mai era folosită de noul pădurar – el voia să locuiască mai aproape de sat. Până în acea clipă, Kate nu se gândise niciodată cât timp va mai putea funcţiona treaba asta, cu bătrâna doamnă aici, atât de departe, în pădure. De fapt, la cei şaptezeci şi ceva de ani, era încă foarte vioaie, dar suferea de o artrită la genunchi, ceea ce îi îngreuna uneori mersul. De aceea, cu siguranţă că urma să aibă nevoie de sprijin, mai devreme sau mai târziu.

– Nu poate să vină fiica dumneavoastră şi să vă ajute puţin?

Amanda ridică din umeri.

– E drum lung din Kent până aici. Dar vine să mă viziteze, cu nepoţica mea, ori de câte ori poate! Zâmbi. Ei, hai, nu vă uitaţi aşa, domnişoară Kate! Nu sunt încă o bătrână neajutorată. Serios! zise ea şi Kate încuviinţă din cap.

Înţelegea bine dorinţa Amandei de a rămâne în casa în care trăise atâta timp cu soţul ei. Erau acolo, cu siguranţă, multe amintiri de care ea nu dorea să se despartă. Şi, dacă avea să vină ziua în care nu va mai putea merge, se va muta într-una dintre casele din sat. Multe dintre ele aparţineau familiei Camden. Aceştia, cu siguranţă, nu aveau să o lase la greu pe văduva vechiului lor pădurar.

– Bine, atunci o să mai trec mâine-dimineaţă pe la Toby! îi spuse ea Amandei. Doar în caz că...

Un fulger brăzdă cerul, urmat imediat de un tunet puternic, care zgudui întreaga casă şi le făcu pe cele două femei să tresară.

– Cred că n-ar fi bine să ieșiți acum, zise Amanda repede. Puteți rămâne aici până când trece furtuna!

Kate se uită la ea.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar e imposibil! Trebuie să trec pe la Daringham Hall. Chiar foarte urgent, fiindcă iapa nepoatei lui Ralph Camden era gestantă și Kate ar fi trebuit s-o vadă deja de la amiază. Ceea ce nu putuse face din cauza lui Toby; totuși, cu siguranță, cei de acolo o așteptau. Dar vă ajut, repede, să coborâți obloanele!

– Nu trebuie! Le las mereu deschise, se împotrivi Amanda. Kate își încruntă fruntea, fiindcă nu i se părea, în acea clipă, o idee prea bună.

– Dar e mai sigur așa! insistă ea.

Și nu se referea nicidecum doar la vreme. În ultimul timp, avuseseră loc, în acea zonă, o serie de spargeri în urma cărora casele și locuințele rămăseseră complet devastate. De aceea, poliția presupunea că făptașii erau extrem de violenți. Până acum, locuitorii nu fuseseră niciodată acasă, dar nu se putea ști niciodată.

De parcă ar fi vrut să-i confirme temerile, Toby își ridică iar capul și mârâi, de această dată mai lung și mai tare, înainte de a cădea extenuat pe pernă și de a închide ochii. Kate era aproape sigură că ar fi fugit la ușă dacă nu ar fi fost atât de vlăguit, ceea ce îi întări decizia de a lăsa în siguranță, pe cât posibil, casa, înainte de a pleca. Câinele nu va putea fi folosit pe post de paznic pentru o vreme...

Se duse repede în hol, își luă pantofii și jacheta și ajunse la ușă înainte ca Amanda să o poată reține.

Afară ploua și vijelia era atât de puternică, încât Kate trebui să se împotrivească vântului din toate puterile ei, pentru a închide obloanele, care erau vechi și greu de manevrat. Însă, în cele din urmă, reuși să-l asigure și pe ultimul. Auzi ușurată cum Amanda îl ferecă din interior.

O porni repede în jurul casei, ca pentru a fugi de vremea urâtă, și rămase locului atunci când văzu, în lumina fulgerelor, ființa întunecată care se furișa, aplecată, spre clădire.

***

Ben reuși cu greu să deschidă din nou ochii. Trebuie că fusese pentru câteva clipe inconștient, fiindcă, atunci când se ridică gemând, descoperi că se afla în tufișul de la marginea drumului. Și era singur. Nu mai rămăsese nici urmă de fete și mașina lor dispăruse – la fel și Jaguarul, pe care de asemenea îl luaseră.

Șocul celor întâmplate puse stăpânire pe el încetul cu încetul. Nu-i venea să creadă cu cât sânge rece și cu câtă brutalitate îl atacaseră acele tinere. Dintr-odată se abătuseră asupra lui, care încasase neîntrerupt lovituri de pumni și de picioare, din partea tuturor celor cinci. Probabil că trebuia să se considere fericit că primise, relativ repede, o lovitură puternică la cap, iar aceasta îl culcase la pământ pe loc. Nu avea habar ce le determinase să fugă, dar ele dispăruseră acum – iar el era destul de zdravăn tăbăcit.

Își pipăi cu băgare de seamă buza care sângera și gemu, fiindcă mișcarea îi provocă o durere ascuțită în zona coastelor. Încasase majoritatea loviturilor în partea superioară a corpului, motiv pentru care îi veni destul de greu să respire atunci când se ridică. Și nici nu se putea sprijini pe piciorul stâng, ceva nu era în regulă cu genunchiul său.

Pentru o clipă, rămase locului și privi la ploaia violentă de pe câmpurile și din pădurea care îl înconjurau. Apoi, începu să înjure de mama focului, fiindcă trebuia să scape de frustrarea provocată de faptul că, într-adevăr, se găsea în mijlocul unei furtuni de vară mai mult decât neplăcută, undeva pe un drum de țară nenorocit din Anglia, și nu mai avea nici mașină. Și asta nici măcar nu era cea mai mare problemă a lui. În Jaguar se aflau toate lucrurile sale:

geamantan, telefon, bani, acte de identitate – și copiile actelor pe care voise să le arate Camdenilor. Toate se duseseră... Toate...

Și acum? Furios că fusese atât de plin de sine și nu intuise pericolul situației, Ben încercă să privească împrejur, în lumina seriei de fulgere care dezvăluiau împrejurimile. Ura să fie neajutorat și avea de gând să schimbe, cât mai curând posibil, această situație. De aceea, trebuia să găsească cât mai repede un sat sau măcar o fermă, de unde să poată anunța poliția. Fetele nu aveau cum să ajungă prea departe cu luxoasa mașină pe care o închiriase – cel puțin asta îl mai consola.

Însă acolo nu era nimic, în afara câmpurilor de pe partea dreaptă a străzii și a unei păduri, în stânga. Sau...?

Ben miji ochii și privi fix prin întunericul de tăciune, timp de câteva clipe după ce fulgeră puternic. I se păru că vede, în mijlocul pădurii dese, o lumină. Cu puțin noroc, acelea puteau fi ferestrele luminate ale unei case ce nu putea fi prea departe.

Plin de elan, părăsi strada și o luă prin pădure. Abia după ce se puse în mișcare, își dădu seama cât de sleit era, fiindcă fiecare pas îi provoca suferință și trebuia să meargă ușor aplecat în față, pentru a face față. Vremea avea grijă de rest, fiindcă, deși sub acoperișul de frunze ploua mai puțin violent, pomii vuiau din cauza puternicelor rafale de vânt, iar lui Ben îi era greu să evite crengile, uneori chiar mai mari, care cădeau neîncetat, prin pădure, la pământ.

Se grăbea cum putea și, cu cât se apropia mai mult de lumină, cu atât era mai sigur că se îndrepta, într-adevăr, spre o casă. După un timp, o și recunoscu: o clădire mică, având două etaje, înconjurată de mai multe șoproane, aflată undeva în mijlocul unui luminiș. Lumina care venea dinspre ferestre era acum mai slabă decât înainte, fiindcă cineva trăsese, în mod evident, obloanele, dar încă mai putea recunoaște contururile. Pe ultimii metri, dădu de un drum pavat care îi făcea mersul mai ușor.

Chiar dacă nu înțelegea cum putea trăi cineva aici, în această pustietate, niciodată nu întâlnise ceva mai binevenit. Merse șchiopătând pe lângă Land Rover-ul parcat alături de casă și o luă spre ușă. Încă vreo câțiva pași și se va putea odihni... De bună seamă că norocul nu-l părăsise chiar de tot!

– Stai! auzi dintr-odată o voce.

Ben se întoarse surprins și își îndreptă trupul. În semiîntunericul furtunii și din cauza ploii care cădea aici, în luminiș, fără încetare asupră-i, nu reuși să vadă prea bine făptura din dreapta lui. De aceea, făcu un pas spre ea, observând însă prea târziu că aceasta își ridicase amenințător un braț spre el.

– Hei, ce...?

Un obiect dur îl lovi în cap dintr-o parte și totul deveni negru în jurul lui.

3

– Dumnezeule! Kate lăsă să-i cadă reteveiul din mână și se uită la bărbatul pe care îl doborâse cu acesta. Era întins în fața ușii Amandei, pe care bătrâna tocmai o deschisese – probabil fiindcă auzise zgomotul provocat de căderea lui.

– Kate, e totul în... Oh! Privi speriată la bărbatul inconștient de la picioarele ei, lucru care o făcu pe Kate să iasă din starea de șoc în care se afla. Se lăsă repede în genunchi lângă el și îi luă pulsul. Mai trăia. Doamne-ajută!

– Alo? Mă auziți? Îl scutură de umăr cu băgare de seamă, însă bărbatul nu reacționă, ci rămase inconștient. Ceea ce, de fapt, nici nu era de mirare, doar îl izbise puternic. Din locul unde fusese lovit începu să i se prelingă sânge în părul blond-închis și Kate se simți cuprinsă de panică.

– Cine e ăsta? întrebă Amanda, în continuare șocată, și Kate privi la bătrâna doamnă.

– Am crezut că e vreun hoț! zise ea, încurcată, fiindcă acum, când treptele erau luminate dinspre hol, realiză că se înșelase.

Bărbatul nu era înarmat și, în orice caz, nu părea să semene cu cineva care plănuise o spargere. Cămașa îi era complet udă, pantalonii, de culoare închisă, murdari de noroi; nici sacou nu avea. De fapt, nu avea nimic, în afara lucrurilor de pe el, iar partea de față pe care Kate o putea vedea era umflată sub ochi și în dreptul bărbiei – de parcă ar fi primit acolo lovituri de pumn.

Asta sugera și buza lui, care se crăpase într-un loc și sângera. Ceea ce nu putea însemna, de fapt, decât un singur lucru: nu venise acolo pentru a-i face rău Amandei, ci pentru a-i cere ajutorul. De aceea și mersese atât de aplecat, fiindcă era rănit, nu fiindcă voia să se furișeze.

Kate tăcu disperată. Dar nu avusese de unde să știe! Doar îi spusese să stea, iar el venise spre ea. Îl lovise din reflex, o reacție instinctivă la adresa unei aparente amenințări. Dorise doar să o apere pe Amanda – și, în loc să o facă, rănise grav, aproape mortal, un nevinovat. Putea avea o comoție cerebrală. Sau o fractură craniană.

Pentru o clipă, păru copleșită de teamă, dar apoi se adună și își aminti că, în mod cert, nu era momentul potrivit să-și facă reproșuri. Își căută telefonul prin buzunare, în grabă, și gemu când își aminti că se afla în continuare în Land Rover.

– Sunați la salvare! îi ordonă ea Amandei și o urmă pe bătrâna doamnă în casă, pentru a-și lua trusa medicală. Apoi reveni la bărbat și îl consultă încă o dată, mai serios. Pulsul îi era puternic, respirația, normală și pupilele îi reacționau la lumină, ceea ce era un semn bun. Dar continua să fie inconștient și nu reacționa când i se vorbea, ceea ce o îngrijora.

– În clipa de față nu pot ajunge aici! Amanda se afla din nou în cadrul ușii și i se putea citi pe chip cât de mult o afecta această veste. Se pare că, din cauza furtunii, sunt blocate mai multe drumuri de acces și echipajele de salvare sunt într-o misiune continuă. Dar încearcă să vină aici cât mai repede!

Din nou se auzi deasupra lor un tunet și abia acum Kate își dădu seama că subevaluase complet situația. Nu era vorba despre o furtună inofensivă de vară, ci de o vijelie, care trebuia luată în serios ca atare. Cu siguranță că, pe o astfel de vreme, elicopterele de salvare nu puteau zbura și, chiar dacă ar fi putut să o facă, în pădure nu exista niciun loc de aterizare. Prin urmare, trebuia să

vină mașina de salvare, care ar fi avut nevoie de cel puțin o jumătate de ceas, în condiții normale, de la King's Lynn până aici. Deci avea să mai dureze până să primească ajutor, așa că nu le rămânea decât o singură soluție.

– Trebuie să-l luăm înăuntru! Știa că existau anumite riscuri în a muta un pacient cu leziuni craniene. Dar avea oare de ales? Bărbatul nu putea rămâne nicidecum aici, afară, în ploaie, până când aveau să ajungă sanitarii. Ajutați-mă puțin! îi spuse Amandei și o lămuri că trebuia să țină capul bărbatului, pentru a evita o mișcare prea bruscă. Îl întoarseră cu băgare de seamă, însă, în clipa în care ajunsese pe spate, privirea Amandei deveni sceptică.

– Cum să-l ducem în casă?

Era o întrebare justificată, fiindcă o treabă de acest gen nu părea deloc simplă. Bărbatul era masiv, iar Kate estimă că avea mai bine de un metru nouăzeci. În afară de asta, avea umeri lați și, sub cămașa lui udă, se contura un corp musculos. Deci nu era o persoană pe care cineva atât de gingaș ca ea să o poată ridica. Dar toate astea nu ajutau la nimic – trebuia cel puțin să încerce.

– Văd eu cum reușesc, zise ea pentru a-și face curaj. La urma urmei, vacile și caii cu care avea de-a face frecvent cântăreau mai mult decât acel bărbat. De aceea, îl cuprinse foarte hotărâtă cu mâinile pe la subsuoară și își uni degetele peste pieptul său. Apoi trase aer adânc în piept.

Era greu, cu mult mai greu decât își imaginase ea, dar frica părea să-i dea lui Kate aripi, și reuși cumva să îl care în hol.

– Îl putem culca pe undeva? Se gândea la canapeaua din sufragerie, dar Amanda avu o idee mai bună.

– Duceți-l în camera nepoatei mele! Micuța a fost aici în vacanță și i-am amenajat vechiul birou. Acolo e și un pat!

Kate nu stătu pe gânduri, ci o urmă pe Amanda, împreună cu greaua ei povară, până în camera de la capătul coridorului,

care fusese amenajată ca pentru o fetiță, cu perdele înflorate și o cuvertură alb-roz. Puterile o lăsau repede, iar spatele protesta dureros, dar reuși să-l tragă pe bărbat până la pat. Să-l culce în el era o altă provocare, dar reuși să o facă, fiindcă se lăsă pur și simplu împreună cu el pe saltea, după care se strecură de sub el și îi ridică picioarele.

Izbuti să-l aducă în poziția corectă, respirând întretăiat, și îi cercetă apoi din nou semnele vitale, care erau bune, neschimbate. „Dar poate că am scăpat ceva din vedere", își spuse ea neliniștită și încercă să rămână calmă, în timp ce îi examina cu mai multă atenție rana de la cap. Umflătura care se formase sub piele se simțea, evident, dar rana în sine nu era, din fericire, adâncă. Începea deja să formeze o crustă, motiv pentru care Kate o curăță cu atenție și renunță la bandaj.

„Trebuie să-l schimb de hainele astea ude", hotărî ea și îi desfăcu nasturii de la cămașă. Însă, când îl împinse într-o parte, se opri speriată.

Partea superioară a corpului bărbatului avea nenumărate hematoame. Fie căzuse rău de undeva, fie fusese într-adevăr bătut. Varianta din urmă i se păru lui Kate mai probabilă și se simți cuprinsă de un nou val de sentimente de vinovăție. Dumnezeule, cum de l-am lovit imediat, în loc să-l întreb ce vrea? Dar felul brusc în care apăruse i se păruse îngrozitor de amenințător. Îi fusese pur și simplu teamă că ea și Amanda nu aveau cum să-i facă față.

Îi scoase cămașa udă, cu grijă, pentru a-i provoca cât mai puține dureri. Cu pantalonii era mai greu, însă reuși cumva, în cele din urmă, și îi dădu jos și pantofii, și ciorapii. Îi lăsă chiloții pe el, fiindcă nu se udaseră prea tare – și fiindcă nu putea face altfel. Și așa era ciudat să dezbrace un bărbat complet străin și, în afară de asta, mai existau și limite peste care nu putea trece. Îl

acoperi apoi, în grabă și ușor, cuprinsă de penibilul situației, cu pătura pe care Amanda i-o dăduse.

Fiindcă nu putea face nimic altceva deocamdată, se lăsă pe marginea patului și observă abia acum cât de tare îi tremurau mâinile. În gât i se formase un nod și se lupta cu nevoia imperioasă de a plânge. Dar nu avea voie să lesine acum, fie și numai din pricina Amandei. Așa că își reținu energic lacrimile.

– Rămân aici până când vine salvarea, zise ea, fără să-și poată lua privirile de la trăsăturile imobile ale străinului, pe care îl cerceta acum pentru prima dată cu mai multă atenție.

Îi dădea în jur de treizeci, treizeci și cinci de ani – arăta bine, chiar și așa vlăguit cum era. Însă chipul său părea în continuare dur, poate fiindcă era atât de colțuros, din cauza bărbiei pronunțate și a pomeților înalți. Părul lui blond-închis era des și ceva mai lung și, pentru că tocmai îl văzuse aproape complet gol, știa că e într-adevăr bine antrenat și musculos unde trebuia. Dar nu părea să muncească fizic, avea o cămașă și pantaloni prea scumpi pentru asta. Kate bănuia că e un om de afaceri, care făcea sport în mod regulat și se menținea astfel în formă. „De fapt, nu pare deloc un om care se lasă bătut", își zise ea, în timp ce îi aranjă din nou pătura.

– Îl cunoașteți pe omul ăsta? întrebă Amanda dintr-odată, spărgând tăcerea și smulgând-o astfel pe Kate din gândurile ei.

Ea clătină din cap. Deși unele dintre trăsăturile lui i se păreau oarecum cunoscute, era sigură că nu se întâlniseră vreodată. Și-ar fi amintit, cu siguranță!

– Nici eu. Nu cred să fie de prin împrejurimi! zise bătrâna doamnă și tăcu apoi din nou pentru o clipă, căzând pe gânduri. Pot să mai ajut în vreun fel?

– Nu! suspină Kate. Nu putem face altceva decât să așteptăm și să sperăm că salvarea va ajunge în curând!

Însă furtuna părea mai degrabă să se întețească și zgâlțâia în continuare la fel de violent obloanele trase, ceea ce o făcea să nu prea creadă lucrul acesta. Mai apucă o dată mâna bărbatului, pentru a-i lua pulsul. Se simțea pur și simplu mai bine făcând ceva, orice, iar Amanda părea că simte aşijderea.

– Atunci o să fac deocamdată o cană de ceai, anunță ea și dispăru în bucătărie.

Kate suspină și lăsă din nou încheietura bărbatului, după ce constată că inima îi bătea în continuare liniștitor de regulat. Apoi se aplecă deasupra lui și îi mângâie, dusă pe gânduri, părul ud – până când realiză ce făcea și își retrase speriată mâna. Fusese un gest inconștient, la care nici nu se gândise – la urma urmei, și pacienții patrupezi adesea tot cu mângâieri îi liniștea.

Doar că el nu era un câine, își aminti ea și zâmbi ușor forțat. Poate că viața doctoriței veterinar, care trăia singură, avea să se răsfrângă în final și asupra comportamentului ei social. Prietena ei, Ivy, i-o repeta necontenit și susținea că se întovărășește mai degrabă cu animalele decât cu oamenii. Și, pe undeva, avea, de bună seamă, dreptate, fiindcă micuța ei casă din Salter's End devenise, între timp, un fel de azil local de animale. Oricine găsea pe undeva vreun animal vagabond – câine sau pisică, chiar și animale sălbatice, nu conta – i-l aducea lui Kate, fiindcă știau cu toții că nu putea spune nu atunci când vreun animal era la ananghie. Se ocupa cu plăcere de cazurile pe care le avea în îngrijire și asta îi lua timp pe care nu îl mai păstra pentru altceva, dar nu o deranja. Faptul că simțise nevoia să-l mângâie pe străin o făcu să cadă însă pe gânduri. Kate își putea foarte bine imagina ce i-ar fi spus Ivy dacă i-ar fi povestit.

Pe de altă parte... Kate își lăsă ușor capul într-o parte. Probabil că n-ar fi stricat dacă bărbatul ar fi simțit că era cineva cu el. Poate că l-ar fi ajutat să iasă din starea de inconștiență. De aceea,

întinse din nou mâna și îi dădu la o parte părul de pe frunte, apoi îl mângâie pe obrazul cam aspru.

– Oricine-ai fi, trebuie să te trezești, auzi? zise ea încet și îl mângâie din nou cu blândețe, în timp ce se întreba spre cine oare se îndrepta el, înainte de a ajunge la Amanda. Gândul că îl aștepta cineva undeva, pe afară, și că își făcea griji din cauză că nu venea făcu să-i renască sentimentele de vinovăție. Dar ele nu ajutau la nimic, toate astea le vor putea discuta când își va reveni.

4

– Benedict Sterling?

David Camden se uită mirat la scrisoarea de la societatea de avocatură din New York, pe care Ralph i-o pusese în mână în urmă cu câteva minute, fără niciun alt comentariu. Încă nu-i venea să creadă ce scria acolo. Cine-i ăsta? Și cum de a ajuns să emită asemenea pretenții?

Tatăl său stătea cu spatele spre el, la fereastră, fără să-i răspundă, ceea ce îl făcu pe David să-și îndrepte privirea spre Timothy, care se sprijinea de șemineu. Dar și unchiul lui tăcea, părea să aștepte ca fratele lui mai vârstnic să înceapă discuția, iar acesta se întoarse, în sfârșit.

– E o poveste lungă, zise Ralph și David se sperie de cât de răscolit arăta. Dar se prea poate să fie adevărat!

– Nu! E absurd! se amestecă Lady Eliza.

Salonul albastru, în care tocmai se aflau, era un fel de sufragerie a ei, privată; stătea, ca de obicei, pe canapeaua cea mică din fața șemineului. Spinarea aplecată și părul alb ca zăpada, prins la ceafă într-un coc strâns – ambele o făceau să pară foarte dură. Și această impresie nu era înșelătoare; Lady Eliza era temută, pe drept, în rândul locuitorilor de la Daringham Hall.

– Individul e un impostor! Un nimeni! Vom ignora, pur și simplu, această scrisoare! La asta nu se va ajunge în niciun caz, ca familia Camden să dea explicații în fața unui vagabond de american!

Își ridică bărbia ridată, iar pe chipul ei apăru acea expresie arogantă, disprețuitoare, pe care David o cunoștea prea bine. Își iubea bunica, dar aerele pe care le afișa adeseori, consecință a originii ei nobiliare, îl enervau, fiindcă le găsea anacronice și complet inutile.

– Dar numele, o contrazise Ralph. Dacă e cu adevărat fiul lui Jane Sterling, atunci...

– Minte, Ralph! De ce ar fi mai bun decât mama lui? Ai uitat deja ce a făcut ea atunci? îl puse Lady Eliza la punct, ceea ce îl făcu să devină și mai palid decât era de obicei.

Se întoarse brusc spre fereastră și privi afară, la furtuna care vuia împrejurul casei.

– Trebuie oricum să cercetăm chestiunea, zise Timothy, în tăcerea care se lăsase. Individul ne poate face rău chiar și dacă e un impostor! Zvonurile se nasc repede, asta o știm cu toții! Așa că o să mă ocup de problema asta și voi căuta hârtiile necesare. Suspină adânc. De parcă nu aveam acum nimic altceva mai bun de făcut! Lewis Barton ne-a dat din nou în judecată. Moșul ăla încăpățânat nu renunță!

– Vecinul nostru care caută ceartă în chip atât de bolnav e mai important decât asta? David îi arătă uluit unchiului său scrisoarea. Încă nu-i venea să creadă și încercarea lui Timothy de a da totul la o parte, ca pe un fapt nesemnificativ, îl înfuriase. Și ce facem, dacă e adevărat?

– Dar nu e adevărat! insistă Lady Eliza, adresându-i-se din nou lui Timothy. Astfel de oameni trebuie ignorați și în niciun caz nu trebuie acceptate ideile lor absurde!

Tonul vocii ei nu admitea contrazicere. Se uită supărată la cel de-al doilea copil al ei, în ordinea vârstei.

Să o consideri dificilă era deseori o subapreciere și, fiindcă era renumită pentru toanele ei, copiii și nepoții ei evitau, de cele mai multe ori, să-i stârnească furia.

– Mă tem doar că acest Sterling își va face singur loc aici, fie că vrem, fie că nu. Ai văzut doar – ne amenință cu o acțiune judecătorească! Dacă se ajunge la asta, trebuie să fim pregătiți! La urma urmei, e o chestiune foarte spinoasă...

Lady Eliza clătină din cap.

– Așteaptă, cel puțin, până când se întoarce tatăl tău! Rupert se va ocupa de toată povestea! ceru ea.

Presupunea, fără doar și poate, că soțul ei, care participa în acel sfârșit de săptămână la o vânătoare în Cambridgeshire, va fi de partea ei când se va întoarce.

David era aproape sigur că nici bunicul lui nu va rămâne nepăsător. Nu și dacă era vorba de așa ceva! Trebuia acționat, asta era cât se poate de limpede!

– Timothy are dreptate, bunico, sări el în ajutorul unchiului și al tatălui său și o privi rugător pe bunica lui. Nu putem lăsa lucrurile așa!

Uneori, reușea să-i schimbe părerea sau să o liniștească, dacă se enerva. Se bucura de un fel de drept al nebunului, diferit de celelalte verișoare ale lui și, dacă avea o anumită poziție într-o discuție, atunci ea era aproape mereu de partea lui. În această chestiune însă, statutul lui special de unic nepot de sex masculin nu-i folosea la absolut nimic, fiindcă bunica lui îl străfulgera cu privirea la fel de dușmănos ca și pe fiii ei.

Însă, înainte ca ea să apuce să spună ceva, tatăl lui se apropie de David și-și puse mâna pe umărul lui.

– Nici nu o vom face! Cu siguranță că toate astea au o explicație! zise Ralph, și pe chipul lui apăru un zâmbet, pentru prima dată de când îl chemase pe David să participe la această discuție. Însă acesta nu avea atâta forță pentru a-i izgoni umbrele din priviri.

„Nu crede asta", își zise David. Și nici Timothy nu credea. Cei doi erau cu adevărat îngrijorați și acest lucru îi sporea nesiguranța. Până în urmă cu câteva minute, lumea lui se găsea încă într-o

perfectă ordine – cel puțin într-o atât de multă ordine câtă putea fi când afară vuia o furtună așa de rea. Dar acum...

În buzunarul lui David sună telefonul, spărgând tăcerea încordată din cameră. Când îl scoase și constată cine îl suna, răspunse imediat.

– David? Vocea Anei părea surescitată și cam speriată. Poți să te întorci? Cred că începe!

– Ajung imediat! zise el și chiar era convins de asta.

Venise împotriva voinței lui, atunci când tatăl său îl sunase, mai devreme, în grajd, și-l chemase în salonul albastru. Iapa verișoarei sale făta în acea noapte primul ei mânz și, din acest motiv, Ana era extrem de nervoasă. El îi promisese că va fi prezent și, chiar dacă îi mai treceau mii de întrebări prin cap, acum trebuia să meargă acolo. Ea era mai importantă.

– Vine mânzul Lolei! le comunică el celorlalți și se îndreptă spre ușă.

– Te țin la curent! îi mai strigă Timothy și David dădu din cap, înainte de a părăsi încăperea; se întoarse în holul larg, prin marea cameră de muzică, care servea, din când în când, ca sală de petreceri, și prin sufragerie. Pașii îi răsunau cu ecou prin vasta încăpere cu scara lucrată în lemn, sculptată artistic, și cu vitraliile minuțioase; doar că, de data aceasta, nu aruncă nicio privire spre minunățiile arhitectonice ale conacului, pe care le admira, de obicei, atât de mult. Voia să iasă pur și simplu afară, la grajduri, și să-și abată atenția de la toate astea.

Tatăl lui avea multe explicații de dat, dar, deocamdată, un lucru era cert: totul urma să fie dat peste cap, dacă era adevărat ceea ce susținea acel Benedict Sterling. Atunci nimic nu va mai fi ca mai înainte și numai gândul la asta era... prea neliniștitor pentru a-i face de pe acum loc.

David împinse ușa grea de la intrare și o luă la fugă prin ploaia torențială, spre Jeepul pe care, de obicei, îl conducea doar

administratorul grajdului. Grajdurile se aflau ceva mai departe, la capătul parcului și, în mod obișnuit, distanța se putea parcurge pe jos fără nicio problemă. Doar că vremea din acea zi era cu adevărat oribilă, motiv pentru care Greg insistase ca el să ia mașina. Însă nici condusul nu părea să fie tocmai simplu, fiindcă vântul împingea violent jeepul într-o parte. Și, în sfârșit, nici nu mai avea vreo importanță, fiindcă David se udă complet atunci când ajunse, imediat după aceea, la staulul în care Lola, iapa roaibă a Anei, se agita neliniștită. Blana îi strălucea umedă, de bună seamă că transpira puternic, și lovea mereu cu coada.

Ana, care se afla la ușa staulului și care îi vorbea Lolei printre zăbrele, liniștind-o, se întoarse spre el, de îndată ce îl auzi venind.

– Iată-te! Greg spune că nu va mai dura mult! Lichidul amniotic a curs deja și, de îndată ce se așază, va începe!

Ea zâmbi curajoasă, dar David remarcă o crispare în trăsăturile ei. Chiar și în condiții normale era – ca majoritatea roșcatelor – mai degrabă palidă, dar acum fiecare pistrui îi ieșea în evidență, contrastând puternic cu pielea, de altminteri atât de albă.

– Totul va fi bine! promise el, fiindcă îi înțelegea îngrijorarea.

Ana era cu trei ani mai tânără decât el, dar era singura dintre cele trei verișoare ale sale care îi împărtășea nelimitat dragostea față de călărie – și chiar interesul lui pentru istorie. Încă de mici, petrecuseră mult timp împreună, și până în ziua de azi, Ana obișnuia să-i spună mai întâi lui dacă o apăsa ceva. De aceea, știa foarte bine cât de mult continua să o apese moartea calului ei, Gentry, care se prăpădise în urmă cu trei ani, brusc, din cauza unei colici. Ar fi fost îngrozitor pentru ea dacă i s-ar fi întâmplat ceva Lolei sau mânzului, lucru care îl făcea pe David să spere, din toată inima, că i se vor adeveri cuvintele.

Ana își lăsă capul pe umărul lui și suspină.

– Sper, zise ea, apoi se îndepărtă și îl privi întrebător, de parcă ar fi simțit că și el era preocupat de ceva. Și la tine a fost totul în regulă? Ce vor, la urma urmei, Ralph și Timothy de la tine?

– Ah, nimic important! chibzui David cu voce scăzută și își dădu la o parte părul ud de pe frunte. Era suficient să fie doar el neliniștit. Ana avea acum alte griji.

Nu părea să fie cu adevărat mulțumită de acest răspuns, însă, fiindcă Lola se culcă, în acel moment, cu un fornăit, pe paiele proaspete ale staulului, nu mai puse nicio altă întrebare.

– Greg, s-a întins! strigă Ana, agitată, și administratorul grajdului, care venise în fugă la staul, zâmbi larg.

– E bine așa! De acum, nu mai durează decât cel mult o jumătate de oră și o să avem mânzul!

– Ei, atunci am ajuns chiar la țanc! strigă o voce din spatele lor și, când David se întoarse, o văzu pe Ivy îndreptându-se spre ei. Jacheta ei albastră Barbour strălucea, udă de ploaie, la fel ca și părul scurt, care avea aceeași nuanță roșcată ca a surorii ei mai tinere, și David fu bucuros să o vadă. Era cea mai mare dintre cele trei verișoare ale lui și el nu cunoștea pe nimeni altcineva mai vesel și mai pragmatic decât ea. În preajma ei, aveai mereu sentimentul că nimic nu poate merge rău și toți aveau nevoie acum de asta.

Însă Ivy nu zâmbea ca de obicei, ci se uită prin grajd, căutând ceva din priviri.

– Încă nu a ajuns Kate? Credeam că vrea să vină să vadă de Lola!

– A vrut, confirmă Ana. Dar nu mai am nicio veste de la ea. Și nici nu răspunde la telefon, am sunat-o deja!

– Probabil că nu va ajunge la noi, zise Greg. Vremea e cu adevărat mizerabilă. Ploaia face ca pâraiele să se umfle, iar furtuna scoate o mulțime de copaci din rădăcină. Clătină din cap. Să sperăm că nu ne face praf toată recolta!

Asta îl îngrijora și pe David. Ar fi fost o catastrofă, mai ales pentru vița-de-vie, din care recoltaseră, în toamna din urmă, abia pentru a doua oară. Dacă s-ar întâmpla ceva cu vița-de-vie, i-ar da înapoi cu ani de zile!

Gândurile Anei erau îndreptate, în exclusivitate, spre Lola.

– Să-l chemăm atunci pe dr. Sandhurst?

Bătrânul medic veterinar, în al cărui cabinet Kate lucra deja de doi ani, își redusese drastic programul de lucru, din motive de sănătate. Fiindcă se ocupase ani de zile de animalele de la Daringham Hall și era legat de familia Camden printr-o veche prietenie, David presupunea că ar fi venit dacă l-ar fi rugat. Însă nu voia să apeleze la el pe o asemenea furtună.

– Doar în caz de forță majoră! răspunse el. Cu siguranță că Lola se descurcă și singură!

– Dar ce e cu Kate? Ivy își încruntă fruntea. Nu prea îi stă în fire să nu dea niciun semn. Suspină. Sper că nu a pățit ceva rău!

5

Un zgomot puternic – probabil un tunet – o făcu pe Kate să tresară speriată. Trebuie că adormise pe scaunul ei de lângă pat.

Întinse de îndată mâna spre încheietura bărbatului, pentru a-i măsura pulsul, care continua să fie normal și stabil, apoi se uită la ceas. Era deja puțin peste miezul nopții – și furtuna de afară nu dădea semne că s-ar mai potoli cât de cât, dacă te luai după răpăitul ploii și după vuietul vântului. Ceea ce probabil avea să însemne că, în continuare, nimeni nu putea ajunge la ei.

Nu mai avea rost să sune la salvare, o făcuse deja de trei ori și primise mereu același răspuns: echipajele de salvare făceau tot ce le stătea în putință, însă erau împiedicate de starea vremii. Ultima oară, doamna care îi răspunsese adăugase că nu era singura persoană care avea nevoie de ajutor, foarte posibil enervată de insistențele lui Kate.

Dar Kate simțea că înnebunește, fiindcă, pur și simplu, nu putea face nimic. Se gândise inclusiv să-l sune pe unchiul ei, Bill, care era sergent la poliția din King's Lynn. Dar, chiar dacă avea dreptate cu presupunerea ei, anume că străinul fusese prădat, ce puteau face Bill și colegii săi? Să interogheze un om inconștient? Cu siguranță că aveau destule pe cap, trebuia să țină cât de cât în frâu haosul care domnea în jumătate de Norfolk.

Cu un suspin adânc, Kate privi din nou în jos, spre bărbat. Așteptarea o istovea încet-încet și era moartă de oboseală, după o zi atât de lungă. Dar nu reuși să se decidă să o roage pe Amanda

să stea puțin de veghe în locul ei. Bătrâna doamnă fusese puternic impresionată, insistase să rămână lângă Kate și să vegheze împreună cu ea. Însă la un moment dat adormise, în cele două fotolii pe care le unise, de fapt, pentru Kate. Aceasta însă nu ar fi trezit-o, în niciun caz, încă o dată – chiar dacă asta ar fi însemnat să rămână treează toată noaptea.

Pentru a-și înlătura oboseala, se ridică și făcu câțiva pași, însă doar în cameră. Și-ar fi făcut cu plăcere o ceașcă de ceai, dar nu se încumeta să-l lase pe bărbat singur atâta timp. Ce-ar fi fost dacă s-ar fi trezit, când ea nu era de față – sau dacă s-ar fi încordat dintr-odată? Asta era preocuparea ei cea mai mare, motiv pentru care nu voia să-l scape din ochi.

Fiindcă simțea totuși nevoia să facă ceva, se duse până dincolo, la suportul de rufe pliant, pe care Amanda agățase lucrurile bărbatului, și verifică dacă se uscaseră. Partea de jos era încă udă, ceea ce o făcu pe Kate să întoarcă lucrurile – și rămase mirată atunci când simți o mică umflătură în buzunarul pantalonului de la costum. Se uită curioasă la ce se afla înăuntru și scoase un bilețel neglijent împăturit. Era un post-it galben, dintre cele adesea folosite în birouri, iar pe el era scris un mesaj.

Ben, ar trebui să-l suni pe Stanford. Noul interior – 53285.
Unde e Sienna, de fapt, când ai nevoie de ea? P.

Kate se holbă la cuvintele care nu aveau niciun sens, dar care erau totuși importante. Fiindcă, dacă bilețelul i se adresa bărbatului – iar asta și presupunea, altminteri de ce să-l fi avut în buzunar? –, acum îi știa cel puțin prenumele. Și că trebuia să existe în viața lui o femeie pe nume Sienna.

Se întoarse lângă pat și se așeză pe margine.

– Ben? întrebă ea încet și apoi repetă ceva mai tare. Ben?

Bărbatul nu se mișcă și Kate suspină adânc. Oboseala cu care se luptase tot timpul până atunci deveni atât de puternică, încât o făcu să se prelingă pe pat. Era unul mai lat decât în mod obișnuit, îndeajuns de lat încât să aibă loc lângă bărbat, și simți că i-ar fi făcut incredibil de bine să se întindă. Poate dacă ar fi închis, doar așa, scurt, ochii? Inițial, nu avu curaj, dar apoi pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele și își reținu un căscat. Dacă stau atât de aproape de el, atunci voi observa cu siguranță când se va trezi, își zise ea și îi puse, pentru ca să fie sigură, mâna pe piept. Doar pentru o clipă, se liniști pe sine, somnoroasă, în timp ce asculta respirația liniștită și regulată a bărbatului. Doar o singură clipă...

6

Avea impresia că ţâşnea în sus de undeva din străfunduri. Nici nu voia acest lucru, de fapt, fiindcă întunericul care îl înconjura era plăcut. Totuşi asta se întâmplă dintr-odată, încet şi de neoprit şi, în cele din urmă, nu se mai putu împotrivi şi deschise cu greu ochii, clipind în lumina slabă din încăpere. Avu nevoie de ceva vreme până când reuşi să vadă limpede şi, la început, nu fu deloc sigur că aceştia funcţionau cum trebuie. Dar apoi îşi dădu seama că lumina cădea în fâşii pe cearşaful alb de pe el. Şi pe femeia de lângă el.

Era tânără, în jur de douăzeci şi cinci de ani, şi era culcată pe o parte, lipită de el. Îşi întinsese un braţ deasupra lui şi îi simţea mâna care i se odihnea pe şold, de parcă ar fi vrut să-l ţină lângă ea.

Încet, fiindcă creierul îi funcţiona destul de lent, începu să-i cerceteze fiecare detaliu. Buclele şatene, care îi împresurau faţa şi păreau uşor ciufulite. Fruntea înaltă, genele lungi, întoarse, nasul subţire şi drept care se ridica puţin în sus la vârf. Obrajii îi erau uşor înroşiţi şi buzele pline i se deschiseseră puţin în timpul somnului.

Încercă să-şi amintească cine era, dar nu reuşea. Acel gol bizar din minte, de parcă s-ar fi ameţit într-un fel sau altul. Sau era doar un vis? Pentru a se asigura, vru să-şi ridice mâna, aproape lipită de chipul femeii, şi să-i atingă obrazul, care părea a fi

moale și rozaliu. Însă, când se mișcă, fu înjunghiat de o puternică durere, care îl făcu să geamă și o trezi pe femeie.

Ea deschise ochii și el observă că erau căprui. Căprui-închis. Nu o știa? Încercă să-și miște mâna și gemu din nou, fiindcă îl durea extrem de tare. Vru să spună ceva, dar nu reuși nici asta, gura fiindu-i complet uscată.

– Dumnezeule! Expresia întunecată, care se putu citi, până atunci, în privirea femeii, dispăru pe loc, iar ea sări în sus, cu ochii larg deschiși. V-ați trezit! Amanda, s-a trezit!

În urma mișcării bruște, patul se scutură și durerea lui se intensifică, pătrunzându-i în fiecare colț al corpului și tăindu-i răsuflarea. Capul îi duduia, iar sentimentul de mulțumire și de relaxare care tocmai îl învăluise se transformă într-un spasm rece.

Nimic, absolut nimic nu i se părea familiar în acea încăpere înflorată, roz. Și cine era bătrâna care ședea în cele două fotolii unite și care își freca, adormită, ochii? O știa la fel de puțin cât o știa pe femeia tânără, cu bucle.

Sau?

– Cum vă simțiți? Sunteți bine? îi întrerupse gândurile tânăra femeie.

Vocea îi suna prietenoasă, însă accentul i se părea bizar. Neobișnuit. Se așezase lângă el și își pusese mâna rece pe fruntea lui, ceea ce ar fi fost plăcut în lipsa acelor zgomote inumane din interiorul său. Abia acum realiză că era dezbrăcat, cel puțin în partea de sus. Îl dureau pieptul, bărbia, îl durea tot, iar asta îl împiedica să gândească.

– M-am simțit și mai bine, mârâi el cu greu și încercă să se ridice, dar eșuă, fiindcă avu sentimentul că îi explodează capul de îndată ce încercă să îl ridice.

– Rămâneți culcat, sunteți rănit! îi zise tânăra femeie, și-l nedumeri și mai mult.

– Ce... ce s-a întâmplat?

– Trebuie că v-a bătut cineva sau poate aţi fost prădat! Şi apoi... ezită ea puţin, după care cuvintele îi ţâşniră afară... apoi v-am doborât eu cu un retevei, când aţi venit la casa Amandei. Dar a fost din greşeală, am crezut că sunteţi un infractor.

– Ce?

Toate astea nu aveau niciun sens şi mintea sa se împotrivea disperată coşmarului în care se trezise.

– Îmi pare rău, n-am vrut, continuă femeia, şi el realiză, dintr-odată, că nu visa.

Mâinile ei reci, care se aflau acum pe pieptul lui, erau prea adevărate. Ea voia, de bună seamă, să-l împiedice să se mai ridice o dată – iar el nu mai pricepea nimic.

– M-aţi... doborât? De fapt, ea nu părea să fie o nebună, dar, în mod cert, nu era foarte normală.

Dădu din cap, cu tristeţe.

– Şi am chemat de ore întregi ambulanţa, dar nu poate ajunge aici din cauza vijeliei.

– Vijelie? Îşi miji ochii şi se uită spre fereastră. Abia răsărise soarele, iar lumina care intra printre obloanele închise era palidă. Dar afară începea, în orice caz, o dimineaţă liniştită. Ceea ce însemna că totuşi avea de-a face cu o nebună.

– Despre ce dracu' vorbiţi?

Ea îl privi speriată.

– Vijelia cumplită de astă-noapte – nu mai ţineţi minte?

Ar fi clătinat din cap dacă nu l-ar fi durut atât de tare, dar ea păru să-i citească răspunsul în privirea goală.

– Ce altceva vă mai amintiţi? Mai ştiţi cum aţi ajuns aici?

O întrebare importantă, dar, atunci când căută răspunsul în mintea lui, se lovi pe dată de un zid. Nu era nimic. Absolut nimic. „Gândeşte-te", îşi forţă el creierul, dar asta nu făcea decât să înteţească durerea teribilă din spatele frunţii.

– Nu, zise el, împotrivindu-se sentimentului de neputință care se revărsa asupra lui. N-am nici cea mai vagă idee.

Tânăra femeie părea neliniștită din această cauză.

– E doar șocul. Trebuie să vă odihniți, iar după aceea o să vă amintiți, cu siguranță.

– Nu, nu înțeleg și...

Ceva mai departe, un gong răsună tare, de bună seamă o sonerie, și un câine lătră scurt. Tânăra răsuflă ușurată.

– Trebuie să fie ambulanța. În sfârșit!

– Mă duc să verific, zise bătrâna, care se ridicase între timp și care dispăru pe ușă, aruncându-i un zâmbet nesigur.

– Sanitarii o să vă ducă la spitalul din King's Lynn, îi spuse tânăra. Trebuie să vi se facă urgent radiografie. Să anunț pe cineva? Cu siguranță că familia dumneavoastră își face griji...

„Ah!" Se opri din vorbit și-l privi speriată, fiindcă el o prinsese brutal de încheietura mâinii.

– Nu știu, ok? zise el mai agresiv decât voise de fapt. Nu-mi amintesc.

Abia acum, rostind aceste cuvinte, pricepu cât de profundă era amnezia ce îi transformase creierul într-un vid total. Își întoarse capul spre fereastră.

Disperarea lui își găsi ecou în vocea femeii, care, în sfârșit, înțelesese și ea.

– Vreți să spuneți că nu vă mai amintiți nimic? Nici măcar numele dumneavoastră?

El cercetă din nou în sinea lui, dar golul persista. Nu-și aducea aminte nici măcar această importantă informație, lucru care îl făcea să tremure de frică. O privi pe femeie.

– Dumneavoastră îl știți?

– Dumnezeule! Ea părea să nici nu-l mai asculte; în loc de asta, își astupă gura cu mâna. Totul e numai din vina mea! Nu ar fi trebuit să fac una ca asta, nu ar fi trebuit să vă...

– Îmi ştiţi dumneavoastră numele? repetă el, fiindcă această întrebare i se părea cu mult mai importantă decât reproşurile pe care ea şi le făcea.

Clătină abătută din cap.

– Nu aţi avut acte la dumneavoastră. Şi în rest, nimic, răspunse ea, apoi însă chipul i se lumină. Nu, staţi, aşteptaţi! Am găsit un bilet în buzunarul pantalonilor dumneavoastră. Se aplecă şi scoase un bileţel din noptiera de lângă patul lui. Uitaţi aici, poate asta vă duce mai departe...

El citi însemnarea mâzgălită, scrisul de mână însă nu i se părea câtuşi de puţin cunoscut.

– Ben? Nici numele nu îi spunea nimic. Aşa mă cheamă?

– Cred că da, zise femeia şi zâmbi sfioasă, pentru prima dată.

Apoi se întoarse, fiindcă, în acea clipă, intrară în cameră mai mulţi bărbaţi, îmbrăcaţi cu veste de un galben fosforescent, urmaţi de bătrâna care arăta agitată spre pat.

– Aici e! zise ea inutil, fiindcă bărbaţii preluară imediat situaţia sub control.

Primul dintre ei căra un geamantan greu, de metal, pe care îl puse lângă pat. Era mai în vârstă şi bărbos şi deschise, cu mişcări precise, închizătorile geamantanului.

– Ne ocupăm noi de asta acum! îi zise el imperativ tinerei, care aprobă şi se dădu la o parte de pe pat, pentru a face loc în vederea consultaţiei.

Bărbaţii se năpustiră literalmente asupra lui. Dintr-odată, avea o manşetă la mână şi o clemă la deget şi, în timp ce doi dintre ei umblau la nişte aparate de măsurat, bărbosul îi lumină ochii cu o lanternă, îl palpă şi îi arătă apoi mai multe degete, al căror număr trebuia să-l rostească. Răspunse mecanic, dar nu se putea gândi decât la bileţelul de mai devreme şi la mesajul de pe el. Încerca disperat să stabilească legătura cu el, fiindcă avea impresia că se prăbuşea tot mai adânc într-o prăpastie ce i se

deschidea înainte. Pământul îi fugea de sub picioare, nu mai avea nimic de care să se poată agăța, după care să se orienteze, și acest fapt îi tăia respirația.

– Cum vă numiți, domnule?

Respira greu și sângele îi vâjâia în urechi, fiindcă nu știa răspunsul. Fiindcă nu mai știa absolut nimic.

– Îl cheamă Ben, răspunse tânăra în locul lui. Se afla la fereastră și se prinsese cu mâinile de brațe, de parcă i-ar fi fost frig. Însă vocea îi suna sigură și, atunci când li se intersectară privirile, simți cum se mai liniștește, chiar dacă ea continuă: Probabil, în orice caz.

Ben, își spuse el, în timp ce se uita în ochii căprui ai femeii. Ben era un început.

Pe medicul de la salvare părea să-l îngrijoreze faptul că el nu-și mai amintea nimic, fiindcă insistă să fie transportat la clinică, spunându-i sanitarului să-l culce pe targa pe care o aduseseră deja în cameră. Folia subțire în care o înfășuraseră producea o căldură plăcută și el închise istovit, pentru o clipă, ochii. Când îi deschise din nou, se aflau deja în fața casei, care, spre mirarea lui, se găsea în mijlocul unei păduri, după care fu împins în ambulanță.

– Pot să vin și eu?

Tânăra stătea afară, în fața mașinii, și se uita la bărbosul care părea nehotărât.

– Nu sunteți rudă!

– Nu, dar... Suspină. Mă simt responsabilă pentru el!

Bărbosul făcu o grimasă prin care se putea citi regretul și vru să spună ceva, probabil voia să îi explice că acest motiv nu era suficient. De aceea, el îl întrerupse repede.

– Să vină și ea! Vă rog!

Foarte posibil ca ea să fi fost de vină că ajunsese în halul ăla... Dar îi lipseau mâinile ei liniștitoare. Avea nevoie de ele, chiar

dacă era un sentiment necunoscut și ceva din el se împotrivea instinctiv. Avea nevoie de ea, ca să nu o ia razna. De aceea, răsuflă ușurat când bărbosul încuviință din cap și îi făcu loc femeii să urce. Mai aşteptă până când ea se aşeză pe scaunul de urgențe de lângă targă și își puse centura, apoi până când mașina se puse în mișcare. Abia atunci se lăsă pradă oboselii care îi făcea pleoapele grele și care aproape îl adormise.

7

Peter își ridică privirea de la monitorul computerului și se strâmbă când Sienna Walker pătrunse în încăpere. Bătuse mai întâi la ușă, așa cum îi ordonase, dar nu aștepta niciodată să primească un răspuns de la el, ci intra, pur și simplu, val-vârtej – chiar dacă știa cât de mult îl enerva să fie deranjat în timp ce lucra.

– Ce e? întrebă el neprietenos și încercă s-o împungă din priviri pe blonda înaltă, ca s-o facă măcar să se simtă prost pentru că pătrunsese în intimitatea lui. Dar nu reuși s-o atingă, ca de obicei, și el o ura puțin pentru asta, pentru faptul că era suficient de inteligentă să înțeleagă tertipul lui cu proasta dispoziție. Pe toți ceilalți reușea să-i izgonească astfel, nu însă și pe ea.

Știa că trebuia să fie fericit din acest motiv – la urma urmei, capacitatea de organizare a Siennei și zelul ei îi făceau viața mai ușoară. Dacă nu s-ar fi putut baza orbește pe ea, atunci ar fi trebuit să facă mult mai multe lucruri singur și nu avea chef deloc de asta. Totuși, nu reuși să se forțeze să zâmbească – fie și numai fiindcă bănuia de ce venise.

– A sosit clipa! zise ea și arătă spre teancul de documente pe care îl ținea în mână. Oamenii lui Stanford vor ajunge în câteva minute aici!

Peter clătină din cap, fiindcă încă se mai opunea ideii.

– Nu pot, Sienna. Ți-am mai spus. Va trebui să mergi tu! Vei reuși mult mai bine decât mine! Ura asemenea întâlniri. Și pe Herb Stanford, oricum, lăudărosul ăla înfumurat!

Dar Sienna nu dădu înapoi.

– Nu se poate şi o ştii şi tu! Stanford aşteaptă ca la discuţie să participe un director executiv – nu asistenta.

Lucru care nu-i convenea; Peter înţelegea foarte bine asta, după expresia nerăbdătoare a gurii ei. Era extrem de ambiţioasă şi nu se speria în faţa unor provocări, ceea ce îl făcea să fie sigur că avea să ajungă departe în carieră. Dar, ca de obicei, ştia până unde putea merge şi, de această dată, avea perfectă dreptate – la urma urmei, tocmai acesta fusese şi argumentul lui, când vorbise alaltăieri cu Ben la telefon. Simţea iarăşi furia clocotind în el când se gândea la asta. Fiindcă nenorocitul ăla îl lăsase, într-adevăr, baltă – doar din cauza unei chestiuni personale, ridicole, din Anglia.

– Vreo ştire de la Ben? vru el să ştie.

Sienna clătină din cap şi el văzu cum i se strecoară o umbră pe chip.

– Şi despre asta am vrut să vorbesc cu tine! Îmi fac griji. Am încercat să dau de el toată dimineaţa, dar telefonul lui e închis şi intră doar mesageria. A plecat de la hotelul lui din Londra încă de sâmbătă, am verificat! Pe unde poate să umble şi de ce nu dă niciun semn de viaţă? Nu prea e genul lui!

„Ei, pentru că nu-l cunoşti", îşi zise Peter. Nu cu adevărat! Nu aşa cum îl ştia el pe Ben Sterling, care putea să se închidă în sine ca o nenorocită de stridie. Îşi vedea de ale lui cu cea mai mare preocupare şi atunci mai bine îl lăsai în pace. De aceea, scutură din mână, ca şi cum n-ar fi contat.

– O să apară el din nou! mârâi el. Pe cât de puţin îi convenea în acea clipă, pe atât de mult învăţase să accepte ciudăţeniile lui Ben şi zâmbi în sinea lui, imaginându-şi ce ar fi spus prietenul lui dacă l-ar fi dat imediat dispărut numai fiindcă nu răspundea la telefon.

Însă răspunsul păru să nu fie suficient pentru Sienna.

– Dar dacă i s-a întâmplat ceva? Ar fi posibil!

Peter pufăi.

– Atunci am fi aflat-o demult! În afară de asta, a spus că trebuie să rezolve ceva în Anglia și că nu știe cât de mult durează. Deci, dacă nu dă nicio veste, înseamnă că are el motivele lui, crede-mă!

Sienna îi înfruntă privirea. Observă că nu era deloc mulțumită de răspuns. Dar ea cedă.

– Bine! zise și puse documentele pe care le avea cu sine, pe masă, în fața lui. Atunci, hai la întâlnire, boss; lui Stanford nu-i place să aștepte!

Peter se uită scârbit la mapa de deasupra și-l trimise scurt pe Ben la dracu', pentru că îi făcuse una ca asta. Apoi se ridică, suspinând adânc, luă hârtiile și o urmă pe Sienna în sala de conferințe.

8

– Niciun Ben nu e dat la dispăruți, Kate! În toată Anglia de Est. Și nici în rest, cineva care să se potrivească cu descrierea lui. Necunoscutul nostru nu provine, cu siguranță, din regiunea noastră!

Vocea joasă a lui Bill Adler, de la celălalt capăt, suna a regret, dar nu neliniștit, și asta o supără puțin pe Kate. Sperase să se implice mai mult în chestiunea asta!

Așa era unchiul ei – nimic nu-l scotea din calmul lui! Îl vedea în fața ochilor, șezând la un birou plin cu hârtii de la sediul lui din King's Lynn, cu telefonul într-o mână și cu sendvișul pregătit de dimineață de mătușa Nancy în față, pe o folie de plastic, gata pentru un al doilea dejun – în vreme ce ea stătea nervoasă la intrarea în spital și aștepta să primească vești. I-ar fi spus cu plăcere lui Ben – îl numea cu consecvență astfel, fiindcă era foarte probabil ca el să se numească așa și fiindcă i se părea că avea nevoie de un nume – ceva nou, atunci când urma să intre în curând la el.

– Ți-am spus doar că are un ușor accent american! Probabil că nici nu e din Anglia! Acesta e motivul pentru care trebuie să extindeți căutarea. Și să informați presa! Clătină din cap, fiindcă nu putea pricepe. S-a întâmplat sâmbătă seara și acum e vineri. Sunt cinci zile pline – între timp, cineva trebuie să-i fi simțit lipsa!

– Lucrurile își au mersul lor, crede-mă, o asigură Bill. Dar morile birocrației macină încet și, dacă într-adevăr nu e britanic,

atunci mai durează. Cel puțin, nu apare pe niciuna dintre listele noastre de urmăriți sau prin fișele stocate. Am verificat deja!

Kate se încruntă.

– Îl crezi un răufăcător?

– Ar fi posibil, zise Bill cu tonul tipic al polițistului, ton care ei nu-i plăcea deloc. Nu știm nimic despre el, Kate, nu uita asta, și faptul că a fost bătut nu trebuie neapărat să însemne că a fost o biată victimă. Poate că s-a băgat în cine știe ce chestie dubioasă și s-a certat apoi cu complicele lui. Așa ceva se mai întâmplă! Ar putea face parte din banda de infractori pe care încă nu am reușit s-o prindem! Se auziră câteva zgomote produse de mestecat, apoi tuși. Poate că ai avut deci un motiv bun să-l lovești!

Kate își încleștă mâna pe telefon și se strâmbă. Știa că el voia doar să o consoleze! Dar era tipic pentru unchiul Bill să-i amintească faptul că bărbatul care se afla acolo sus, în secție, nu mai știa, din cauza ei, cine era.

– Apropo, continuă unchiul, înainte ca ea să apuce să-i dea vreun răspuns, am mai vorbit o dată cu doamna procuror! Spune că a fost, absolut evident, legitimă apărare, deci nu trebuie să te temi de nimic. Doar dacă prietenul nostru nu te dă în judecată, dar nu-mi pot imagina că o va face, la cât de mult te agiți pentru el. Ceea ce nu e neapărat necesar din partea ta – sper că știi.

Kate nu răspunse la această observație. Firește că era conștientă că, din punct de vedere legal, abia dacă se putea teme de ceva. Dar nici nu era vorba despre asta. Trebuia să-l ajute totuși pe acel om, dacă îi stătea în puteri, se simțea pur și simplu obligată s-o facă. La urma urmei, în afară de ea, nu avea pe nimeni – cel puțin deocamdată...

– Kate, nu e unul dintre animalele tale fără stăpân, o avertiză Bill, care îi interpretase corect tăcerea. Ai făcut pentru el deja mai mult decât s-ar fi putut aștepta de la tine! Las-o așa!

Dar nu putea. Știa cum e când te simți pierdut. Singur. Fără nimic din ceea ce ți-a fost odinioară cunoscut. Așa se simțise și ea când stătuse, cu opt ani în urmă, lângă groapa părinților ei, decedați în urma unui accident de mașină. Deși Bill, fratele mamei ei, o luase imediat la el și ea crescuse mai departe în familia lui – dar aceea nu fusese niciodată familia ei. Avusese grijă de asta mătușa Nancy, care numai încântată nu fusese de perspectiva de a mai crește, pe lângă gemenele lor, încă o fată, străină. Kate fusese doar tolerată și faptul că Bill lucra până târziu, ca și dorința lui de armonie, îl împiedicau să poată pricepe ceva din toate astea. Mai târziu, după ce Kate le întâlnise pe Ivy și pe surorile ei și când găsise în Daringham Hall un fel de cămin, lucrurile se mai îmbunătățiseră. Dar Kate cunoștea prea bine acest sentiment de a nu ști cu adevărat unde ți-e locul. Acesta era și motivul pentru care rămăsese alături de Ben în dimineața în care fusese adus la spital. Și, de aceea, îl vizita mereu și se străduia să-l ajute să-și recapete memoria.

– O s-o las abia atunci când își va recăpăta, în sfârșit, memoria, zise ea hotărâtă. Și pentru asta, avea nevoie de informații referitoare la identitatea lui.

Unchiul ei suspină.

– În câteva zile, o să știm mai multe. Poate că, până atunci, necunoscutul tău o să afle singur cine este!

De această speranță se agăța și Kate, deși medicul părea să fie foarte reținut în ce privea durata amneziei lui. De bună seamă, sincopele de memorie erau complet imprevizibile în cazul unui traumatism cranian. Nici măcar nu aveau vreo legătură cu gravitatea rănii, și nimeni nu putea spune când aveau să-i revină amintirile. Adeseori era vorba doar de ore sau de zile, dar puteau trece și săptămâni sau luni, iar în astfel de cazuri daunele erau chiar ireversibile. La această posibilitate Kate nici nu voia să se gândească deocamdată.

Îi mulțumi lui Bill și-l făcu să promită că-i va da imediat de știre când avea să apară vreo noutate, apoi încheie discuția și intră în holul spitalului.

Era aproape ora patru și, de fapt, voise să ajungă acolo mai devreme. Însă la cabinet, care vinerea era deschis doar până la prânz, fusese o mare vânzoleală în acea zi, astfel încât trebui să rămână peste program, apoi se mai dusese și la Daringham Hall, să vadă de mânzul Lolei. Era un armăsar mic care se născuse fără niciun fel de probleme și pe care Ana, în culmea fericirii, îl botezase Lionheart. Era puternic și se dezvoltase bine, motiv pentru care nu aveau de ce să-și facă griji. Doar discuția deschisă de Ivy referitoare la numele lui, care i se părea prea lung și prea complicat, o mai reținuse pe Kate. În ce-l privea pe Ben, vizita avusese și o parte bună, fiindcă Ivy îi promisese să se ocupe de câteva lucruri necesare lui în caz că amnezia avea să dureze.

Ca de fiecare dată când se afla în fața ușii lui, Kate spera din toată inima ca el să o privească fericit când avea să pătrundă în cameră – fiindcă începea să-și amintească. Însă până în acel moment, nu făcuse decât să stea în pat, serios și închis în sine.

Ce părere avea despre faptul că îl vizita tocmai femeia responsabilă pentru starea lui, asta ea nu putea ști. El nu spunea niciodată nimic despre acest lucru, dar nici nu-i făcuse vreodată reproșuri, poate pentru că situația în care se afla îl tulbura prea tare.

În primele zile, dormise mult, dar, de când îi mergea mai bine, se enerva din pricina amneziei lui. Kate trebuia să îi povestească mereu și mereu, de la capăt, ce se întâmplase și ea cercetă, la rândul ei, și ziarele pe care i le adusese – mai ales americane, fiindcă, de fapt, era sigură că nu era din Anglia. Până în acea zi însă, nu-i trezise niciunul vreo amintire și, atunci când el părea disperat din această cauză, ea îi distrăgea atenția de la realitate povestindu-i despre viața ei de zi cu zi de la cabinet sau despre

cele ce se întâmplau prin sat. Nu ajuta prea mult, dar măcar îi mai schimba gândurile. „De-ar avea măcar o pistă poliția asta!“ își zise ea, frustrată. Ben o va întreba despre acest lucru și ea ar fi preferat să-i dea curaj decât să-l dezamăgească din nou. Inspiră adânc și se pregăti sufletește, apoi deschise ușa și păși în cameră.

Spre mirarea ei, Ben nu zăcea în pat, ci stătea la fereastră, cu spatele la ea, privind afară. În plus, era îmbrăcat, purta cămașa și pantalonii săi, pe care Kate le spălase și le pusese în micul dulap din colțul camerei.

Când o auzi intrând, se întoarse cu fața spre ea, iar Kate înghiți în sec, fără să vrea. Firește că era conștientă de faptul că era înalt, dar până atunci nu-l văzuse decât stând întins. De aceea, era destul de tulburată de impresia pe care i-o dădea stând în picioare. Îl considerase, încă de mai devreme, atractiv pur și simplu, chiar și cu barba lui nerasă de trei zile și în halatul verde de spital. Îmbrăcat și proaspăt ras – desigur că folosise aparatul de bărbierit pe care i-l procurase –, îi lipsea neajutorarea pe care o emanase până atunci și la care ea reacționase instinctiv. Acum părea să fie mai sigur pe sine, dar și ceva mai întunecat decât înainte. Mai atrăgător. Kate își simțea inima începând s-o ia ușor razna. Însă se adună imediat și se îndreptă zâmbind spre el.

– Bună, Ben, zise, susținându-i privirea cenușie, care o studia cu seriozitate, ca de obicei. Abia când se opri în fața lui îi tresăriră ușor colțurile gurii.

– Încă mai sunteți aici? zise el. Nu v-ați săturat încă de lamentațiile mele?

Kate continuă să zâmbească, întrebându-se ce anume voia el să spună cu asta. Voia să scape de ea? Sau era bucuros că încă nu o făcuse? Ultima variantă i se părea mai probabilă, fiindcă avu impresia că vede, pentru o clipă, un fel de ușurare în privirea lui.

– Doar sunt obișnuită cu pacienții care urlă, răspunse ea, dând din umeri, pentru a nu-și trăda nervozitatea pe care el i-o provoca dintr-odată. Cum de nu sunteți în pat? Aveți deja voie să vă ridicați?

Cu această întrebare, atinsese, de bună seamă, o coardă sensibilă, fiindcă expresia gravă îi reapăru pe chip.

– Pot chiar să plec, dacă vreau, răspunse el cu o voce dură. Doctorul Stevens a fost aici azi-dimineață și mi-a comunicat că traumatismul cerebral e în remisie. Mai mult nu pot face pentru mine, prin urmare, voi putea pleca. Doar că, din păcate, nu știu unde anume să mă duc. Sau a descoperit unchiul dumneavoastră, între timp, ceva despre mine?

Kate clătină din cap.

– Din păcate, nu! Dar vor extinde cercetările. E de părere că în curând vor ști mai multe.

– Asta nu-mi folosește la nimic acum! Pufni și se întoarse brusc cu spatele la ea, mergând încoace și încolo prin cameră. Își ridică neajutorat brațele. Numai de mi-aș reaminti! Dar nu știu nimic, absolut nimic și n-am nici cea mai vagă idee ce să fac acum!

Kate îi privi umerii ridicați și simți, deodată, un nod în gât. Părea să fie și mai încordat ca de obicei, îi amintea de un câine sălbăticit, pe care îl îngrijise în timpul unui stagiu de practică la azilul de animale, pe parcursul studiului. Animalul alergase mereu în cușca lui, fără oprire, fiindcă pur și simplu nu putea suporta să stea închis. Cu prima ocazie care i se oferise, fugise și nu îl mai găsiseră niciodată. De bună seamă că Ben trecea printr-o stare absolut asemănătoare, doar că nu putea fugi.

„Trebuie să-l scot de aici, altfel înnebunește", își zise Kate. Dar ce făceau autoritățile cu cineva care nu avea acte și nici bani? Probabil că-l vor băga în vreo pensiune, unde avea să stea din nou

singur şi să mediteze la situaţie – dacă evoluează, oricum, atât de repede. De aceea nu exista, de fapt, decât o singură soluţie.

– Aţi putea locui la mine, dacă vreţi!

– La dumneavoastră? O privea, fără să-i vină a crede, astfel încât lui Kate i se păru aproape jignitor.

– Am o căsuţă în Salter's End, chiar în spatele cabinetului. Acolo e şi o cameră de oaspeţi, puteţi sta acolo cât timp e necesar.

Fusese o idee absolut spontană şi ea nu se aştepta neapărat ca el să i se arunce de gât. Dar nici să nu spună nimic şi doar să se holbeze la ea.

– Dar nu am nimic, zise el, în sfârşit. Nu am lucruri, nu am bani.

Se jena, evident, să depindă de cineva şi asta putea Kate înţelege prea bine. Dar, în acea clipă, nu avea nicio altă opţiune.

– Sunt convinsă că aveţi, de fapt, o mulţime de lucruri, răspunse ea zâmbind. Doar că deocamdată nu ştiţi în care dulap anume atârnă. Şi, dacă mă uit la pantalonii şi la cămaşa dumneavoastră, atunci nu mi-aş face prea multe griji legate de bani. Ambele afirmaţii erau cam hazardate, dar nu din cale afară, căci mai târziu urma a se dovedi că nu era un muritor de foame. Dacă vă veţi simţi mai bine, o să mă puteţi răsplăti apoi cu plăcere! Iar în ce priveşte problema urgentă a hainelor, asta am şi rezolvat-o deja! O să primiţi împrumut ceva de îmbrăcat de la prieteni de-ai mei!

Nici aceste argumente nu păreau să-l convingă pe Ben, care încă mai ezita.

– Nu trebuie să vă simţiţi obligată faţă de mine! O să mă descurc şi singur!

„Visează în continuare!" îşi zise Kate şi clătină din cap.

– Nu, n-o să vă descurcaţi!

O privi. Îndelung.

– Nu, bombăni el și se duse din nou spre pat, lăsându-se să cadă greoi pe el. Privea fix în fața lui și Kate se întreba dacă nu cumva fusese prea directă. Poate că nu voia să locuiască la femeia responsabilă de situația lui complicată.

Însă atunci când se uită din nou la ea, în privirile lui nu se citeau niciun reproș și nicio apărare. Părea să fie mai degrabă... mirat.

– Aș putea fi un criminal în serie, Kate!

Asta părea să-l îngrijoreze într-adevăr și ea își aminti din nou de cuvintele lui Bill. Nu știa absolut nimic despre el și în privirea lui era ceva dur, ceva ce ajungea până în străfundul ființei lui și nu avea nicio legătură cu amnezia. Făcea parte din caracterul lui, așa era el. Însă asta nu o speria pe Kate, ci mai degrabă o atrăgea, într-un fel destul de neliniștitor. Dar el ajunsese în această situație din cauza ei și, la urma urmei, îi era indiferent ce avea să afle despre el – voia din toată inima să-l ajute.

– Dac-ar fi așa, atunci tocmai ați uitat că sunteți! zise ea, dând din umeri, iar el râse pentru prima dată de când îl cunoscuse.

Fu însă un râs scurt, dar care îi transformă chipul, îl făcu să pară mai tânăr și mai relaxat, iar ochii începură să-i strălucească. „Ar trebui să râdă mai des", își zise Kate și inima îi bătu puternic. Sau – mai bine nu totuși.

– Deci? întrebă ea, înainte de a se pierde complet cu firea. Vreți să veniți la mine?

***

Ben nu știa ce să spună. Dar, de fapt, ce mai știa el în acea clipă?

Kate îl numise mereu Ben și el se obișnuise încet-încet cu acel nume, care poate chiar era în realitate al lui. Și cu sentimentul de a fi un om fără o poveste.

Ea era responsabilă pentru faptul că uitase tot, dar nu o putea urî pentru asta. Din contră, își zise el și pufni. Se obișnuise cu ea înfricoșător de repede, iar asta fiindcă vizitele ei erau singurul lucru care îl smulgea din gândurile sale.

Simțea că exista ceva ce dormita în mintea lui și care aștepta să se trezească. Dar nu se lăsa ademenit, indiferent ce ar fi încercat, și uneori credea că va înnebuni din cauza asta. Ieșea din acest cerc vicios doar când Kate era acolo. Zâmbetul și încrederea ei că aveau să-i revină amintirile îl ajutau să reziste și să continue să spere.

Poate că ar fi trebuit să i-o spună, dar nu putea. Ca și cum ceva l-ar fi oprit să fie slab și să admită că are nevoie de cineva. Și tocmai din acest motiv ezita dacă să meargă acum cu ea. Nu voia deloc să fie dependent de cineva. Singur era mai bine, singur se simțea bine. Așa se obișnuise, fără să poată explica de ce.

– Ben? insistă Kate, fiindcă încă nu-i răspunsese, iar el suspină în sinea lui.

Doar că... avea altă opțiune? Avea dreptate, pe moment nu avea cum să se descurce. Nu prea bine, în orice caz. Avea nevoie de sprijin, indiferent că accepta acest lucru sau nu. Și de la ea îl putea accepta, la urma urmei îi datora câte ceva, după ce îi șterse memoria cu acea bucată de lemn de foc.

În afară de asta, îi era de ajutor când o privea în ochii ei calzi, căprui, atunci când golul negru din cap amenința să-l înghită. Voia să renunțe la ei cu adevărat?

– Nu, zise el și observă, abia când Kate își opri respirația, că tocmai dăduse răspunsul greșit. Da, vreau să spun, da! Aș veni cu plăcere!

– Oh, bine!

Expresia nesigură a chipului ei îi contrazicea cuvintele și, pentru o clipă, se priviră tăcuți. Poate că deja îi părea rău de oferta făcută. Dar el nu avea să mai accepte ca ea să dea înapoi, fiindcă

tocmai înțelesese că trebuia neapărat să iasă din camera aia. Urgent chiar!

– Mergem? întrebă el imperativ și își privi propriul trup, cu un zâmbet chinuit. Am împachetat deja!

– Da, să mergem!

9

– Aici e! zise Kate, după ce coti cu Land Rover-ul ei în curtea din spatele cabinetului veterinar și observă că Ben, care ședea alături de ea, pe scaunul din dreapta, era cam timorat.

I se păruse corect să-i ofere camera de oaspeți, atâta timp cât el nu știa încotro s-o apuce. Dar acum, când parcă lângă mica ei casă, ce se învecina în spate cu cabinetul, se întreba dacă fusese într-adevăr o idee chiar atât de bună. Casa le oferea, ei și animalelor ei, suficient loc, dar să o împartă cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse i se păru dintr-odată cam ciudat. Dar n-o să fie pentru o perioadă îndelungată, se încurajă ea și îi mai zâmbi o dată înainte de a coborî.

El tăcuse pe întreaga durată a drumului și, în parte, dormise chiar, iar Kate nu-l trezise nici măcar când trecuseră pe lângă Daringham Hall, pe care i l-ar fi arătat cu plăcere. Dr. Stevens pusese accent, în mod explicit, pe faptul că Ben avea încă nevoie de multă odihnă – iar asta nu o putea găsi mereu la ea acasă. Motivele se făcură prezente printr-un lătrat puternic, ce venea dindărătul ușii de la intrare, spre care tocmai se îndreptau. Ceea ce o făcu pe Kate să pună o întrebare pe care o omisese în mod penibil mai devreme.

– Vă este frică de câini?

El dădu din umeri.

– Nu știu! zise el, și zâmbi când Kate se strâmbă cu un aer vinovat.

Ezită o clipă, însă nu aveau cum să evite întâlnirea, dacă urma ca el să locuiască la ea. Deschise ușa, din spatele căreia țâșni de îndată un ghem de blană, colorat și respirând greu, cu limba scoasă, care se compunea, de fapt, din mai mulți câini. Deocamdată, erau patru: un cocker spaniel extrem de vioi, pe nume Ginny, o femelă labrador bătrână, care răspundea la numele de Lossie, un mascul collie, căruia îi lipsea un ochi și pe care Kate îl botezase din acest motiv Blackbeard, și Jack Russel Terrier-ul Archie, pe care cele numai trei picioare ale sale nu-l împiedicau deloc să facă mari salturi. Toți patru fugiră agitați printre picioarele lor și o salutară nu numai pe Kate, ci și pe Ben, vijelios și exuberant.

– Deci? se interesă Kate, uitându-se la el în timp ce mângâia câinii. Totul e în regulă?

Ben zâmbi ușor.

– Depinde! zise el. Câți mai sunt înăuntru?

– Doar două pisici! Dar ele sunt atât de sperioase, încât nici nu se arată de obicei, răspunse Kate, înainte de a-și da seama că el o lua peste picior. Nu-l deranja deloc că locuința ei semăna cu un pension de animale, prea rămăsese relaxat. Și, de fapt, nici ea nu s-ar fi așteptat la una ca asta! Ben nu era genul de om sperios, ci o persoană care lua viața în piept. Dar nici nu știa cum să se comporte cu câinii, asta se putea vedea din reținerea lui. Probabil că nu avea, așadar, niciun animal de companie, cel puțin nu un câine, își zise ea, în timp ce o luă înainte și intră în casă.

Imediat în spatele ușii se afla cea mai mare cameră a clădirii, pe care Kate o folosea deopotrivă ca living, loc de mâncat și de lucru. Se uită în jur îngrijorată, fiindcă nu mai știa în ce stare o lăsase de dimineață. Dar, spre norocul ei, era prezentabilă. Nu zăceau nici cărți și nici reviste pe cele două canapele albastre, cam ponosite, de dinaintea șemineului, iar pe mica masă de la geam, unde mânca, se afla doar o cană de cafea, în rest, dusese totul la bucătărie și chiar și micul spațiu de lucru părea să fie mai ordonat decât de obicei.

Ceea ce se datora doar faptului că, din cauza unui virus stupid, computerul unde ținea evidența firmei și la care lucra în timpul ei liber strict limitat la teza de doctorat se stricase. Din acest motiv lipsea haosul de bilețele care domnea, în general, pe masa ei.

Ușurată de impresia aproape locuibilă pe care o făcea casa ei, Kate se întoarse cu elan – și încremeni când se trezi direct în dreptul pieptului lui Ben. Venise în urma ei, fără ca ea să fi observat și, când își înălță capul, întâlnindu-i privirea, înghiți în sec.

Prea aproape, își spuse ea speriată și făcu instinctiv un pas înapoi, forțându-se să zâmbească în continuare, așteptând ca bătăile inimii să i se potolească din nou.

– Eu... camera de oaspeți e acolo în față! zise ea și arătă spre cele două uși prin care se ieșea din spațiul mare. O luă într-acolo aproape în grabă, bucuroasă că Ben nu îi putea vedea obrajii arzând.

Dumnezeule, cât de mult o agita, de la bun început, deja! Și, dacă nu reușea să se controleze, atunci asta putea deveni o problemă.

Nu că nu avea experiență în privința bărbaților. Nu trăise ca o călugăriță în timpul studiului ei de la Cambridge, chiar dacă „alesul" nu se numărase niciodată printre ei, nu avea niciun fel de temeri referitoare la atingerile cu sexul opus și flirta cu plăcere, ori de câte ori se ivea ocazia.

Doar că Ben nu era un bărbat cu care avea voie să flirteze. Se va întoarce foarte curând la propria-i viață și în ea se găsea, dacă era să creadă bilețelul pe care îl avusese în buzunar, cel puțin o femeie. Putea fi căsătorit, chiar dacă nu purta inel, putea avea chiar și copii. Deci, dacă nu voia să se ardă, trebuia să uite cât mai repede că îl găsea îndeajuns de atractiv.

Doar că nu era așa de simplu, deoarece camera de oaspeți din partea din spate a casei era suficient de mică, având loc doar pentru un pat și un dulap, astfel încât ei se aflau și acolo destul de aproape unul de celălalt.

– Asta e! zise ea, pentru a-și ascunde nervozitatea, însă privirea i se opri asupra ochilor lui cenușii.

– Frumos, răspunse el și Kate uită pentru puțin timp să mai și respire, fiindcă el o fixa. Pe ea, nu camera.

„Nu, spuse ea în sinea ei, nu te uita așa la mine..."

Câinii lătrară și de afară se auzi o voce de femeie, pe care Kate o cunoștea bine.

– Kate?

– Imediat, strigă ea și își făcu loc, zâmbind a scuză, pe lângă Ben, bucuroasă că putea fugi din încăperea care i se păruse dintr-odată și mai îngustă decât îi părea oricum înainte.

– Ivy! Ce faci aici? își salută ea mirată prietena, fiindcă în urmă cu numai câteva ceasuri se întâlniseră la Daringham Hall. Însă, când observă sacul de plastic negru care se afla lângă ușă, înțelese. Ai făcut deja rost de lucruri?

Ivy afirmă din cap și o îmbrățișă.

– L-am întrebat pe Kirkby, și el mi-a împachetat pe loc acest sac – probabil tot ce avea prin dulap și de care nu avea nevoie urgentă. Știi doar cum e el! Zâmbi. Și, fiindcă oricum a trebuit să merg în sat, pe drum m-am gândit să-ți aduc lucrurile.

– E bine, am nevoie de ele mai repede decât îmi imaginasem! Kate zâmbi ușor încurcată și tocmai se întreba cum să-i explice lui Ivy ultimele evoluții ale situației, când aceasta făcu brusc ochii mari, fiindcă Ben se întorsese în living.

– Ivy, el e Ben, cel despre care ți-am mai povestit. Azi a avut voie să plece din spital și, deocamdată, locuiește la mine. Ben, prietena mea, Ivy Carter-Andrews, îi prezentă Kate.

– Mă bucur! Ivy îi strânse mâna lui Ben, apoi se uită la Kate. Nu am prea mult timp și mai e ceva în mașină ce trebuie să vezi. Vii cu mine?

Kate dădu din cap și își urmă prietena afară, în curte. Bănuia că fusese doar un pretext pentru a putea vorbi între patru ochi și,

într-adevăr, Ivy se întoarse spre ea cu o expresie plină de indignare, de îndată ce ajunseră la Mini-ul ei roşu.

– Îi dai voie să locuiască la tine? Eşti întreagă la minte, Kate? Tipul ar putea fi un criminal în serie! şuieră ea atât de enervată, dar cel puţin suficient de încet, încât Ben să nu o poată auzi din casă. Kate nu reuşi să se abţină de la un zâmbet.

– Şi el a presupus asta deja!

– Da, şi nu-i deloc comic! insistă Ivy. E un străin şi poate e periculos!

Iritată de faptul că Ivy era deja a doua persoană care insinua că Ben ar fi putut avea o carieră de spărgător, Kate îşi încruntă fruntea. Nu mai era valabil chiar deloc principiul „în caz de dubiu, în favoarea acuzatului"?

– Înainte de toate, e cam răvăşit! îl apără ea pe Ben. Mai exact, din cauza mea! Nu am putut să-l las pur şi simplu baltă!

Ivy mai rămase pentru o clipă serioasă, iar Kate îi putu citi o îngrijorare onestă pe chip. Apoi, fiinţa ei prietenoasă, optimistă câştigă supremaţia şi dădu amuzată din cap.

– Tu şi vagabonzii tăi, Kate! Unde o să ducă toate astea? Dar, dacă stai să te gândeşti bine, am putea vorbi despre un anume progres, dat fiind că, de data aceasta, ţi s-a oploşit un bărbat! Privirea îi redeveni severă. Dar tot nu-mi place treaba asta, în orice caz, nu atâta timp cât nu aflăm cine-i individul!

Kate suspină.

– E doar pentru câteva zile!

– Aşa ai spus şi în cazul lui Blackbeard şi al lui Archie! îi aminti Ivy.

Kate făcu o grimasă când se gândi la oaspeţii ei de lungă durată, pentru care nu se găsise niciunde loc şi, din această cauză, li se permisese să rămână la ea.

– Pe Ben nu-l păstrez, cu siguranţă, Ivy!

Prietena ei zâmbi şi-i atinse braţul.

– Să te-audă Dumnezeu! Deschise portiera. Acum trebuie să plec, să organizez diverse lucruri pentru serbarea de vară. Lista mea cu treburi de făcut mai are vreo doi kilometri!

Kate își putea imagina prea bine cât de multă agitație trebuia să fie acum la moșie. Serbarea de vară era tradițională la Daringham Hall și, în același timp, un punct culminant pentru întreaga regiune, care atrăgea, an de an, foarte mulți oameni. De această dată însă, trebuia folosită în mod special pentru a face reclamă noului vin Daringham și pentru asta trebuia ca totul să meargă ca pe roate. De aceea, toți lucrau la organizare, sub o mare presiune.

– Spune-mi dacă ai nevoie de ajutor!

Ivy dădu din cap.

– Sigur, nu-ți face griji! Și tu spune-i criminalului în serie că sunt cu ochii pe el! Făcu un semn cu degetul arătător și cu cel mijlociu spre ochi, după care arătă cu ele în direcția lui Kate.

– O să-i transmit! răspunse Kate râzând și îi făcu apoi semn cu mâna lui Ivy, care își întorcea deja Miniul. Pe urmă se întoarse în casă.

Ben se afla în continuare în living și părea nehotărât, ca și cum nu ar fi știut exact ce să facă de acum. Și se simțea asemenea lui Kate.

Ea tuși.

– Cred că o să fac mai întâi un ceai. Și vă puteți uita la lucrurile alea, dacă le vreți! anunță ea și arătă spre sacul de plastic. Astfel, amândoi aveau deocamdată ceva de făcut și restul avea să vină cu siguranță de la sine.

Înainte de a ajunge la ușa bucătăriei, zgomotul de motor al Mini-ului care se îndepărtase deja, redeveni mai puternic și Kate observă, prin geam, că Ivy se întorsese în curte. O clipă mai târziu, își băgă capul pe ușă și o privi pe Kate a scuză.

– Am uitat complet să-ți spun – am fost mai devreme la Tilly, la „Three Crowns". Și calculatorul ei e stricat și l-a rugat pe nepotul

ei, care se pare că e un tip înnebunit după tehnică, să se uite la el. Vine luni din Norwich și se poate uita, cu această ocazie, și la al tău!

– Oh, excelent! Mulțumesc! zise Kate ușurată. Astea erau vești bune. Era și timpul să folosească din nou, în sfârșit, jucăria aia...

Ivy se întoarse spre Ben și-l mai cercetă o dată.

– Pe curând, zise ea, iar cine o cunoștea ar fi observat că zâmbetul nu-i era atât de luminos ca de obicei.

El dădu din cap.

– Și mulțumesc pentru lucruri!

– Nicio problemă! Sper ca în curând să vă fie mai bine! răspunse ea și apoi dispăru din nou.

Ben se uită la micul birou din colț.

– Ce are computerul dumneavostră?

– Un virus, cred. Kate suspină. Îl pot doar deschide, după care se oprește, nu prea înțeleg despre ce ar putea fi vorba.

– Pot să mă uit puțin la el? Ben merse spre birou, de parcă ar fi fost atras de el în chip magic, se așeză pe scaun și porni aparatul înainte ca ea să poată spune ceva.

– Vă pricepeți la așa ceva? se interesă Kate, mirată.

El își încreți fruntea, în timp ce aștepta să apară imaginea de pe desktop, apoi își puse mâinile în mod firesc pe tastatură.

– Cred că da!

Apăsă o combinație de taste care făcu monitorul să devină negru. Apăru o coloană întreagă de cifre albe, care nu-i spuneau nimic lui Kate. Dar lui, de bună seamă că da, pentru că începu să dea cu o viteză uluitoare o serie de comenzi complicate.

Kate se uită la el impresionată pentru o vreme. Părea să fie dintr-odată extrem de sigur și în largul lui, deci trebuie că avea de-a face într-un oarecare fel cu programarea. Cu puțin noroc, puteau folosi această pistă pentru a afla mai multe despre el. Măcar e un început, își zise ea mulțumită și se duse în bucătărie să pună de ceaiul pe care voise să-l facă.

10

David își conduse vechiul Rover Cabrio Sport spre intrarea de la Daringham Hall și merse cu viteză pe drumul ce ducea prin parcul larg, presărat cu grupuri de copaci. Locul mare din fața conacului era acoperit cu pietriș și oferea suficient spațiu pentru mașinile și autobuzele care aduceau în timpul verii, în fiecare a doua zi de joi, turiști dornici de vizite. Iar aceștia veneau în număr mare, fiindcă Daringham Hall era, cu turnurile sale întortocheate și cu partea superioară a clădirii, un exemplu minunat pentru o proprietate englezească de la țară, din timpul lui Iacob I.

Însă pentru David reprezenta mai mult. Mult mai mult. Fiecare ramă a ferestrelor și fiecare coloană îi erau familiare, și asta nu doar fiindcă locuia acolo. Trecutul îl fascinase dintotdeauna, motiv pentru care cunoștea toate punctele-cheie ale schimbătoarei istorii a proprietății lor, care fusese construită în 1623 și fusese primită de către un înaintaș, la jumătatea secolului al XVIII-lea, de la regele George al III-lea, împreună cu titlul de baronet. De atunci, Daringham Hall nu devenise, prin pământuri, doar un angajator important al regiunii, ci și centrul în jurul căruia gravita totul în familia lui David. Și lui îi fusese inoculată, încă din copilărie, ideea că, într-o bună zi, va fi de datoria lui să o păstreze pentru generațiile următoare.

Întrebarea era dacă toate astea mai contau acum.

Strângând din dinți, David apăsă pe accelerație și pietrișul scrâșni tare sub roți când opri mașina în spațiul mare din fața

casei. Însă, în loc să coboare și să intre, rămase la volan. Își dorea să nu se fi dus, în acea zi, în biroul unchiului său, pentru a se interesa cât de departe ajunsese Timothy cu cercetările în chestiunea Benedict Sterling. Și mai mult și-ar fi dorit să nu trebuiască să-i relateze nimic din toate acestea tatălui său.

– David!

Strigătul îl făcu să se uite în oglinda retrovizoare și zâmbi când o descoperi pe Ana, care străbătea curtea, venind spre mașina lui. „În sfârșit, o rază de soare azi", își zise el și coborî, îndreptându-se spre ea cu pași repezi. Soarele strălucea de câteva zile bune, de parcă nu ar fi fost de curând acea vijelie; și în acea zi lumina pe un cer lipsit de nori, motiv pentru care Ana își duse mâna la ochi, să-și facă puțină umbră. Zâmbetul îi era larg, privirea, curioasă.

– Cum a fost la Londra?

– Bine, răspunde David sec, fiindcă tocmai despre asta nu prea ar fi vrut să vorbească. De aceea continuă repede cu o altă întrebare: Vrei să mergi la grajduri?

Ea dădu din cap.

– Da. Îi duc pe Lola și pe Lionheart timp de o oră pe islaz. Vii cu mine?

David era conștient că tatăl lui îi aștepta întoarcerea, dar răspunse afirmativ și o urmă pe Ana prin curte. Veștile pe care le aducea nu erau deloc bune, deci mai puteau aștepta puțin.

– Și? Ți-ai îndeplinit partea de îndatoriri pentru serbarea vinului de azi? se interesă el, pentru a-și schimba gândurile.

Ana își compuse o figură plictisită.

– Numai așa să nu-i spui! Tata se enervează cumplit dacă aude. Pentru el este și va rămâne serbarea de vară și în continuare nu vrea să afle nimic de vreo schimbare în program.

David zâmbi. Dar nu era, de fapt, deloc amuzant că tatăl Anei, James, se arăta atât de obtuz față de tot ce avea până și cea mai mică legătură cu cultivarea viței-de-vie la Daringham Hall.

Pur și simplu, Anglia nu era, în opinia lui, o țară viticolă clasică și el nu era singurul care avea această părere. Însă clima din Anglia de Est era suficient de caldă și existau deja suficient de mulți viticultori de succes în regiune, care demonstraseră că așa ceva se putea pune în practică. Dar pe James nu-l interesa asta și la fel de puțin argumentul că moșia va avea încă un pilon important, datorită acestui nou domeniu de afaceri. O considera o idee stupidă și o mare greșeală și o spunea cu orice ocazie. Ceea ce nu ar fi fost în sine o problemă, dacă el nu ar fi jucat un rol atât de important în structura proprietății. Deși tatăl lui David, Ralph, conducea în mod oficial moșia, îi administra finanțele și lua deciziile cele mai importante, fără cumnatul său nu s-ar fi putut descurca deloc. James se pricepea de minune la chestiunile legate de agricultură și se ocupa de tot, de la semințe până la recoltă. Doar în ce privea viticultura avea o rezervă, pentru că, pur și simplu, nu-i plăcea.

– O să-l convingem noi de asta! făcu David, cu un zâmbet conspirativ.

Când își aminti că, în acea clipă, serbarea de vară era problema lor cea mai mică, redeveni serios și, în timp ce mergeau, privea fix înainte. Însă când ajunseră la trecerea spre grădină – drumul prin spate era, pe jos, cel mai rapid spre grajduri –, Ana se opri brusc și-l țintui cu ochii ei albaștri.

– Ok, dă-i drumul. Ce-i?

– Nimic! replică David surprins și puțin cam prea prompt.

Ana dădu din cap.

– David, te cunosc de când mă știu. Când te frământă ceva, știu imediat! Te comporți ciudat în ultima vreme, de când a fost furtuna. Încep să-mi fac griji serioase. Așadar, ce-i?

David închise ochii și, pentru o clipă, fu chiar ușurat că ea îi putea citi în suflet atât de bine. Și, dintr-odată, simți nevoia să-i povestească tot, urgent chiar, trebuia să scape, pur și simplu, de povara asta, chiar dacă bunica lui îl rugase, în repetate rânduri

deja, să nu spună nimic nimănui. Cândva, în curând, vor afla oricum şi ceilalţi, deci îi putea spune Anei la fel de bine încă de pe acum.

– Are vreo legătură cu studiul tău? insistă Ana. Din acest motiv ai fost la Londra?

El clătină din cap şi privi înapoi spre conac, a cărui faţadă roşiatică lucea în soare.

– Nu, am fost la Timothy, la birou, răspunse el.

– Şi?

David suspină. Era mult mai greu decât crezuse iniţial să rostească aceste lucruri cu voce tare.

– Am primit o scrisoare de la un bărbat din New York. Benedict Sterling îl cheamă şi, după toate cele pe care Timothy le-a descoperit între timp, s-ar putea... să-mi fie frate vitreg!

– Ce?! Ana se holbă la el fără să-i vină a crede. Dar de unde până unde?

David dădu din umeri.

– Tata a mai fost căsătorit o dată. Foarte puţin timp, cu o anume Jane Sterling. Pe atunci nu avea nici măcar douăzeci de ani şi căsătoria a fost anulată după câteva săptămâni. Sau cel puţin aşa a crezut tata. Toată povestea asta s-a derulat pe atunci prin Charles Brewster.

– Prietenul bunicii, a cărui cancelarie a preluat-o Timothy? întrebă Ana.

David confirmă din cap.

– El i-a asigurat pe tata şi pe bunica, în repetate rânduri, că totul e în ordine. Timothy nu poate găsi însă documentul de anulare şi se pare că demersul nu e înregistrat niciunde. El cercetează în continuare, dar, dacă nu se va dovedi contrariul, atunci căsătoria e perfect valabilă. Suspină. Pe bătrânul avocat al familiei nu-l mai puteau întreba nimic în această privinţă, fiindcă decedase în urmă cu câţiva ani. Păcat! David ar fi fost curios să afle cum un om cu

atâta experiență putuse lăsa să se strecoare o asemenea greșeală. Tata a fost căsătorit, așadar, în tot acest timp cu femeia respectivă.

Ochii Anei se făcură și mai mari.

– Asta înseamnă că... în acest caz, căsătoria dintre tatăl tău și mama ta nu este valabilă?

– Nu. Jane Sterling a plecat, imediat după despărțire, în America și a murit acolo, în urmă cu douăzeci și doi de ani. Așadar, a murit cu un an înainte ca părinții mei să se căsătorească. Dar... David făcu o pauză. Femeia a avut un fiu, chiar pe acest Benedict Sterling.

Ana pricepu.

– Și... unchiul Ralph e tatăl lui?

– Asta s-ar putea dovedi definitiv doar printr-un test de paternitate, dar, din punct de vedere strict matematic, ar fi posibil. David lovi cu vârful piciorului în pietrișul care se afla pe drum și câteva pietricele săriră mai departe. Și e mai în vârstă decât mine.

– Dar asta ar însemna că...

Ana deveni lividă și David dădu din cap, cu o expresie furioasă pe chip.

– Atunci el va deveni, după bunicul și după tatăl meu, următorul baronet.

„Nu eu", își zise el și scutură din cap, simțind cum se sufocă. Vorbi cu greu mai departe.

– Nu știu ce-o să fie mai încolo, Ana. Individul ăla e un străin și noi n-avem nici cea mai vagă idee ce va face. Putem doar să așteptăm până când ne va da din nou de știre și să sperăm că, într-un fel sau altul, e dispus să se înțeleagă cu noi.

Ana tăcu pentru un timp, de bună seamă preocupată să înțeleagă toate astea.

– Poate e de treabă! zise ea, în cele din urmă.

David pufni.

– Dacă e să ne luăm după scrisoare, cu siguranță că nu e! A amenințat că va merge în fața instanței dacă nu-i satisfacem

pretenţiile. Gândeşte-te numai ce ar însemna asta! Şi toate bârfele... Şi, dacă are cu adevărat dreptul la titlu, ce ne facem atunci? E foarte posibil să apară aici cu noi pretenţii sau să se amestece în treburile noastre. Toate astea pot să se termine foarte prost pentru noi!

Ana îl privi, dar nu se arătă atât de şocată cum s-ar fi aşteptat David. Proprietatea familiei părea să nu fie pentru ea aşa de importantă, ci îşi făcea griji doar pentru el.

– Şi ce-o să se întâmple cu tine? întrebă ea încet.

David expiră zgomotos şi clătină din cap, fiindcă, de fapt, nu voia să-şi bată capul cu asta. Era mai uşor să privească ansamblul, nu şi consecinţele personale pe care le-ar fi putut avea această problemă pentru el. Însă nu mai putea nega: exista posibilitatea concretă ca el să nu mai aibă loc în lumea care fusese pentru el, toată viaţa, ceva firesc. Şi asta îl făcea nesigur.

– Habar n-am! Toate o să se schimbe! Dădu din umeri şi înghiţi în sec când Ana îl mângâie, consolator, pe braţ.

– Nu, n-o să se schimbe! Încă nu se schimbă nimic! îl contrazise ea. În cazul în care acest Sterling apare cu adevărat, atunci trebuie să demonstreze mai întâi că el e acela care pretinde a fi! Şi, chiar dacă e adevărat, nu-ţi poate lua locul, pur şi simplu. Tu nu poţi fi înlocuit, David! Toţi se bazează pe tine!

Părea să fie convinsă şi David ar fi vrut bucuros să o creadă. Dar, chiar dacă nu o putea face, îi era deja puţin mai bine şi îi răspunse cu un zâmbet. Apoi priviră amândoi în spate, acolo unde tocmai intra o maşină, în curtea interioară de la Daringham Hall, maşină care parcă lângă Rover-ul Vintage al lui David.

David îşi dădu imediat seama că persoana care conducea Mercedes-ul argintiu era mama lui şi suspină încet. „Nu şi asta, acum!“ îşi zise el. Însă nu aveau vreo speranţă de scăpare, căci Olivia îi descoperi imediat şi veni spre ei, făcând agitată semne cu mâna.

– David! Bine că te văd! Am o invitaţie pentru tine! strigă ea de la distanţă.

David avu un scurt schimb de priviri cu Ana, care își ridică sugestiv sprâncenele și zâmbi malițios, dar își reveni când Olivia ajunse la ei.

– Uite, dragule! Îi dădu lui David un plic alb și își aranjă, cu un zâmbet radios, șalul pe care îl purta peste rochia de vară înflorată. Cu cele mai cordiale salutări de la Lordul Welling și de la soția sa. Săptămâna viitoare vor aniversa căsătoria de argint și vor neapărat să fim prezenți!

Lui David îi izbuti doar un zâmbet chinuit.

– Bănuiesc că și Emily va fi acolo?

– Da, firește, îl asigură mama lui. Este o fată atât de drăguță! Își va începe în toamnă studiile la Cambridge, tot la King's College, exact la fel ca tine, nu este asta o coincidență nemaipomenită? Cum David nu manifestă prea mult entuziasm, chipul Oliviei deveni dintr-odată serios. De data asta, o să mergi cu mine, mă auzi? Ar fi un gest extrem de nepoliticos dacă ai refuza din nou invitația Lordului Welling!

Nici nu așteptă vreun răspuns din partea lui David, ci zâmbi încă o dată sec, făcu stânga împrejur și se grăbi în direcția intrării, în timp ce David și Ana priveau în urma ei, în tăcere.

– Pfff, se pare că nu mai ieși din chestia asta! zise Ana, și David nu se mai osteni, de această dată, să-și reprime suspinul.

– Nu, mă tem că nu!

Își iubea mama, însă toate strădaniile ei de a-i găsi o parteneră potrivită printre fiicele altor familii nobile nu făceau decât să-l enerveze. Părea să fie de-a dreptul panicată la gândul că el se putea îndrăgosti de o fată „normală", fapt pentru care îi prezenta neîncetat candidate potrivite – de care el însă nu era deloc interesat. Își va căuta singur o parteneră și, dacă îi va plăcea, atunci originea ei nu avea să aibă nici cea mai mică importanță. La fel făcuse și prințul William și nici măcar pe regină n-o deranjase faptul că

soția viitorului rege era o burgheză. De aceea, David nu înțelegea comportamentul mamei lui.

Dar poate că nici nu trebuia să înțeleagă nimic. Poate că acea căutare era doar un pretext pentru ea pentru a se distra mai multă vreme la petreceri și la serbări. Bănuia de mult că mama lui se plictisea. Viața la țară nu-i spunea nimic și renunțase, de ani de zile, până și la ambiția de a se preface că ar conduce marea gospodărie de la Daringham Hall, cu toată liota ei de angajați. Asta făcea dintotdeauna mama Anei, Claire – și chiar mult mai bine decât ar fi putut-o face, vreodată, cumnata ei.

Scoase invitația tipărită pe hârtie velină și citi repede scrisul auriu, apoi se strâmbă, ceea ce o făcu pe Ana să râdă.

– Hai, nu te mai uita așa, de parcă s-ar scufunda o lume! Cu siguranță că n-o să fie atât de rău!

– Vino cu mine și o să afli! răspunse el. În afară de asta, aș avea atunci un motiv să o refuz, din păcate, pe Emily.

Ana zâmbi.

– Nu cred că asta ar ajuta-o pe mătușa Olivia!

– Nu. Dar m-ar ajuta pe mine!

Își zâmbiră unul altuia cu subînțeles și David își imagină cum ar fi fost dacă Ana l-ar fi însoțit la petrecere. „De fapt, nici nu era o idee atât de proastă", își zise el. Atunci ar fi avut un termen de comparație, fiindcă era destul de sigur că inima lui putea fi cucerită doar de o femeie ca ea, atât de necomplicată și de veselă și pe aceeași lungime de undă cu el. Dar, până în acel moment, nu găsise pe nimeni care să fie așa.

Împături plicul și-l vârî în buzunarul de la cămașă.

– Nicio grijă, nu-ți fac una ca asta! o asigură el. Mergem acum la Lola?

Ana clătină din cap.

– Cred că tatăl tău te așteaptă! Vrea să știe, cu siguranță, ce a spus Timothy!

Lui David îi pieri zâmbetul când îi reveni în minte Benedict Sterling.

– Ai dreptate! Trebuia să rezolve chestiunea asta, chiar dacă ar fi preferat să rămână lângă Ana. Ne mai vedem după aceea?

Ana zâmbi și-i mângâie brațul cu mâna.

– Știi doar unde mă găsești!

***

Ana privi în urma lui David, care se îndrepta cu pași mari spre intrarea conacului, și simți cum i se strânge inima. Mersul îi era neglijent și încă tineresc, iar părul său închis la culoare, aproape negru, pe care îl moștenise de la mama lui, îl deosebea doar din punct de vedere fizic de bunicul și de tatăl lui. Însă în el existase dintotdeauna o anumită verticalitate, ceva pe care te puteai baza și care îl făcea potrivit de minune pentru însărcinările de viitor baronet de la Daringham Hall. De aceea, gândul că apăruse, dintr-odată, cineva care să îi conteste această poziție era, pur și simplu, îngrozitor!

Daringham Hall avea nevoie de David! Fusese crescut să preia, într-o bună zi, titlul și moșia și își investea de pe acum întreaga energie în această misiune. Studia economia la Cambridge și lucra îndeaproape cu Ralph și cu James, tatăl Anei, când se afla acolo, în vacanțe, învățа totul de la opincă. Iar în privința tezaurelor de artă care se găseau în conac, nimeni nu era mai instruit decât el! Știa atât de multe despre ele, încât putea ține adevărate prelegeri; o contaminase și pe Ana cu încântarea lui, încă de pe când erau copii. Și, fiindcă toți îi simțeau dăruirea de sine, era nespus de îndrăgit. Oamenii erau liniștiți, fiindcă, dacă el avea să preia, într-o bună zi, conducerea de la Daringham Hall, știau cu toții pe ce mâini bune va încăpea aceasta. Acel venetic putea da totul peste cap, și în caz că această chestiune, care îl bulversa și îl apăsa așa de mult pe

David încă de pe acum, ar fi fost adevărată, Ana nici nu voia să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă respectivul Sterling ar fi apărut pe acolo într-adevăr.

Se întoarse brusc și porni, cufundată în gânduri, spre grajduri. După toate aparențele, norii negri ai unei alte furtuni se adunau deasupra Daringham Hall-ului. „Va provoca pagube și mai mari decât ultima", își zise ea, cu inima strânsă, în timp ce deschidea ușa grajdului.

11

– Și cum e să trăiești împreună cu un bărbat? Tilly se aplecă în față și-i întinse lui Kate, peste bar, un pahar de apă minerală. Te-ai obișnuit deja cu asta?

Kate luă repede o înghițitură, fiindcă afară era mult prea cald și îi era teribil de sete, dar și fiindcă întrebarea i se părea neplăcută. Nu se gândise că prietena ei o va întreba de Ben. Tot satul părea să nu mai vorbească despre nimic altceva decât despre bărbatul fără amintiri și despre faptul că se instalase tocmai la ea. Evident că Tilly era, în acest caz, extrem de curioasă. Dar ce să-i răspundă? Se obișnuise cu asta?

Într-un oarecare fel, da! Trecuse o săptămână și, dacă se putea vorbi despre așa ceva, într-o asemenea situație, atunci, da, Ben și ea se obișnuiseră cu traiul în comun, găsiseră o anumită rutină. Ben se străduia din plin să o ajute cu treburile zilnice. Se ocupa de câini, care îl acceptaseră ciudat de repede, și se făcea util și în casă, în timp ce ea mergea la serviciu. Reparase cam toate lucrurile care trebuiau reparate prin și pe lângă casă, inclusiv acoperișul deteriorat al șopronului. Nu era un meseriaș priceput, dar se descurca bine cu uneltele și era foarte încăpățânat, încerca atât de mult, până când găsea o soluție. Și Kate îl lăsa cu plăcere în treburile lui, nu doar pentru că era recunoscătoare că se ocupa cineva, în sfârșit, de toate acele lucruri la care ea nu mai ajungea, din cauza lipsei de timp. Ben avea nevoie de o ocupație, altminteri cădea prea mult pe gânduri. În felul acesta se alegeau amândoi cu câte ceva din

înțelegerea lor, iar Kate se obișnuise să aibă dintr-odată atât de mult ajutor.

Mai era doar problema care îi crea, în continuare, o anumită stare de nervozitate. Era o prostie, dar inima îi bătea, de fiecare dată, puțin mai repede când el îi dădea ceva sau ea îi dădea lui, iar degetele li se atingeau din întâmplare. Sau când li se întâlneau privirile pentru mai mult de-o clipă la masă. Kate nu voia asta, nu voia să se simtă atrasă de el. Dar nici nu putea înceta, chiar dacă îi era limpede cât de stupide erau acele sentimente. Stupide și periculoase pentru liniștea ei sufletească.

Nu știa dacă și Ben simțea la fel. În această privință, el nu lăsa să i se citească nimic pe chip. De aceea, spera doar ca numai ea să fie cea care nu-și putea stăpâni hormonii.

Tilly nu trebuia să afle însă toate acestea, în niciun fel, de aceea Kate îi zâmbi glacial, de îndată ce puse paharul jos.

– Nu trebuie să mă obișnuiesc cu Ben, zise ea. Doar nu rămâne o veșnicie!

Tilly își încruntă sprâncenele, de parcă s-ar fi îndoit de asta.

Era cu mult mai în vârstă decât Kate, cu peste douăzeci de ani, și se îndrepta cu pași repezi spre cincizeci, dar pentru Kate era, în ciuda vârstei, o confidentă foarte importantă. Tilly lucrase în trecut ca bonă la Camdeni și, pentru ca cele trei fete să nu fie atât de singure și să-și găsească tovarăși de joacă, venea cu ele regulat în sat și le lăsa să se joace cu copiii de acolo. Astfel se întâlniseră Kate și Ivy și apoi se împrieteniseră, iar Kate începuse să petreacă mai multă vreme la Daringham Hall decât acasă, la mătușa ei. Tilly devenise astfel un fel de prietenă mămoasă. Renunțase de mult la slujba de dădacă și conducea „Three Crowns", cea mai mare dintre cele trei cârciumi din Salter's End. Nu se schimbase însă nimic în relația ei apropiată cu Kate. De aceea, nici nu se lăsă dusă de nas, ci îi întoarse un zâmbet larg.

– Hai, recunoaște! Îți place tipul! zise ea cu o nuanță sâcâitoare în glas, iar Kate simți cum i se înroșesc obrajii – ceva ce nu i se mai întâmplase de mult.

– Poate, recunoscu ea încet, pentru ca Ben, care se ocupa, în camera din spate, de calculatorul lui Tilly, să nu o audă. Dar n-am să încep o relație cu el din acest motiv! De îndată ce-și va recăpăta amintirile, va pleca!

Asta trebuia să și-o repete și ea mereu, pentru ca nu cumva să o uite.

Tilly redeveni serioasă.

– Știe ceva despre el?

Kate clătină din cap.

– Medicul de la King's Lynn e de părere că blocajul va trece abia după ce va vedea ceva cunoscut. Dar nu prea pare să existe așa ceva pe aici, ceea ce îmi întărește suspiciunea că nu e englez. De fapt, trebuie doar să-l asculți ca să-ți dai seama. Mai bău o înghițitură de apă. Cred că are legătură cu calculatoarele. Se pricepe bine la programare și sunt convinsă că-l va drege și pe-al tău! Suspină. Din păcate, ăsta nu e un indiciu care să ajute poliția. Pur și simplu, nu avansează în căutarea identității lui și...

Amuți și inima i se opri fiindcă, în acea clipă, ușa camerei din spate se deschise din nou și Ben se întoarse în cârciumă. Purta un tricou și niște blugi pe care ea i-i luase din King's Lynn, când merseseră la spital, la un control de rutină. Deși, din îmbrăcămintea pe care Kirkby i-o pusese la dispoziție, se potrivea câte una-alta, hainele acelea arătau totuși ciudat pe Ben. De aceea, Kate îi cumpărase câte ceva despre care considera că i-ar sta bine. Chiar dacă protestase la început, între timp, începuse să prefere acele lucruri, iar pe celelalte le mai folosea doar dacă lucra prin casă. Lucru care prezenta dezavantajul că ea îl considera și mai atractiv.

– Gata, anunță el și se așeză pe taburetul de lângă Kate. N-a fost prea complicat! Cred că acum o să funcționeze din nou!

– Oh, mulțumesc, sunteți un geniu! strigă Tilly, în culmea fericirii și îi dădu și lui un pahar cu apă minerală. Sau vreți mai bine altceva? O bere sau poate vin? Am o sticlă din primul an de la Daringham Hall.

Ben scutură din mână.

– Nu, apa este cea mai potrivită pe o asemenea vreme!

– Atunci mâncați măcar ceva din partea casei! insistă Tilly. Aș putea să vă fac un sendviș. Și ție, Kate.

– Mulțumesc, aprobă Kate, după ce Ben acceptă oferta printr-un semn din cap și Tilly dispăru în bucătărie, lăsându-i singuri în cârciumă.

Kate îl privi pe Ben și observă că părea extrem de mulțumit. „Confirmarea îi face bine", își zise ea, bucuroasă că îl rugase să se uite la calculatorul lui Tilly, după ce nepotul acesteia eșuase în încercarea de a-l repara.

– Cred că, dacă se află că sunteți un geniu al informaticii, nu o să mai scăpați de oferte! zise ea. Nimeni nu se descurcă atât de bine cu chestiile astea în toată regiunea!

Ben își încruntă sprâncenele.

– Vreți să spuneți că m-aș putea ocupa cu asta, în caz că nu-mi voi aminti niciodată cine sunt?

Zâmbetul lui avea o umbră de amărăciune și Kate își regretă pe dată remarca. Din reflex, își puse mâna peste a lui.

– O să vă amintiți în curând. Cu siguranță! zise ea și înghiți în sec, fiindcă nu știa dacă și-o dorea, sau se temea de acea clipă. Nu putea gândi rezonabil, ori de câte ori el îi acapara privirea, așa cum o făcea acum, și nici nu fusese o idee prea bună să-l atingă, motiv pentru care își retrase în grabă mâna. Tilly, care se întorcea tocmai atunci din bucătărie cu două farfurii, o văzu totuși și își ridică sprâncenele foarte sugestiv, ceea ce făcu ca obrajii lui Kate să se înfierbânte din nou.

Nu, își dorea acea clipă, cu siguranță! Trebuia să-și amintească urgent și apoi să plece – înainte ca ea să se rătăcească complet în haosul de sentimente pe care îl provoca.

– Poftim sendvișurile, zise Tilly și le întinse farfuriile, pentru care Kate îi fu recunoscătoare. Distragerea atenției era binevenită acum.

– Și? Ce faceți voi, drăguților, în ce a mai rămas din zi? se interesă Tilly cu un zâmbet care nu i se păru lui Kate de prea mare ajutor.

– Trebuie să mă uit mai târziu la beagle-ul Laylei Barton, zise ea. Are din nou probleme cu digestia și se pare că nu poate aștepta până la prima oră de consultație de luni.

Căpătă o expresie plictisită gândindu-se la fiica răsfățată a lui Lewis Barton, care fusese complet isterică mai devreme la telefon. Și probabil că starea câinelui era consecința faptului că stăpâna lui îl hrănise – ca de obicei și contrar oricăror sfaturi avizate – nepotrivit. Kate trebuia să-și petreacă după-amiaza liberă de sâmbătă explicându-i totul de la început. Zâmbi furioasă.

– Cel puțin am insistat să vină la cabinet și să nu mă mai duc eu pe teren...

Nu reuși să-și continue propoziția, fiindcă îi sună telefonul, aflat la îndemână, pe tejghea. Răspunse și ascultă ce-i spunea persoana care o sunase și care vorbea agitat.

– Vin cât de repede pot! promise ea și încheie discuția, reprimându-și o înjurătură. Apoi se dădu jos de pe taburetul de la bar. Ei, Layla va trebui să mai aibă puțină răbdare! E o urgență la Daringham Hall.

Ben își lăsă jos sendvișul din care tocmai voise să muște, dar Tilly i-o luă înainte cu întrebarea.

– Ce s-a întâmplat?

– O vacă are probleme cu fătarea, o lămuri Kate și se uită cu părere de rău la farfuria ei. Tilly, poți să-mi pui, te rog, sendvișul la pachet?

– Sigur că da, scumpo! îi zise prietena, zâmbind, însă, când vru să plece la bucătărie cu farfuria, Ben i-o întinse și pe a sa.

– Ambele, vă rog, zise el destul de hotărât și o privi pe Kate. Vin și eu!

Ea se încruntă. Acest ton autoritar pe care Ben îl avea uneori era, desigur, o problemă de obișnuință. El nici măcar nu-și dădea seama, de parcă ar fi dat întotdeauna ordine la care nu încăpea vreo obiecție. Și asta era o trăsătură a lui de caracter, nu cerea voie înainte de a face ceva, iar Kate își putea imagina că nu era un adversar ușor, în caz că voia altceva decât tine. Nu avea însă nici timp, nici chef să dezbată cu el această problemă.

– Din partea mea... zise ea, însă, după ce Tilly le dădu sendvișurile și ei se aflau în drum spre ușă, îl avertiză încă o dată: Asta nu e pentru oamenii slabi de înger!

Ben pufni, în timp ce-i deschise ușa, deoarece considera stupidă ideea de a nu fi suficient de tare pentru o asemenea experiență.

– O să am grijă să nu mă prăbușesc!

– Nu ați fi primul care subestimează situația! ripostă ea. Camdenii administrează Daringham Hall-ul de generații întregi, deci am putea considera că tot ce are vreo legătură cu agricultura le curge în vene. Dar la nașterea primului său vițel, pe parcursul căreia nu s-a petrecut totul chiar normal, unchiul lui Ivy, Ralph, aproape că...

Ben îi cuprinse brațul și o forță să se oprească.

– Cum se numesc oamenii ăștia? întrebă el și ochii lui cenușii păreau să îi sfredelească întreaga ființă.

– Camden, răspunse Kate pe nerăsuflate. De ce? Vă spune asta ceva?

***

Ben privi fix în ochii lui Kate și încercă să țină pe loc sentimentul care pusese, pentru o clipă, stăpânire pe el. Dar fusese doar o scurtă licărire, un fulger, prea vag pentru a alcătui din el cine știe ce idei. Acum nu mai exista nimic altceva decât peretele alb, care nu-l lăsa să pătrundă în propria sa minte, oricât de mult încerca.

– Nu, zise el frustrat, luptându-se împotriva furiei oarbe, neajutorate, care părea să-l copleșească. Am crezut. Dar... nu e nimic aici! Abia atunci realiză că încă mai ținea brațul lui Kate și-i dădu, speriat, drumul. Îmi pare rău, mormăi el, fiindcă probabil îi provocase durere. Dar ea nu făcea decât să se uite la el.

– Vedeți? Ăsta e cu siguranță un semn bun! Încetul cu încetul, vă vor reveni amintirile!

– Sper, răspunse el dur și nodul care i se formase în piept de atâta încordare părea să fie și mai pregnant.

Kate îi zâmbi încă o dată încurajator – ce mai putea spune, doar nu se schimbase nimic? –, apoi părăsi cârciuma. Iar el făcu ceea ce făcea mereu în ultima vreme: o urmă. Odată ajuns afară, rămase locului și străbătu cu privirea localitatea unde se împotmolise.

Salter's End nu era mare și micile sau mai degrabă joasele case aveau un aer îngrijit, în pofida vechimii. În multe fațade fuseseră încrustate pietricele, ceea ce dădea clădirilor un aspect inconfundabil. După părerea lui Kate, era tipic pentru Norfolk, la fel ca vechea biserică din piatră cenușie, ce reprezenta inima localității. În jurul lungii și ovalei Market Square, care se găsea exact în față și lângă care tocmai se aflau, erau amplasate o serie de mici magazine de toate soiurile, de a căror ofertă nu se bucurau doar sătenii, ci și nenumărați turiști. Ben înțelegea foarte bine de ce veneau aici atât de mulți vizitatori. Marea era atât de aproape, încât în aer plutea miros de sare, iar vremea fusese, din noaptea în care se produsese

acea teribilă furtună, însorită, fără excepție. Era frumos aici. Idilic. Liniștit. Și, pentru el, complet străin.

Nu avea nici cea mai vagă idee de unde știa asta și, firește, o astfel de impresie se putea datora amneziei. Dar instinctul îi spunea că nu aici era lumea lui. Nu aparținea acestui loc, se simțea precum un corp străin, chiar dacă locuitorii satului se străduiau ca el să nu o simtă. Erau amabili cu el, însă doar pentru că – de asta Ben era absolut sigur – nu voiau să o supere pe Kate. Era îndrăgită în Salter's End, aproape că nu era om care să nu o știe și toți care o întâlneau o salutau prietenos.

„Dar e și greu să nu o placi", își zise Ben și o privi pe Kate dintr-o parte, în timp ce mergeau spre Land Rover. Avea acel fel de a fi plin de compasiune, și-i asculta pe oameni atunci când își vărsau amarul – la fel cum făcuse și cu el când se aflase în spital. Și lucra mult, investea multă energie în fiecare dintre pacienții ei patrupezi și îi ajuta pe oameni ori de câte ori putea să o facă – iar el era cel mai bun exemplu în acest sens.

Însă aceasta era doar o latură a ei, cea pe care o lăsa să se întrevadă în exterior. Dacă o priveai cu mai multă atenție, iar pentru asta avusese suficiente ocazii în ultima vreme, atunci vedeai mereu ceva trist în ochii ei, o umbră care o întovărășea și care dădea privirii sale acea adâncime care îl atrăsese de la bun început. Trezea în el ceva ce i se părea familiar, fără a ști însă motivul.

Probabil acesta era motivul pentru care se simțea atât de atras de ea sau poate că petrecea, pur și simplu, prea multă vreme împreună cu ea, însă, în ultimele zile, se gândise îngrijorător de mult cât de sexy arăta Kate Huckley în blugi. Și cum ar fi fost dacă ar fi luat-o în brațe și i-ar fi sărutat buzele pline, de pe care nu-și putea dezlipi uneori privirile. Asta îi punea stăpânirea de sine, încet, dar sigur, la mare încercare și, dacă ea avea să continue să se uite la el în felul în care o făcea deseori – ca și cum i-ar fi trecut și

ei prin cap gânduri similare –, atunci nu mai putea garanta pentru nimic. Nici măcar nu știa dacă era genul lui de femeie!

Ben dădu din cap nemulțumit și se urcă în mașină, pe scaunul din dreapta, trântind cu putere portiera.

Kate, care se afla la volan și tocmai pornea motorul, îl privi surprinsă.

– Totul e în regulă?

El dădu din cap, deși era o minciună, și încercă să zâmbească, ceea ce nu-i reuși însă.

– Povestiți-mi ceva despre Camdenii ăștia, o rugă el, fiindcă voia să-și schimbe gândurile – și pentru că îl interesa cu adevărat. Ce fel de oameni sunt?

12

– Ascultați-mă, ceva nu e în regulă! Peter simțea cum crește furia în el, în timp ce o fixa pe polițistă. Dumnezeule, se găseau deja de aproape un sfert de ceas față în față, dar ea părea să nu priceapă, pur și simplu, situația. Poate că partenerul meu de afaceri nu e neapărat o persoană care să ne țină la curent cu fiecare pas pe care îl face, dar nici nu dispare așa, fără motiv. Cel puțin, nu așa de mult timp! În afară de asta, asistenta lui, mă rog, a noastră, a găsit azi o factură în cutia poștală, prin care o firmă de închirieri de mașini din Londra vrea să își recupereze automobilul. Se pare că vehiculul închiriat de Ben nu a fost predat la data stabilită.

Asta i se părea lui Peter cu adevărat neliniștitor, precum și faptul că trecuseră aproape două săptămâni de când nu aveau nicio veste de la Ben.

– Să o fi păstrat pur și simplu și să fi dat o raită prin Europa, asta nu se poate? Polițista, o femeie atletică, în jur de patruzeci de ani, cu niște sâni foarte mari, care păreau să-i facă uniforma să explodeze, se arăta foarte plictisită. De parcă ar fi auzit a suta oară povestea omului de afaceri dispărut. Vreau doar să spun – fiindcă tocmai ați afirmat că nu vă puteți baza neapărat pe faptul că prietenul dumneavoastră spune unde se află și pentru cât timp.

– Asta n-am spus-o în felul acesta! protestă Peter. În plus, mașina a reapărut la marginea Londrei, cu rezervorul gol și lovită. Sienna aflase asta în urma unei lungi convorbiri telefonice cu firma de închirieri, după ce primiseră scrisoarea lor. Pentru ea,

era dovada finală care demonstra că lui Ben i se întâmplase ceva. Încă din acea zi de luni, în urmă cu două săptămâni, când Ben nu se întorsese așa cum fusese stabilit, Sienna își închipuise cele mai cumplite scenarii. El nu luase chestiunea prea în serios. Dar acum, trebuia să admită că, foarte probabil, nu caracterul lui Ben, atât de egocentric, îl reținea să nu dea niciun semn de viață. I se întâmplase ceva, altminteri ar fi adus mașina înapoi!

Polițista scria ceva la calculator și părea să nici nu-l audă cu adevărat. Ceea ce, la nivelul de zgomot care domnea în acele momente în secția 13 din centrul Manhattanului, n-ar fi fost prea greu. Aproape la fiecare birou se afla cineva care discuta cu un ofițer de poliție, iar căldura înfiorătoare a lui august, care se lăsase asupra orașului, făcea tot restul pentru a încinge spiritele. Peter nu era foarte sigur însă dacă femeia nu-l ignora atât de politicos din alte motive, așa că se aplecă spre ea și o privi fix.

– Pot să-l dau acum la dispăruți?

Femeia, sergent Bale, așa cum reuși el să citească pe ecusonul de pe uniformă, suspină și își ridică privirea de pe monitor.

– Firește că puteți! Tocmai observ însă că amicul dumneavoastră are un dosar la noi. Chiar dacă infracțiunile juvenile nu ne sunt accesibile și nu le pot vedea, nici nu pare să fie un formular necompletat!

Îl privi cu subînțeles, iar Peter simți cum crește furia în el.

– Și ce vrea să însemne asta?

– Că există mai multe posibilități pentru care un bărbat matur nu mai e dintr-odată de găsit! răspunse ea. Poate că ar trebui să vedeți dacă partenerului dumneavoastră de afaceri nu i-au dispărut și bani din conturi!

Peter se holbă la ea, fără să-i vină să creadă, și își dădu brusc seama de ce evita să aibă de-a face cu oamenii.

– Și dumneavoastră ar trebui să vă gândiți dacă intră în atribuțiile dumneavoastră să construiți tot felul de teorii absurde.

Sau dacă nu vreți totuși să preluați declarația mea, înainte să vorbesc cu șeful dumneavoastră.

Amenințarea păru s-o facă să se grăbească, fiindcă își strânse notițele pe care le făcuse între timp.

– Bine, bine! Acestea sunt doar valori empirice! se scuză ea.

Fără niciun alt comentariu, îi puse, cu o voce intenționat oficială, alte câteva întrebări referitoare la Ben și trecu informațiile în formularul corespunzător.

Când Peter se găsi, după douăzeci de minute, în fața postului de poliție, tot nu avea un sentiment de liniște. Nu mai reclamase până atunci niciodată dispariția vreunei persoane și poate că ajunsese doar la o funcționară deziluzionată. Dar, dacă se gândea la ochii obosiți ai sergentului Bale și la îmbulzeala de la secție, poate că era de preferat să se ocupe el însuși de căutarea lui Ben. Doar că el nu era neapărat un talent organizatoric înnăscut, în orice caz nu când era vorba despre altceva decât arhivarea programelor. Și de unde să înceapă? Londra era mare, și cu atât mai mult Anglia, și fără niciun punct de reper. Ben era ca un ac în carul cu fân.

„Nu contează", își zise Peter și o luă, hotărât, pe drumul de întoarcere spre biroul aflat la o distanță de trei blocuri. O să-i vină lui o idee! Ben trebuia să se afle pe undeva și, cu ajutorul Siennei, îl va găsi! Pentru că își făcea griji pentru prietenul lui. Mai ales din acest motiv. Dar și fiindcă remarcase că, dintr-odată, îi lipsea ceva important. Avea pur și simplu nevoie de Ben. Ca pavăză și legătură cu o lume pe care el nu o înțelesese niciodată cum trebuia – spre deosebire de Ben, care știa mereu exact ce avea de făcut și care se ocupa de tot. Fără el, Peter înceta să mai fie el, puțin câte puțin, pe zi ce trecea, iar ăsta nu era un sentiment plăcut. De fapt, se simțea chiar oribil. De aceea, nici nu voia să-și imagineze că lui Ben i se întâmplase ceva. Nu, își va aduce prietenul înapoi – chiar dacă va trebui să întoarcă, pentru asta, fiecare nenorocită de piatră englezească!

13

– Vițelul stă invers. De aceea nu coboară!

Kate clătină din cap, în timp ce mângâia vaca peste coastele care îi tremurau. Animalul era extenuat și, dacă ea nu făcea ceva, avea să fie poate prea târziu nu doar pentru vițel. Era o treabă de rutină și, dacă administratorul grajdului s-ar fi aflat acolo, ar fi acționat demult. Dar Greg plecase cu tatăl lui Ivy la un târg de vite din apropiere de Norwich, iar grăjdarul rămas interpretase complet greșit situația. Kate îl privi cu reproș.

– Ar fi trebuit să dai de veste mai devreme, Kevin! A fost o neglijență din partea ta!

Tânărul, care nu lucra de multă vreme la Daringham Hall, își lăsă vinovat capul în jos.

– Știu. Dar... totul părea să fie absolut normal și am crezut doar că durează puțin mai mult!

Era complet livid și Kate regreta cuvintele dure pe care le rostise. Fusese pur și simplu vorba despre lipsă de experiență, din cauza căreia greșise. Și el ar fi avut suficiente probleme, dacă s-ar fi terminat prost!

– Bine. Cred că reușim. Dar vom avea nevoie de ajutor.

Se uită la Kevin cu atenție. Era obișnuit cu munca grea, dar părea mai degrabă uscățiv, spre deosebire de Ben, care se sprijinea de gratiile staulului și nu îl depășea doar prin înălțime, ci și prin umerii mult mai lați. De aceea, ea îl opri pe Kevin, care voia să se apropie de staul, și arătă, în locul lui, spre Ben.

– Nu, de el am nevoie! Se întoarse spre Ben şi în ochii ei nu era o rugăminte. Era, într-adevăr, un caz de urgenţă. Acolo mai e un halat pentru naşteri. Îmbrăcaţi-l şi veniţi aici!

Ben păru mirat, dar îi urmă indicaţiile, ceea ce o făcu pe Kate să respire uşurată. Acum trebuia să se mişte repede. Cu câteva mişcări de rutină, prinse copitele din faţă ale viţelului, care ieşiseră deja din trupul vacii, cu o funie şi prinse de ea un baston de lemn, care avea să îi ajute la a trage. I-l întinse lui Ben, care purta acum, la fel ca ea, un halat lung.

– Când spun eu, trageţi de funie. Voi încerca să aduc viţelușul în poziţia corectă!

Ben dădu din cap şi se pregăti, în timp ce Kate îşi trase pe braţul drept o mănuşă de plastic, apoi îl introduse cu precauţie în vagin, pentru a simţi mai bine poziţia tânărului animal.

– Acum! îi spuse ea, când simţi, din contracţiile uterului, că vaca fusese cuprinsă din nou de durerile facerii şi el trase, în timp ce ea încerca să pună în poziţie corectă capul viţelului. Dar nu se întâmpla nimic.

– La dracu'! Kate ştia că, încetul cu încetul, timpul nu mai lucra în favoarea lor.

Era prea târziu pentru o altă intervenţie, trebuiau să scoată viţelul repede, dacă voiau să-l salveze. De aceea, lucra mai departe cu îndârjire, spunându-i lui Ben când să tragă, împingea şi ajuta şi ea cum putea. Apoi, în sfârşit, se porniră lucrurile. Centimetru cu centimetru, picioarele ieşiră din vagin şi, în cele din urmă, se putu vedea botişorul, după care, o jumătate de cap.

– Trebuie să iasă acum! zise Kate şi i se alătură lui Ben, prinzând odată cu el bucata de lemn. Hai, împreună!

Respiră adânc şi fu atentă când reîncepură contracţiile; apoi trase, odată cu Ben, arătându-i că direcţia de tragere nu mai trebuia să fie orizontală, ci în jos. Era un efort uriaş, dar, în cele din urmă, trecură şi umerii viţelului prin vagin. Dintr-odată, viţelul

alunecă în întregime afară, atât de brusc, încât îi azvârli din picioare pe Kate și pe Ben, trântindu-i pe paiele ce se aflau pe jos, în staul.

– Trăiește! Am reușit împreună! strigă ea și simți o ușurare infinită, ce îi străbătea tot corpul, aidoma unei beții. Se întoarse cu un zâmbet fericit spre Ben, care îngenunche în spatele ei. Era la fel de epuizat ca ea, dar îi surâse fericit; pentru o clipă, nu mai era nimeni acolo în afara lui, a ei și a vițelușului, de a cărui salvare se bucurau.

Când pământul păru să stea în loc și Kate nu-și mai putu dezlipi privirea de la Ben, se scufundă în ochii lui cenușii. Strălucirea care se afla în ei o fascina și, când el ridică mâna să-i dea la o parte o șuviță de păr de pe chip, nu efortul o făcu să respire greu.

– Nu, tu ai reușit! zise el încet și în vocea lui se citea admirație și încă ceva, o anumită duritate, care o făcu să simtă un fior pe spate. Vârfurile degetelor sale îi atinseră obrazul, iar Kate, ca paralizată, privea doar țintă la el, văzând cum privirea i se oprise pe buzele ei, care erau foarte aproape de ale lui...

– Mulțumesc, Miss Huckley! A fost extraordinar!

Kevin se ghemui lângă ei și continuă să șteargă vițelul cu paie, întrucât Kate se oprise din această îndeletnicire – ceea ce o făcu să revină la realitate. Își reluă treaba, cu obrajii roșii, consultă și avu grijă mai întâi de vițeluș, apoi de vaca aflată acum în staul și care trebuia să-și revină după chinul nașterii.

– Încă mai sunt foarte slăbiți! Trebuie să-i ții sub supraveghere! îl însărcină ea pe Kevin de îndată ce termină și își dădu jos mănușa lungă și halatul murdar, folosit la nașteri. Își dădea silința să pară liniștită și să nu se observe cât de răscolită era, dar faptul că Ben stătea lângă ea și îi simțea privirea ațintită asupră-i făcea totul mult mai complicat.

Dumnezeule! Aproape că-l sărutase! Sau s-ar fi lăsat sărutată, fiindcă era destul de sigură că Ben ar fi făcut-o dacă ar fi fost singuri. Încă simțea pe piele vârfurile degetelor lui și i se părea că-i

simte buzele peste ale ei. Asta îi înmuia atât de tare genunchii, încât se refugie, pentru mai multă siguranţă, lângă lavoarul de la capătul culoarului, din grajd. Îşi spălă mâinile şi le frecă, de parcă ar fi putut scăpa astfel de ceea ce nu mai voia să-i iasă odată din cap. Dar sentimentul acesta, care o făcea să tremure din tot trupul, nu dispărea şi deveni şi mai puternic când Ben apăru lângă ea.

Se dădu uşor la o parte, pentru a-i face loc lângă chiuvetă, şi îşi uscă mâinile, în timp ce el şi le spălă pe ale sale.

– Mulţumesc! îi zise, când el îi întinse prosopul; se uită fix spre pieptul lui, pentru a nu trebui să-l privească în ochi. Fără ajutorul tău, n-ar fi mers!

El nu-i răspunse nimic, motiv pentru care ea îşi înălţă capul – şi i se opri respiraţia când privirile li se întâlniră.

– Kate...

Dinspre uşa deschisă a grajdului se auziră paşi, iar o clipă mai târziu intrară James şi Greg. După chipurile lor serioase, îţi puteai da seama că aflaseră deja ce se întâmplase.

– Am venit cât de repede am putut! zise James şi o privi pe Kate cu un amestec de speranţă şi îngrijorare. S-a terminat cu bine?

Kate confirmă din cap şi îi relată naşterea grea, în timp ce se întorceau la staul, pentru ca James să se poată uita şi el la viţel.

– Un taur puternic. Ar fi fost păcat de el! zise şi se uită ameninţător spre Kevin, care era în continuare destul de livid.

Însă Kate era sigură că tânărul nu avea să sufere niciun fel de consecinţe. James putea fi considerat, din cauza părului său roşu, a vocii sale grave, aproape ridicată, drept o persoană cu un caracter coleric. Însă, în realitate, avea o fire deschisă – la fel ca fiica lui, Ivy, care îi semăna foarte mult în această privinţă. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva viţelului, atunci lucrurile s-ar fi sfârşit, poate, altfel –, dar totul se terminase până la urmă cu bine, aşa că, aproape imediat, chipul lui James se lumină din nou. Bătu din palme, mulţumit.

– Bine, atunci propun să mergem în casă, la Claire, și să ciocnim un pahar pentru exemplarul ăsta minunat! zise el cu un zâmbet larg. După toată spaima, avem nevoie de ceva mai serios decât un simplu ceai, nu?

Invitația se referea și la Kevin, și la Greg, însă grăjdarul voia, de bună seamă, să-și repare greșeala și insistă să rămână pentru a ține sub observație vaca și vițelul. Și Greg refuză, la rândul lui, motivând că mai avea multe de făcut după excursia la Norwich.

– Dar voi doi veniți cu mine!

James nu-i lăsă pe Kate și pe Ben să-l refuze și, puțin mai târziu, ei se aflau în parc, pe drumul spre conac.

Chiar dacă James nu-l întâlnise până atunci personal pe Ben, el știa totuși povestea în urma căreia ajunsese la Kate, așa că nu-i puse întrebări personale. În afară de asta, simplul fapt că ajutase la nașterea vițelușului era pentru James suficient ca să-l considere prieten și să-l trateze ca atare. Și, fiindcă Ben se interesa de cele ce se întâmplau pe moșie și-i punea întrebări, între cei doi bărbați se născu repede un dialog viu.

Kate mergea tăcută alături de ei și încerca să nu se gândească prea mult la dorința ce se oglindise, în grajd, în ochii lui Ben, înainte ca ei să fie deranjați de James și de Greg. Și nici la ce avea să se întâmple data viitoare când va fi singură cu el. „Adună-te!“ se somă ea. „Nici să nu te gândești!“

După ce ocoliră marele pâlc de copaci, care fusese plantat în mod special pentru a ascunde grajdurile și șoproanele în spatele lui, și după ce le apăru în față conacul, în toată splendoarea lui, Ben își încetini pașii. Chipul îi fu brăzdat de o expresie de uluire, iar Kate zâmbi fără voia ei. Fiindcă și ea trecuse prin asta când se aflase în acel loc pentru prima dată. Înconjurat de tufe simetrice și de rondouri, Daringham Hall oferea o priveliște impresionantă.

Nu era la fel de mare ca apropiatul Sandringham sau alte reședințe nobiliare regale, dar era cel puțin la fel de frumos, mai

ales acum, când soarele coborât la apus făcea ca pietrele roșii ale fațadei să strălucească înflăcărat. Kate îndrăgise casa din prima clipă și era sigură că nu avea să uite niciodată sentimentul pe care îl avusese atunci, acela de a fi primită cu brațele deschise în marile și minunatele încăperi.

Când intrară în clădire, traversând terasa, apoi ajungând în spațioasa bucătărie a servitorilor, destinată în traiul cotidian drept loc de luat masa, Claire, mama lui Ivy, îi întâmpină cu un zâmbet cald. Părul îi era blond-închis, la fel ca al fraților ei, Ralph și Timothy, și avea un aer tineresc și plin de energie, datorită tunsorii scurte și hainelor sport, pe care le prefera. Nu se vedea deloc că se apropia de cincizeci de ani și că avea trei fiice majore.

– Kate! Ce surpriză plăcută! strigă ea și ezită ușor când privirea îi căzu asupra oaspetelui lui Kate. Și dumneavoastră trebuie să fiți Ben, nu-i așa? Mă bucur să vă cunosc în sfârșit, eu sunt Claire! Îi dădu mâna, apoi făcu un semn spre marea masă veche de lemn, care alcătuia inima bucătăriei. Luați loc, chiar voiam să fac un ceai!

– Avem nevoie de ceva mai tare, *darling!* Avem motive de sărbătoare! zise James, care se așezase deja în locul din capul mesei, povestindu-i soției sale cele întâmplate.

– Oh, pentru asta am exact ce trebuie! zise Claire și aduse din cămara învecinată o sticlă verde de șampanie. După ce o deschise cu zgomot, umplu patru pahare înalte, de șampanie.

– Primul nostru an – ce ar putea fi mai potrivit pentru a ciocni în cinstea noului nostru vițel?

Își ridică radioasă paharul, iar Kate și Ben făcură la fel. Doar James își îngustă indispus buzele.

– Whisky, de exemplu, zise el sec și se ridică sub privirile dezaprobatoare ale soției sale, pentru a-și turna din sticla de Single Malt ce se afla pe servanta din colțul încăperii. Apoi ciocni și el.

– Pentru doctorița noastră veterinar, cea mai bună din lume, și pentru ajutorul ei. Dădu pe gât whisky-ul și-i făcu cu ochiul lui Kate. Cred că ar trebui să-l botezăm Ben pe ăla micu'.

Kate se uită speriată la Ben, fiindcă nu știa cum va primi propunerea. În orice caz, nu știau sigur dacă acesta era cu adevărat numele lui. Însă el o luă ca pe un gest amabil, fiindcă zâmbi, chiar dacă nu răspunse nimic.

– Dar unde-i Megan? se interesă James. Și Kate se întrebase același lucru, fiindcă bucătăreasa putea fi găsită mereu acolo, la acea oră – era dedicată trup și suflet meseriei, se ocupa de toate mesele, nu doar ale familiei, ci și ale angajaților. Și tocmai acum nu-și mai vedea capul de treabă cu prelucratul fructelor recoltate de pe moșie. Claire era singură – și își privea soțul cu reproș.

– A plecat cu Kirkby să facă rost de mesele pentru degustarea de vin. De fapt, tu trebuia să te ocupi de asta!

James se încruntă.

– Aș fi făcut-o!

Lucru de care Claire părea să se îndoiască.

– Când? Serbarea începe într-o săptămână și trebuie să terminăm pe rând pregătirile.

– O să terminăm! bombăni James și chipul lui, până atunci încă vesel, se întunecă dintr-odată. Și povestea asta cu vinul! Ultima remarcă fusese însoțită de o scuturare a mâinii, ca și cum ar fi vrut să arunce ceva cât colo, iar în vocea lui se simțea o anumită enervare ce nu putea fi trecută cu vederea.

Kate era destul de sigură că Claire i-ar mai fi spus câteva soțului ei referitor la această chestiune, mai exact ce credea ea despre oprirea proiectului viticol de la Daringham Hall. Însă de bună seamă că nu voia să-l amestece pe Ben în asta, astfel încât nu mai insistă pe acest subiect, ci, în schimb, le zâmbi musafirilor.

– Ceai? se interesă ea și aprobă din cap mulțumită când Ben și Kate acceptară oferta.

Atmosfera se relaxă din nou și conversația gravită exclusiv în jurul unor teme inofensive precum casa, asupra istoriei căreia Ben puse o serie de întrebări la care Claire și James răspunseră cu plăcere. Lui Kate însă îi fu greu să se concentreze asupra discuției, fiindcă se gândea doar la cât de aproape ședea de Ben. Inima îi bătea mai repede atunci când piciorul lui i-l atingea pe sub masă pe al ei, iar ea îi evita privirile, fiindcă era prea periculos să i se uite în ochi.

Fusese în regulă, atâta vreme cât crezuse că nu era interesat de ea. Dar acum, dintr-odată, se părea că prin apropierea produsă între ei mai devreme, în grajd, se iscase ceva ce scăpase de sub controlul amândurora.

– Kate, de ce nu-i arăți lui Ben casa înainte de a pleca? Doar ești în largul tău aici! zise Claire în cele din urmă, când ei se ridicară din nou cu toții.

Kate înghiți în sec. Ar fi trebuit să se aștepte la această rugăminte și nici nu avea nimic împotrivă – asta făcând abstracție de faptul că sentimentele ei pentru oaspete tocmai o luaseră complet razna. Dar acesta nu era, din păcate, un motiv serios pentru un refuz, așa că dădu din cap.

– Sigur. Dacă... dacă vrei?

Ben voia, așa că își luară rămas-bun de la James și de la Claire, înainte ca ea să-l conducă în spațiosul hol. Încăperea înaltă, largă era dominată de o scară cu două aripi, din care se evidențiau pe balustradă niște figurine de lemn, sculptate minuțios.

– Scara se găsea în trecut în aripa de nord și a fost reconstruită și lărgită în acest loc abia la mijlocul secolului al XVIII-lea, explică Kate, bucuroasă că se putea refugia în limbajul unui ghid turistic. Și ăsta de aici – arătă spre marele vitraliu de deasupra scărilor, compus din opt segmente mai mici, având motive religioase – provine de fapt din Germania. A fost realizat în secolul al XVII-lea,

într-o mănăstire din Eifel și a fost adus la Daringham abia la începutul secolului al XIX-lea.

Ben nu zicea nimic, însă privirea lui nu stăruia nici asupra balustradei, nici asupra sticlei colorate, inundate de lumina soarelui. În schimb o privea pe Kate, ceea ce o făcu să se grăbească spre încăperea prin care holul se continua în partea stângă. Era așa-numitul salon chinezesc, o cameră considerată a fi una dintre cele mai vechi de la Daringham Hall și despre care, spre norocul ei, avea câte ceva de spus. Era mai bine să nu înceteze să-i povestească. În felul acesta nu ar fi căzut în ispita de a face altceva cu el.

Cu cât ajungea mai departe, cu atât îi veneau mai puține lucruri în minte legate de încăperile pe care le străbăteau. Nu se putea gândi decât la faptul că nu se mai simțise niciodată atât de mult atrasă de un bărbat cum se simțea, în acea clipă, față de Ben. Lucru pe care el părea să îl știe, fiindcă tensiunea dintre ei devenise palpabilă. Totuși, sau poate tocmai de aceea, se lupta îndârjită cu explicațiile, de această dată despre bibliotecă, unde tocmai intraseră.

– Asta e camera mea preferată! zise ea și arătă spre rafturile cu ornamente artistice, pline cu volume vechi, legate în piele, care acopereau pereții. În trecut, Ivy și cu mine am...

Ben o cuprinse de încheietură și o trase spre sine cu o mișcare rapidă, ceea ce îi tăie pe dată răsuflarea. Dar nu fu surprinsă, dimpotrivă, era de parcă ar fi așteptat tot timpul doar această clipă. Cel puțin, corpul ei o așteptase și se lipi cât se poate de firesc de al lui. Dar mintea i se împotrivea încă, motiv pentru care își înfipse mâinile în cămașa lui, opunându-se sentimentelor.

– Ben, nu...

Zâmbetul lui era un amestec irezistibil între hotărâre și amuzament.

– De ce nu?

– Pentru că... Nu reuși să continue, fiindcă buzele lui le atinseră pe ale ei, iar contactul o electriză, îndepărtându-i gândurile atât de pline de sens. Oh, Dumnezeule, trebuia să-l sărute! Pe dată... Trebuia...

Cineva tuși în spatele lui Ben și o scoase pe Kate din starea de transă în care alunecase datorită gesturilor tandre ale lui Ben. Privi speriată, pe după el, spre ușă și trase adânc aer în piept. Pe bătrâna doamnă care stătea în prag, cu părul ei alb ca neaua, o știa prea bine, ca și expresia disprețuitoare ce se regăsea pe chipul ei.

– Lady Eliza! Kate ar fi preferat să intre în pământ. Chiar și în mod obișnuit nu era prea plăcut pentru ea să o întâlnească pe soția lui Sir Rupert, care nu-și ascundea deloc sentimentele, arătând, de fiecare dată, cât de puțin prețuia vizitele lui Kate. Să se lase surprinsă tocmai de ea în brațele unui bărbat echivala cu cel mai mare accident posibil!

– Eu... noi... nu v-am auzit venind! se bâlbâi Kate. Sper că nu deranjăm? Voiam doar să ne uităm puțin prin jur, fiindcă am fost în grajd și James ne-a invitat în casă. Și atunci Claire a spus ca eu...

Se întrerupse, fiindcă Lady Eliza nu o asculta deloc. Ochii îi erau îndreptați fix asupra lui Ben, care se întorsese spre ea, iar ea păru să fie dintr-odată atât de speriată, de parcă ar fi văzut o stafie.

14

– Cine sunteți dumneavoastră? Lady Eliza părea să nu-și poată lua privirile de la Ben, iar vocea ei, de obicei atât de rece și de stăpânită, tremura ușor.

– El e Ben! zise Kate. Numele lui trebuia să-i spună ceva, fiindcă fusese de față când Kate îi povestise lui Claire despre evenimentele din noaptea furtunii. El... el este, deocamdată, oaspetele meu! adăugă ea, tăcând însă când realiză că, probabil, acum l-ar fi sărutat pasional, dacă nu ar fi fost deranjați. Cum oare putuse să se lase, astfel, la voia întâmplării?

Însă de bună seamă că nu asta era ceea ce o neliniștea într-atât pe Lady Eliza. Încă nu se uita la Kate, era concentrată în continuare asupra lui Ben. Îi repetă, cu voce joasă, numele, și chipul ei, oricum livid, deveni și mai palid.

– Lady Eliza? Kate devenea încet îngrijorată. Era obișnuită să fie apostrofată de bătrâna doamnă prin priviri și comentarii ascuțite, dar n-o mai văzuse niciodată așa de răvășită pe bunica lui Ivy. Totul e în regulă?

Speriată de cuvintele ei, Lady Eliza privi la ea și păru să-și revină. Însă pe chip îi stăruia expresia șocată de dinainte.

– Acesta e bărbatul care locuiește la dumneavoastră? Bărbatul care...?

Kate confirmă din cap și se întrebă de ce o fi fost lucrul ăsta atât de îngrozitor.

– Claire m-a rugat să-i arăt casa, spuse ea, dar faţa lui Lady Elizabeth tot nu se lumină, din contră, deveni şi mai întunecată. Mai disperată. Dar asta o putem lăsa şi pe altă dată, adăugă ea, văzând că bătrâna doamnă continua să tacă. Oare devenea uşor dementă? Kate se uită la Ben, care părea şi el uimit de bizara reacţie, şi arătă cu bărbia spre uşă. Atunci mai bine să plecăm!

Ben o urmă, iar Lady Eliza se feri din calea lor.

– Da, plecaţi! Plecaţi! o auzi Kate bombănind.

Când Kate întoarse privirea, pentru ultima dată, bătrâna se afla tot în bibliotecă şi îi urmărea cu o mină duşmănoasă, de parcă ar fi vrut să se asigure că părăsesc cu adevărat Daringham Hall.

***

– Trebuie să dispară, Rupert!

Vocea lui Lady Elizabeth tremura, în timp ce privea în grădină, de la fereastra bibliotecii.

– Bunico?

David, care se apropiase din spate de bunica lui, privi peste umărul ei şi o văzu pe Kate care se îndrepta spre grajduri, având-u-l alături pe un bărbat cu părul blond-închis. Lui David nu i se părea cunoscut, dar trebuia să fie tipul ăla amnezic, care locuia, deocamdată, la Kate. Să se fi referit bunica lui la el? Să-l fi ştiut oare?

David o privea pe bătrâna doamnă încruntată, care mormăia acum, ca pentru sine, ceva de neînţeles.

– Totul e în regulă, bunico? întrebă el şi îi puse mâna pe umăr.

Trecuse pe lângă uşa deschisă a bibliotecii şi o auzise pe bunica lui vorbind. Dar nu era nimeni cu ea şi când se uită să vadă ce se întâmpla, avea un aer straniu, părea să nici nu-l bage în seamă.

– Trimite-l departe de aici! zise ea, fără să se întoarcă spre el. Nu are voie să fie aici!

David o strânse de umăr cu mai multă putere și o obligă să se întoarcă spre el.

– Bunico? Sunt eu, David!

Lady Eliza îl privi și clipi de câteva ori, surprinsă. Apoi îl recunoscu, fiindcă fața i se lumină brusc.

– David!

El îi răspunse, ușurat, cu un zâmbet și se mai uită încă o dată în grădină. Însă Kate și bărbatul nu se mai vedeau.

– Ce s-a întâmplat, bunico?

Ea clătină din cap.

– Nimic! răspunse și fața îi era din nou ageră și controlată, așa cum o știa David dintotdeauna. Se întoarse și se îndepărtă de fereastră. Vrei să-i transmiți lui Megan să-mi servească o ceașcă de ceai în salonul albastru?

– Sigur că da! David o urmă când ea părăsi biblioteca, dar, pe drumul spre bucătărie, luă o hotărâre. Nu o mai văzuse niciodată în această stare pe bunica lui, de aceea la va relata totul tatălui său și mătușii Claire; cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vor trebui să țină chestiunea asta sub control.

15

Se însera deja când Kate încuie ușa cabinetului și se duse acasă, prin curte. În living era lumină, Ben era probabil acolo, chiar dacă nu-l putea vedea prin fereastra luminată. „Sigur că e acolo – unde să se ducă?“ își zise ea apoi, și căpătă o expresie plictisită de stupiditatea propriilor gânduri, care se datorau, probabil, nervozității.

Trase încă o dată adânc aer în piept și încercă să ignore fluturii care zburau în adevărate escadroane la ea în stomac. Nu avea niciun motiv să fie agitată, își aminti ea, în timp ce se îndrepta spre ușă. Va vorbi pur și simplu cu el și îi va spune că lucrul care se petrecuse mai devreme în bibliotecă nu va mai avea voie să se repete vreodată.

Până atunci, abia dacă avusese timp să se gândească la cele întâmplate între ei. Fiindcă, pe drumul de întoarcere de la Daringham Hall, sunase din nou Layla Barton, din pricina câinelui ei. Kate o chemase la cabinet și abia dacă mai avusese timp să facă un duș și să se schimbe, înainte ca Layla să apară cu beagle-ul ei, din păcate supraponderal. Era ceva mai tânără decât Kate și atât de arogantă, cum pot fi numai oamenii foarte răsfățați, care nu cunosc limitele. Cu ea, pur și simplu, nu se putea vorbi rezonabil, motiv pentru care discuțiile – din păcate lipsite de rezultat – despre alimentația corectă a câinilor durară o veșnicie. Lui Kate îi părea de fapt rău să stea la discuții cu niște stăpâni așa de obtuzi cum era ea, dar, de această dată, s-ar fi certat cu cea mai mare plăcere și

mai tare cu Layla. Fiindcă astfel putuse să mai amâne puțin clipa în care trebuia să-și analizeze sentimentele față de Ben.

Dacă ar fi știut, cel puțin, cum vedea el lucrurile astea! Pe drumul de întoarcere nu vorbise prea mult și nici nu se străduise să se mai apropie de ea. Să fi fost doar un semn că, poate, redevenise rezonabil?

Kate suspină adânc. Putea doar să spere. Fiindcă, dacă un singur sărut al lui o dădea în halul ăsta peste cap, atunci cel mai bine era să nu-l lase să se apropie prea mult de ea. Situația era, la urma urmei, suficient de complicată.

Câinii lătrară și îi fugiră printre picioare de îndată ce deschise ușa și pătrunse în living. Se uită în jur, surprinsă.

Totul părea mult mai ordonat decât fusese de dimineață, când plecase. În afară de asta, masa era pusă, dar nu așa, simplu, ci cu șervețele, cu pahare de vin și o lumânare care ardea în suportul de argint aflat în mod obișnuit pe pervaz, ceea ce dădea ansamblului un aer foarte intim. Din bucătărie se auzi un zgomot de vase, de unde deduse că Ben era ocupat acolo cu pregătirile pentru masă.

Kate își lăsă geanta jos, iar inima îi bătea puternic în piept. Gătise oare pentru ea? Nu s-ar fi așteptat la așa ceva niciodată, ceea ce trezi în ea o bucurie caldă. Însă înjurătura sonoră care se auzi în următoarea clipă și mirosul de ars, pe care îl simți dintr-odată, o aduseră din nou la realitate. Fugi în cea mai mare grabă în bucătărie.

– Ben?

El stătea aplecat în fața cuptorului deschis și tocmai scotea dinăuntru, cu ajutorul unei cârpe de vase, o tavă al cărei conținut închis la culoare nu era foarte apetisant. Părul îi căzuse pe frunte și părea în stare de șoc, fiindcă, de bună seamă, nu știa ce anume să facă.

– Afară! îi arătă Kate şi deschise uşa spre grădină. Şi pune puţină apă deasupra!

Ben puse tava jos, pe mica terasă, iar ea îi dădu stropitoarea, pentru a putea răci conţinutul, care se făcuse scrum. Apoi se uită la surpriză.

Foarte probabil că ar fi trebuit să devină un sufleu de cartofi. Doar că proporţiile dintre ingrediente şi lichid nu corespunseseră întru totul, fiindcă mai erau câteva deluşoare pe fundul tăvii. Restul se arsese din cauza temperaturii mult prea mari.

Se uită la Ben şi aproape începu să râdă de chipul lui nefericit şi deopotrivă consternat. El o privi iritat.

– Îmi pare rău. Am crezut că o să mă descurc dacă respect reţeta! Dădu din umeri şi zâmbi cam chinuit. După cum se pare, nu sunt expert chiar în orice domeniu!

Eşecul îl supăra, dar putea să-i facă faţă şi să îl privească cu umor – o trăsătură care i se păru lui Kate foarte simpatică. Cu cât petrecea mai mult timp împreună cu el, cu atât descoperea mai multe lucruri care îi plăceau la el – ceea ce se transforma, într-adevăr, într-o mare problemă.

– Probabil că nu eşti obişnuit să găteşti, zise ea şi-i răspunse cu acelaşi zâmbet pe care îl afişa şi el, dar ceva mai scurt.

– Şi ce mâncăm acum? Se uita uşor nedumerit la sufleul necomestibil.

– Omletă cu şuncă şi fasole. Merge repede! propuse Kate, pragmatică, şi se întoarse în bucătărie, unde mai întâi deschise larg ferestrele şi apoi se apucă să gătească.

Faptul că Ben stătea mereu în jurul ei şi încerca să o ajute o făcea mai agitată decât de obicei. Era unul dintre meniurile ei standard, aşa că nu dură mult până când se aşezară la masă, să mănânce totuşi ceva.

Însă nu era ca de obicei, deoarece lumânarea care ardea între ei cufunda totul într-o lumină romantică, ceea ce-i îngreuna lui

Kate încercările de a reveni la atmosfera relaxată care domnea, în general, între ea și Ben la masă. Cu toate acestea, se străduia s-o facă: îi povesti despre Layla Barton și despre beagle-ul ei, care era, din păcate, foarte departe de câinele de vânătoare vioi ce trebuia să fie. Dar, de fapt, se gândea doar la cât de tulburată fusese când buzele lui Ben i le atinseseră, mai devreme, scurt, pe ale ei. Trebuia să se concentreze asupra cuvintelor pe care le rostea, pentru a nu pierde mereu șirul.

Singura ei ancoră era paharul de vin, fiindcă alcoolul o relaxa cât de cât. Ceea ce avea, de altminteri, și dezavantaje, pentru că făcea ca mecanismele ei de apărare să nu mai funcționeze în timp ce observa că părul lui Ben lucea mai auriu la lumina lumânării, iar ochii lui păreau mai închiși la culoare. Mai atrăgător. Dacă se putea așa ceva!

– A fost excelent! zise el când terminară cu masa și se lăsă pe spate.

Pe chipul lui își făcu din nou apariția părerea de rău.

– În orice caz, mult mai bun decât sufleul meu!

– I se poate întâmpla oricui! îl consolă ea. Ce contează e doar buna intenție!

Ben luă o înghițitură mare de vin, apoi se aplecă în față și o luă pe Kate de mână.

– Intenția mea a fost să te impresionez! Îi căută privirea, în timp ce degetul mare îi mângâia dosul palmei. Dar asta e destul de greu, nu?

„Nu și pentru tine!“ răspunse Kate în gând și înghiți cu greu în sec. Simțea că îi fuge pământul de sub picioare, se găsea în plin zbor, dacă ar fi judecat după golul din stomac, motiv pentru care își lăsă repede capul în jos și își trase mâna.

– Nu trebuie să mă impresionezi! zise ea sec și începu să strângă farfuriile. Apoi se ridică puțin cam prea brusc și se refugie cu vesela în bucătărie, fiindcă avea nevoie urgentă să ia distanță

față de el. Genunchii îi erau atât de moi, încât se sprijinea de masă și încerca să respire adânc, pentru a se liniști din nou. Însă nu avea niciun sens. Ben venise după ea, o cuprinse de umeri și o întoarse spre el.

– Kate... Vocea lui joasă suna atrăgător, rugător, și ea nu mai vru, dintr-odată, să se apere de dorința pe care o simțea pentru el, așa că îl lăsă să o apropie.

Atunci buzele lui se opriră asupra alor ei și dorința îi străbătu corpul aidoma unei flăcări, arzând-o din cap până în picioare. Trebuia să-l sărute, avea, dintr-odată, mai multă nevoie de el decât de aer pentru a respira. Se deschise doritoare limbii lui cercetătoare, îi simți gustul, apoi trupul atât de strâns lipit de al ei, și în ea nu mai fu loc de nimic altceva. Se agăță de el ca într-un freamăt și voia să uite faptul că era mai bine dacă nu ar fi continuat. Însă atunci când el dădu pace, pentru o scurtă clipă, gurii ei, mintea începu să-i funcționeze din nou.

– Nu! Ea nu putu decât să-și șoptească protestul, fiindcă el începu s-o sărute pe gât, o salbă de sărutări suave. Ben, nu se poate!

El își ridică fruntea și în ochii lui citi o expresie nedumerită. Apoi colțurile buzelor lui se ridicară în acel zâmbet atrăgător, care îi făcea genunchii să se înmoaie.

– Nu?

– Ce se va întâmpla dacă îți recapeți memoria? Poate... poate că cineva te așteaptă.

Zâmbetul îi dispăru.

– Dar nu-mi pot aminti! zise el aspru și își lăsă privirile să alunece pe chipul ei, de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare detaliu. Nici măcar nu-ți pot spune dacă am dorit vreodată o femeie așa cum te doresc pe tine. Știu doar că așa stau lucrurile. Te vreau, Kate! Își puse mâna pe obrazul ei, iar degetul îi alunecă peste buze.

Dar încetez dacă nu vrei să continuăm! Chiar dacă îmi va fi al naibii de greu să mă controlez!

Sinceritatea lui era dezarmantă, ca și atingerea lui, mângâierea degetului lui, care îi trimitea fiori electrizanți prin tot trupul. Dumnezeule, și ea îl dorea! Nu mai simțise niciodată așa ceva, un astfel de amestec neajutorat de dorință nestăvilită și abandonare totală, în care părea să se topească, acel sentiment că se va pierde, dacă el îi va da din nou drumul.

Știa că era ceva necugetat. Neglijență. În mod obișnuit, nu îi stăteau în fire nici una, nici alta. Dar, pur și simplu, nu putea rezista alternativei, așa că respiră adânc.

– Nu vreau!

Un mușchi zvâcni pe obrazul lui Ben și el își lăsă mâna jos. Însă, înainte ca el să se poată întoarce, Kate se ridică pe vârfurile picioarelor și își încolăci brațele în jurul gâtului său. Îl privi cu un surâs tremurând.

– Nu vreau, în niciun caz, să mă domini!

16

Ben avu nevoie de o clipă până să priceapă ce anume îi spusese ea. Apoi i se întinse pe chip un zâmbet larg și, când o apropie din nou de el, Kate simți cum pieptul lui se ridică, pentru a trage adânc aer în piept.

– Bestie mică! șopti el, și ea îi zâmbi cu buzele lipite de ale lui, înainte ca el să-i cucerească din nou gura. Se simțea incredibil de bine. De parcă ar fi așteptat o viață întreagă această clipă, acest sărut, pe acest bărbat pe care poate nici nu îi era permis să-l aibă. Dar nu voia să se gândească la asta. Îi ajungea să îl simtă și de aceea se lipi și mai mult de el și îi răspunse din nou înfocată la sărut, până când Ben se desprinse gemând de ea.

– Am visat la asta! zise el răguşit, iar ochii-i scânteiară mulțumiți și ușor triumfători. Îi puse mâna pe sâni, îi mângâie pielea goală a spatelui, ceea ce îi provocă lui Kate un fior plăcut.

– Și eu! recunoscu ea și îi descheie, pe nerăsuflate, cămașa, fiindcă dorea mult să-și plimbe și ea mâinile pe pielea lui.

Ben râse întunecat.

– Ai așteptat, nu?

Ea aprobă din cap și îi dădu cămașa la o parte, lăsându-și mâinile să alunece în voie peste pieptul lui.

Știa cum arată, fiindcă îl văzuse deja cu bustul dezgolit în acea teribilă noapte furtunoasă. De pe atunci i se păruse atrăgător. Dar ceea ce simțea acum era ceva cu mult mai adânc și o copleșea. Se aplecă spre el suspinând și, înainte de a-l privi din nou, îi sărută

locul de deasupra inimii, îi mirosi parfumul aspru, bărbătesc, pe care l-ar fi recunoscut oricând și oriunde.

Ochii lui cenușii străluceau.

– Și ce făceam în visul tău?

– Mă dezbrăcai! zise ea și fu recompensată din nou cu un zâmbet pe care și-ar fi dorit, cu cea mai mare bucurie, să-l considere numai al ei.

– Să vezi coincidență! În visul meu s-a și întâmplat asta!

Se aplecă spre ea și o sărută blând, în vreme ce degetele lui iscusite îi deschideau bluza, pe care apoi o lăsă să cadă. O clipă mai târziu, îi dădu jos sutienul și își puse mâinile peste sânii ei goi, le mângâie sfârcurile ridicate, ceea ce făcu ca trupul lui Kate să fie străbătut de o dorință fremătătoare. Ea gemu flămândă și își încolăci brațele în jurul gâtului său, lipindu-se strâns de el.

– Vrei să știi ce s-a mai întâmplat în visul meu? șopti ea și îl mușcă ușor de lobul urechii, zâmbind fericită, atunci când simți că el fusese cuprins de un fior senzual.

– Cred că știu! zise el răgușit, ridicând-o și sărutând-o, în timp ce o ducea în dormitor prin micul hol. O lăsă jos în fața patului.

Kate zâmbi.

– Da, cam așa ceva! îl luă ea peste picior, privindu-l cum aprindea veioza de pe noptieră. Lumina caldă a micuței lămpi îi proiecta umbre pe chip, făcând ca o parte a lui să rămână în întuneric, atunci când el se întoarse spre ea și o luă în brațe.

Kate își ridică, fascinată, mâinile și i le puse pe obraji, le desenă contururile, care îi erau pe cât de cunoscute, pe atât de străine: linia colțuroasă a bărbiei, pomeții înalți, nasul drept și buzele pline, care știau să sărute atât de bine. Era încântată să o poată face acum, iar inima îi bătu nebunește atunci când îi surâse provocator.

– Însă, în visul meu, erai gol când m-ai dus în dormitor!

El se aplecă din nou asupra ei și-i gustă, încă o dată, buzele.

– Atunci, ajută-mă să corectez asta! șopti el, dar Kate era deja pe cale s-o facă, dându-i jos cămașa de pe umeri. Nu mai rezista, voia să-l vadă din cap până în picioare, ceea ce o făcu să-i mângâie abdomenul plat, desfăcându-i pantalonii. De această dată, nu-i fu greu să-l dezbrace și nu se opri la slip, îl ajută să se descotorosească de haine, până când îl văzu gol în fața ei.

„Bine făcut din toate privințele", își zise ea pe nerăsuflate și simți cum o străbătea un nou val fierbinte de dorință. Își lăsă privirile să-i alunece lacom pe trup, se îmbiba cu fiecare detaliu. Vru să-l atingă din nou și să-l cerceteze în continuare, dar el o trase din nou spre el și, câteva secunde mai târziu, se aflau amândoi pe pat, iar el o sărută intempestiv și pasional.

– Dumnezeule, Kate, te vreau atât de mult! gemu el, iar strălucirea din ochii lui o făcu pe Kate să se sufoce. Niciodată în viață nu se mai simțise atât de dorită, de vie. Fremăta de dorință și de încă ceva, un lucru nu se putea exprima în cuvinte.

„Și eu te vreau", însă buzele ei reușiră doar să se rotunjească într-un „O" lipsit de sunet, atunci când Ben începu să-i lase cu buzele o dâră pe trup. O sărută de-a lungul gâtului și coborî spre dealurile sânilor, își împreună buzele mai întâi în jurul unui sfârc, apoi în jurul celuilalt, până când în pântecele ei se răspândi un foc încins.

– Ben... gâfâi ea, îngropându-și mâinile în părul său, atunci când el își continuă șirul săruturilor de-a lungul abdomenului ei. Îi deschise blugii și-i dădu jos, făcând apoi același lucru și cu lenjeria ei, pornind apoi din nou în sus, în partea interioară a coapselor ei, pe care Kate le deschise plină de dorință. Ea își înfipse mâinile în cearșaf, mișcând din cap într-o parte și în alta, simțind cum tensiunea din ea creștea mereu. Respirația lui îi atingea cele mai intime zone, făcându-i în felul acesta trupul să tremure, bănuind giganticul vârtej, în care urma să o tragă după sine, atunci când avea să o atingă cu adevărat în acele locuri. Dar ea nu voia să treacă

singură prin asta. Trebuia ca și el să se piardă împreună cu ea în acele senzații, așa că îl trase din nou, sus spre ea.

Ben nu mai avu nevoie de o altă invitație, o luă din nou în brațe și o sărută flămând și violent, în timp ce se așeză deasupra ei. Mâinile continuau să-i cerceteze trupul, ca și cum nu s-ar fi putut sătura de senzațiile pe care i le oferea pielea ei, gustul ei, iar Kate simțea la fel. Nu voia să-i mai dea drumul vreodată, se cufundă în sărutul lui și-i răspunse cu pasiune. Dar asta nu-i ajungea, avea nevoie de mai mult, așa încât se cabră spre el atunci când membrul lui în erecție i se propti de coapsă.

– Te rog, șopti ea cu buzele lipite de buzele lui, mai mult decât pregătită pentru el. Însă Ben ezită și pe chipul lui apăru o expresie chinuită.

– Nu avem prezervativ! zise el, respirând greu, iar Kate se gândi acum că nu se putea întâmpla așa ceva. Faptul că uitaseră să se gândească la asta o surprindea destul de mult, fiindcă, în general, nu era atât de neglijentă în ce privea protecția. Pe de altă parte, arăta și cât era de înnebunită după Ben, dar și faptul că el trecea, la rându-i, printr-o stare asemănătoare, ceea ce o făcu să zâmbească.

– Nu mi-ai planificat prea bine seducerea, nu-i așa?

Ben suspină și își sprijini fruntea pe a ei.

– Nu am planificat-o. Doar am visat la ea! răspunse el, formând din colțurile gurii un zâmbet zdrobit, care făcu ca inima lui Kate să zboare spre el.

Îl sărută și se eliberă de sub el, aplecându-se pentru a căuta în sertarul noptierei pachetul de prezervative care ar mai fi trebuit să fie pe acolo pe undeva. Scoase unul afară și i-l dădu zâmbind, constatând că el părea ușurat din acest motiv.

Degetele îi tremurară ușor în timp ce și-l puse, apoi se ridică și o trase pe Kate la el în poală. Se treziră unul peste altul cât se poate de firesc, iar Kate fu cuprinsă de extaz atunci când el o pătrunse și o umplu pe de-a întregul.

Pentru o clipă, nu făcură decât să stea aşa şi să se uite unul în ochii celuilalt, apoi Kate nu mai rezistă şi începu să se mişte şi să gâfâie, pentru că îl simţea în ea şi mai adânc.

El îşi slăbi strânsoarea şi o lăsă pe spate, după care îi cuprinse din nou sfârcurile cu buzele, sărutându-le cu şi mai multă dorinţă de această dată, în timp ce degetul lui mare îi găsi locul cel mai sensibil şi îl excită.

Kate era cuprinsă de flăcări şi gemea tare, simţind cum totul se condensa în ea pentru explozia simţurilor, care avea să o catapulteze în cel mai mare extaz.

Şi atunci veni momentul. Fulgere fierbinţi, nimicitoare îi trecură prin pântece şi interiorul ei se convulsionă ritmic în jurul lui, în vreme ce ea explodă în sute de mii de particule. Nu mai putea redeveni cum fusese înainte, dar era fericită de această distrugere, se bucura de fiecare explozie, gemea lasciv în timpul fiecărei noi izbucniri.

Ben simţi că ei i se apropia orgasmul şi o întoarse şi continuă cu mişcări puternice şi rapide, care îi prelungiră dulcea eliberare, până când ele ajunseră în fiecare părticică a trupului ei. După ce ultimele ei spasme trecură, el o urmă gemând, tremurând întruna, în timp ce ea îl ţinea în braţe.

Dar nici când ei începură să respire, în sfârşit, mai liniştit, Kate nu-i dădu drumul. Nu voia ca el să se mişte, se bucura de greutatea lui şi de sentimentul că erau încă uniţi. De aceea, suspină protestând atunci când el se desprinse în cele din urmă de ea, rostogolindu-se într-o parte, în timp ce o ţinea mai departe în braţe, astfel încât capul ei să-i stea pe piept. Cu ochii închişi, ea îi asculta bătăile repezi ale inimii, prinsă între starea de plutire, în care trupul ei încă se mai afla, şi conştiinţa că, de-acum, nimic nu va mai fi ca înainte.

– A fost cu mult mai bine decât în visul meu! zise el, continuând să respire cu dificultate.

– Te descurci mult mai bine cu asta decât cu gătitul! răspunse ea letargic și îi auzi hârșâitul din piept atunci când râse.

O mai sărută o dată pe păr, înainte de a-i da drumul și a se ridica.

În drum spre baie se mai întoarse o dată spre ea și, văzându-i zâmbetul relaxat, inima lui Kate se strânse, dintr-odată, dureros.

Nu, nimic nu mai era ca înainte! Deși nu se schimbase nimic. Poate că încă existau motive pentru care el să nu poată fi împreună cu ea, motive care acum aveau să o facă să sufere al naibii de mult.

„Știai în ce te bagi", își aminti ea, însă sentimentul de gol din stomac rămânea în continuare, și dispăru cât de cât abia atunci când Ben se întoarse în pat și ea se putu lipi strâns de el.

Deocamdată, era cu ea și era fericită, de aceea, decise ea, pur și simplu nici nu se va mai gândi că, poate, această stare nu va dura și nici nu observă când căzu într-un somn lipsit de vise.

***

Ben o ținea pe Kate strâns în brațe și privea fix la tavan. Ea se afla atât de aproape de el, încât îi simțea mirosul părului și înțelese, din respirația ei liniștită, că dormea. El nu o putea face, era prea răscolit.

Ea avea dreptate, nu era lipsit de experiență în pat, știa bine ce face și cum să provoace plăcere unei femei. Însă nu-și putea aminti alături de cine trăise aceste experiențe, nu vedea niciun alt chip decât pe cel al lui Kate. Kate, numai și numai Kate.

Nu era nimic altceva în afara ei, îi lipseau termenii de comparație, dar în acel moment i se părea foarte rezonabil să nu se mai culce vreodată cu o altă femeie. Într-adevăr, simțea cum dorința creștea din nou în el, deși era încă epuizat.

Și existau sau nu argumente să continue, pur și simplu? Kate era liberă și el nu avea nici cea mai vagă idee dacă era sau nu liber

sau dacă își va aminti vreodată de asta. Deci, de ce să nu se bucure de toate astea cât timp se putea? Nu putea gândi, oricum, mai departe, fiindcă în situația lui nu avea sens să-și facă planuri. De aceea, mai bine nu se întreba ce anume însemna Kate pentru el.

– Ben?

Kate se mișcă în somn, părea să-l caute, iar Ben se folosi de acest prilej pentru a o întoarce astfel încât chipul ei să fie aproape de al lui, ca în acea primă dimineață, când el se trezise fără amintiri. Părul îi era ușor ciufulit, obrajii înroșiți, iar buzele puțin întredeschise – arăta la fel de seducător ca atunci. Cu deosebirea că acum știa că avea ochi căprui. Și ce simțea atunci când se pierdea în ființa ei. Va renunța la asta doar dacă va trebui să o facă.

– Sunt aici, Kate! O sărută și zâmbi când ea își încolăci brațele în jurul gâtului său și se lipi și mai tare de el. De bună seamă că nici ea nu avea nimic împotrivă să repete experiența de adineauri. Așa că el adânci sărutul, până când pasiunea îi alungă orice alt gând din minte.

17

Sienna puse receptorul jos cu atâta furie, încât o auzi și Peter, prin ușa semideschisă a biroului; auzi și sunetul pe care ea îl scoase apoi, cu voce joasă; în mod suspect, suna a înjurătură. Ceea ce era cu adevărat neobișnuit pentru blonda înaltă, care se stăpânea de obicei atât de bine. Semn rău.

– Sienna?

Ea apăru atât de repede în pragul ușii biroului, încât probabil se îndrepta deja spre el. Gura i se schimonosise în semn de nemulțumire și fruntea îi era încruntată.

– Tot nimic? se interesă Peter.

Ea clătină din cap.

– Chiar dacă directorul executiv al firmei de închirieri a fost foarte cooperant; ei nu mai pot reconstitui ce adresă a fost introdusă pentru ultima oară în GPS-ul Jaguarului, fiindcă acesta s-a stricat.

Fusese o altă încercare de a mai înainta puțin în ce privea căutarea lui Ben, despre care încă lipsea orice urmă. Făcând abstracție de întrebările regulate la poliție, care se încheiau de fiecare dată cu informația că nu exista nimic nou, mai încercaseră deja să-i localizeze telefonul în Anglia – o acțiune din nou sortită eșecului. De aceea, îi venise Siennei ideea de a se mai interesa încă o dată la firma de închirieri, referitor la GPS. Dar și ăsta părea să fie un drum înfundat.

– Ok! Pentru o clipă, nici Peter nu mai știu ce să spună. Ce facem acum?

Câteva momente, tăcură amândoi, adânciți în gânduri, apoi Sienna își încreți fruntea.

– Ce-i cu Miles Boswell? Cred că Ben avusese o întâlnire cu el înainte de a zbura în Anglia. Poate că știe el ceva!

Peter pufni și se enervă ușor, fiindcă îi venise Siennei, și nu lui, ideea cu avocatul care reprezenta firma lor în toate chestiunile juridice. Era totuși o idee foarte bună.

– Dă-mi-l la telefon! o rugă el și Sienna se întoarse la locul ei. Puțin mai târziu, îi făcu legătura cu el, și la celălalt capăt răsună vocea sonoră a lui Miles Boswell.

– Peter! Mă bucur să vă aud! Nu am mai vorbit de mult prea multă vreme!

„Nu, de ce-am fi făcut-o?“ își zise Peter acru. Ura avocații – și tot ce avea legătură cu treburile juridice. Asta era treaba lui Ben, el nu se amesteca în ea, dacă putea să nu o facă.

– Domnule Miles, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ben încă nu s-a întors din călătoria în Anglia și ne facem griji. Sienna spune că ar fi fost la dumneavoastră înaintea plecării. Știți ce căuta acolo sau pe unde ar putea să fie?

Boswell tăcu îndeajuns de mult, pentru a trezi speranțe în Peter. Apoi tuși.

– Da, a fost la mine, e adevărat. Însă nu a fost vorba de o chestiune legată de firmă, ci...

– De ceva privat, o știu și eu, îl întrerupse Peter nerăbdător. Dar avea vreo legătură cu călătoria lui în Anglia?

Boswell tăcu din nou, ceea ce îl făcu pe Peter să interpreteze tăcerea drept un „da“.

– Ar fi extrem de important să știm despre ce era vorba. Altminteri, nu avem niciun punct de plecare de unde să-l căutăm, insistă el.

Boswell scoase un sunet neinteligibil și Peter îl văzu în fața ochilor pe bărbatul scund, cu părul blond-deschis, și cu ochelarii fără rame, șezând la biroul cabinetului de avocatură și clocind un răspuns la întrebarea lui. Pentru gustul lui Peter, era prea liniștit, mai degrabă un soi de somnifer, dar foarte loial și eficient când se ocupa de ceva. De aceea, se și lăsau sfătuiți de el de ani de zile.

– Miles? insistă Peter nerăbdător. Știți ceva ce ne-ar putea ajuta să înaintăm?

Avocatul suspină.

– Din păcate, sunt legat de mâini și de picioare în această privință. Ben mi-a spus în mod explicit să păstrez discreție în această problemă. Și formularea lui a fost în cazul ăsta... mai mult decât clară.

Peter își dădu ochii peste cap. Ok, loialitatea putea fi așadar și un inconvenient. Oare de ce era Ben așa un secretoman?

– Dar este vorba despre binele lui, zise el, accentuând pe cât putea acest lucru, fără să pară nerăbdător. Nu a mai dat niciun semn de viață de o veșnicie și toate semnele arată că i s-ar fi întâmplat ceva. Vă rog – un indiciu, ceva, de unde să putem începe căutarea. Mai mult nici nu cer!

Strânse cu încordare telefonul în mână și aștepta răspunsul lui Boswell, care întârzia din nou.

– Îmi pare rău, mă simt legat de cuvântul dat! zise el în cele din urmă și Peter fu pe cale să suspine frustrat, dar el continuă: Însă, în aceste condiții, vă pot da cel puțin sfatul să vă concentrați căutarea asupra conacelor din Anglia de Est.

Avocatul încheie discuția înainte ca Peter să mai poată întreba ceva. Când închise telefonul, Sienna se afla deja în prag.

– Și?

– Conace, murmură el încet și dădu din cap, fiindcă nu avea niciun sens. Ce treabă avea Ben cu niște coșmelii vechi din Anglia?

– Peter? Sienna aștepta în continuare un răspuns.

O privi.

– Unde-i Anglia de Est?

– În sud-estul Angliei, din câte ştiu! Ea îşi încruntă fruntea. Ben e acolo?

– Nu ştiu. Dădu din umeri. Rezervă deocamdată două locuri pentru noi în următorul avion de Anglia. Atunci o să aflăm.

18

– Cred că acum nu se mai poate întâmpla nimic rău! Ivy bătu mulțumită din palme și se uită în interiorul marelui cort alb, care fusese împodobit festiv. Asta o să le placă oamenilor, ce părere ai? o întrebă pe Kate, care stătea alături de ea și privea, de asemenea, cercetător.

– În niciun caz nu o vor putea trece cu vederea! întări Kate și Ivy zâmbi.

– Așa și trebuie!

Cortul se afla în mijlocul pajiștii pe care avea loc serbarea, înconjurat de alte standuri și puncte de atracție, care fuseseră montate pentru serbarea de vară. În acea după-amiază, aveau să se perinde pe acolo un număr mare de turiști și de vizitatori din întreaga regiune. Erau oferte de jocuri pentru copii, de cumpărat sau de admirat o serie de produse regionale, puteai participa la o tombolă al cărei câștig era donat bisericii și care era îmbogățită de familia Camden în mod tradițional cu premii foarte atractive, mai erau, firește, mâncare și băutură. Pavilionul în care se oferea vinul Daringham era altfel decât de obicei; se afla, în acel an, în centrul evenimentelor. De asta avuseseră deja grijă Ivy și Claire, și anume, cortul respectiv să fie de departe cel mai mare. Mesele care se găseau înăuntru fuseseră bogat împodobite și, pe lângă rafturile în care vinul era prezentat atrăgător, existau și câteva tăblițe de prezentare a viticulturii de la Daringham Hall.

– Mai sunt de actualitate fotografiile? se interesă Kate şi arătă spre pozele în care apăreau viile.

– Vrei să zici în urma pagubelor produse de furtună? Ivy zâmbi. Nu au fost, spre norocul nostru, atât de grave pe cât crezuserăm la început. Firește că am pierdut câțiva butuci de viță-de-vie, dar totul poate fi înlocuit. Se aplecă spre ea şi îşi coborî vocea, având privirea îndreptată spre tatăl ei, care discuta afară, în fața cortului, cu un ajutor din sat.

– Partea cea mai bună nici nu o ştii: mama şi cu mine l-am convins pe Ralph să angajeze un consilier extern, un enolog din Franța, care să ne sprijine la construcția exploatării noastre viticole. Îl cheamă Jean-Pierre Marrais şi, dacă te iei după fotografie, e un tip foarte arătos. Zâmbi. Cine ştie, poate are mai multe de oferit decât sfaturi bune!

Kate răspunse zâmbetului ei, dar se îndoia că Ivy era pregătită pentru un flirt. Se despărțise abia în urmă cu câteva luni de prietenul ei, Derek, un profesor de la universitatea din Londra şi, chiar dacă nu o arăta, Kate ştia bine că încă mai suferea din această cauză. Uneori, avea chiar impresia că se implica atât de mult pentru promovarea vinului Daringham fiindcă voia să-şi abată atenția de la asta. Nu era genul de om deprimat, dar faptul că zâmbea mult nu însemna că nu îi mergea şi rău uneori. De aceea, Kate îşi propuse să insiste, data viitoare când putea vorbi cu prietena ei, asupra acestei chestiuni.

Pe moment, era o agitație prea mare şi, din acest motiv, lumea voia mereu câte ceva de la ele. Claire, de exemplu, care le reținu imediat ce părăsiră cortul.

– Ați văzut-o pe Olivia? întrebă ea şi se putu observa pe chipul ei că nu era încântată că trebuia să-şi caute cumnata, în loc să se ocupe de lucruri importante. Voia să mă ajute, dar nu o pot găsi niciunde!

– Ana și David se pot ocupa de asta. Ei sunt acolo în spate și par că tocmai nu au nimic de făcut. Întreabă-i pe ei, zise Ivy, pragmatic, ca de obicei. Această variantă era însă exclusă pentru mamă, deoarece clătină din cap.

– O s-o găsesc eu pe Olivia! anunță ea cu hotărâre și își continuă căutarea, de bună seamă nedorind să o scutească de răspundere pe cumnata ei. Când nu le mai putu auzi, Ivy clătină din cap.

– În cazul acesta, nu-i pot ura mătușii decât să rămână neîncununată de succes căutarea mamei mele. Dar poate că a sosit clipa să-i spună cineva cum stau lucrurile – Ralph nu o face. Și, într-adevăr, nu e în ordine ca toți să ajute la pregătiri, numai ea nu.

Kate dădu din cap. Faptul că Olivia tocmai se găsea într-o criză a vârstei mijlocii era un secret știut de toți și lăsa o impresie neplăcută asupra familiei, prin comportamentul ei adesea extrem de egoist. Era numai o chestiune de timp până să iasă cu adevărat scântei.

– Apropo de pregătiri, zise Kate. Nu ar trebui oare să mai... Se opri, fiindcă îl descoperi dintr-odată pe Timothy printre oamenii de pe pajiște. Ei, cum de a sosit unchiul tău deja?

Era ceva neobișnuit să îl vadă acolo la acea oră, de obicei ajungea doar seara târziu la bal. De bună seamă că avea ceva important de discutat cu David și cu Ana, fiindcă îi reținu atunci când îi descoperi în apropierea ringului de dans. Chipurile și gesturilor celor trei păreau, cel puțin de departe, foarte serioase.

– Ah, e vreo neplăcere de care trebuie să se ocupe! zise Ivy, care urmărea și ea scena. I-a povestit de dimineață tatălui meu ceva despre un proces la care trebuie să ne așteptăm.

– Din nou cu Lewis Barton? se interesă Kate. Industriașul colericc, care locuia de câțiva ani cu fiica lui, Layla, pe moșia vecină, Shaw Abbey, ducea un fel de război personal cu familia Camden și îi copleșea pur și simplu cu reclamații.

Ivy clătină din cap.

– Nu, e vorba despre altceva! Dacă am înțeles bine, este vorba despre un american care are nu știu ce pretenții legate de familia noastră. Problema pare să fie spinoasă, de aceea Timothy și Ralph nu dau prea multe lămuriri. Suspină. Doar David știe de asta și probabil că și surioara mea, fiindcă ăștia doi stau mereu împreună! Își încrucișă brațele peste piept, iar pe chip i se ivise un zâmbet. Cred că am s-o interoghez pe Ana puțin, de îndată ce se mai liniștesc apele pe aici.

– Ce se întâmplă, n-aveți nimic de făcut? întrebă James, care tocmai trecea pe lângă ele și se prefăcu indignat, privindu-le peste umăr. Nu era o mustrare pe care să o ia în serios, voia doar să le șicaneze, dar le aminti, lui Ivy și lui Kate, că mai aveau, într-adevăr, o sumedenie de lucruri de făcut.

– Mă duc să văd ce face Kirkby cu paharele alea! zise Ivy. Vrei să mai citești o dată lista și să verifici dacă avem acum totul într-un număr suficient de mare?

Kate dădu din cap.

– Exact asta am vrut să și propun! răspunse ea și se întoarse în cort, pentru a-și termina treaba.

Tocmai se afla cu clipboardul în mână în fața frigiderelor, dintre care o mulțime fuseseră aduse în cort, și compara lista, când simți că, dintr-odată, cineva se ivise în spatele ei. Înainte să se poată întoarce, fu cuprinsă de două brațe puternice și simți niște buze calde pe gât. Se relaxă pe dată.

– Hei! Vocea lui Ben îi sună răgușit în ureche și îi stârni un fior plăcut prin tot corpul, care o făcu neputincioasă din pricina dorinței. Dar aici nu era locul potrivit pentru asta, motiv pentru care se întoarse spre el și îl împinse cu mâinile în piept.

– Ce cauți aici? Credeam că-l ajuți pe James! Voia să sune a reproș, dar zâmbetul ei fericit o trădă, motiv pentru care Ben nu-i dădu drumul.

– Poate că ți se mai permite și o pauză din când în când! răspunse el și vru să o sărute, dar ea se apără din nou.

– Ben, nu! Ce facem dacă vine careva?

El se uită în jur și apoi o împinse zâmbind ceva mai încolo, în spatele celui mai masiv frigider, astfel încât să nu poată fi văzuți imediat de la intrarea în cort. Acolo o sărută până când ea renunță la orice reținere și se lipi strâns de el. Când îi dădu din nou drumul, ea îl trase înapoi pentru încă un sărut, și el zâmbi mulțumit, când ea se desprinse în cele din urmă de el. De bună seamă că lui îi făcu plăcere să vadă cât de repede uitase ea de frica de a nu fi surprinși sărutându-se.

– Ei, până la urmă nu te temi chiar atât de mult pentru renumele tău?

Părea să se amuze, din câte lăsa să se înțeleagă tonul vocii lui, însă Kate găsi că exista și un mic reproș în spusele lui. Așa, de parcă ar fi vrut ca nimeni să nu afle de Ben și de ea. Dar ei nimic altceva nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să meargă cu el de mână, la plimbare, prin sat. Dar, dacă se auzea că are o aventură cu oaspetele ei, atunci i se vor pune, în mod inevitabil, și întrebări. Și ce să răspundă la ele?

– Sinceră să fiu, îmi fac griji pentru renumele tău! răspunse ea și îl lovi în piept, șicanându-l. Imaginează-ți ce-ar spune oamenii dacă ar ști că te-ai folosit de ospitalitatea mea și că m-ai sedus după toate regulile artei.

Zâmbetul lui Ben se adânci, iar în ochi îi apărură scântei, pe care ea le cunoștea foarte bine.

– Ce vină am eu, dacă gazda mea e atât de atrăgătoare, încât nu-i pot rezista? Mai ales atunci când e îmbrăcată seducător! Își plimbă mâna peste rochia ușoară de vară, pe care Kate o purta în acea zi, în locul blugilor obișnuiți, și ea își dori, pentru o clipă, ca ei să nu fi stat acolo pe pajiștea din spatele conacului, ci să fi fost singuri în căsuța lor.

Trecuse o săptămână de la prima lor noapte de dragoste și ea cu greu rezista să stea despărțită mai mult de câteva ceasuri de Ben. Și el părea să treacă printr-o stare asemănătoare și, chiar și în public, abia se puteau abține să se atingă. Acesta era și motivul pentru care ea se bucura atât de mult să poarte rochii. Voia să-i placă și era fericită când îi reușea.

– Mă tem că atunci va trebui să te înarmezi, asta nu e nimic pe lângă rochia pe care o voi purta diseară. Ea se eliberă din prinsoarea lui, fiindcă nu era sigură că vor putea înceta, dacă se vor săruta încă o dată, și ieși de după frigider. Apropo: trebuie să încerci neapărat smochingul pe care ți l-am închiriat. Dacă nu e bun, trebuie să facem rost repede, mai târziu, de un altul.

Această observație îl trezi pe Ben la realitate, fiindcă își încruntă fruntea.

– Chiar e necesar?

Încă mai ezita ori de câte ori Kate dădea bani pentru el – dar era doar un reflex, fiindcă nu-i plăcea să fie dependent de ea. Dar Kate îi îndepărtă temerile cu un gest hotărât.

– În orice caz, nu poți să te prezinți în blugi. Balul de vară e o treabă foarte distinsă, doar pentru invitații care sunt îmbrăcați corespunzător ocaziei.

El se încruntă.

– Dar nu e cam ciudat – după-amiază, o serbare populară, pestriță, la care poate participa oricine, iar seara ceva așa de elitist?

Kate zâmbi.

– Cred că asta a fost ideea lui Lady Eliza. Probabil că a vrut să creeze un fel de pol opus și să-și mai aducă încă o dată aminte de vremurile bune, în care mai exista „sus“ și „jos“. E foarte conservatoare în această privință.

– Vrei să spui snob-arogantă? comentă Ben, zâmbind în continuare, iar inima lui Kate se opri scurt, de parcă ar fi realizat cât de relaxat părea el să fie în ultimele zile.

Dădu din umeri.

– Da, și asta! răspunse ea sec, fiindcă era o descriere aproape perfectă a lui Lady Eliza. În orice caz, va fi foarte festiv și formal. Chiar și telefoanele mobile sunt strict interzise. Cine e prins cu așa ceva riscă să nu mai fie invitat în următorul an. Dar e distractiv, o să vezi!

– Pe mine m-ar distra și să rămân singur cu tine! Ben vru să se aplece din nou spre ea, dar în acea clipă se auziră pași la intrarea în cort, așa că se opri tocmai la timp.

– Ah, aici ești, Ben! James se uită în cort. Poți să ne mai ajuți puțin dincolo, la șoproane? Acolo mai trebuie făcute câteva schimbări!

– Sigur că da! Ben o mângâie pe Kate fugitiv pe braț și ea citi în ochii lui cât de rău îi părea că era nevoit să-și întrerupă intențiile. Pe mai târziu! mormăi el, înainte de a-l urma pe James afară, și cuvintele lui sunau ca o promisiune.

De la intrarea în cort, Kate privi în urma celor doi bărbați care discutau vioi pe drumul spre șopron. Părea să fi fost dragoste la prima vedere între ei, ceea ce însemna că James îl implica pe Ben fără să ezite în treaba de la moșie. Însă asta nu-l deranja pe Ben, cu atât mai mult cu cât părea să-l găsească simpatic pe James. Și faptul că se integrase atât de ușor îl făcea cumva să se simtă acasă...

– Ei, visezi? Ivy apăru din nou brusc lângă Kate și îi urmări, amuzată, privirea. Lasă-mă să ghicesc la cine!

Kate simți cum i se înroșesc obrajii. „Atât despre discreție", își zise ea. Dar Ivy o știa prea bine, de aceea nici nu încercă să nege, ci nu răspunse nimic – ceea ce o făcu pe Ivy să comenteze cu un zâmbet larg.

– Credeam că nu vrei să-l păstrezi!

Kate înghiți în sec. „Ba da! își zise ea. Vreau să-l păstrez!" Dar nu credea că o va putea face.

– Nu eu voi fi cea care va putea alege! zise ea, și vocea îi suna mai tristă decât voia, de fapt, să fie. De aceea își coborî repede privirea asupra clipboardului și arătă spre lista prinsă de el. Am verificat. Mai lipsesc șervețelele.

Ivy o privi cercetător, dar părea să simtă că prietena ei nu voia să vorbească acum despre asta. De aceea, doar dădu din cap.

– O să aduc din bucătărie câteva pachete! zise și dădu să plece, dar mai ezită o dată, scurt. O să fie, cu siguranță, o petrecere minunată! Deci – se aplecă și o mângâie pe Kate pe braț, făcându-i semn cu ochiul – bucură-te de ea, pur și simplu, ok?

– Ok, răspunse Kate și zâmbi, în ciuda dispoziției ei apăsătoare.

19

Tilly Fletcher stătea în spatele tejghelei de la „Three Crowns“ și se uita la agitația ce se mai potolise în cârciumă, în timp ce mai turna o bere. În seara serbării de vară de la Daringham Hall, în mod tradițional era plin în pub, fiindcă oamenii își încheiau cu plăcere după-amiaza aici. Însă, după ora nouă, se golea, de cele mai multe ori, cu excepția celor care rămâneau oricum până la ora închiderii. Așa se face că, în acest timp, era ușor de gestionat numărul clienților.

Tânăra Jazz, care se afla și ea îndărătul tejghelei și spăla pahare, fără vreo urmă de plăcere, părea să observe și ea că se mai liniștise în jur, iar privirea pe care i-o aruncă lui Tilly era un amestec de agresivitate și rugă.

– Pot să plec acum?

Întrebarea o surprinse pe Tilly.

– Tatăl tău spunea că rămâi până la ora închiderii! Mai erau suficiente treburi de făcut și, de fapt, era bucuroasă că nu trebuia să facă totul de una singură.

– Băi, nu mai pot! comentă Jazz și trânti următorul pahar pe tejghea. Vreau să mai ies cu prietenele mele și acuși nu se mai merită, dacă nu scap în curând de aici!

Tilly o privi pe Jazz. Avea aproape optsprezece ani și, de fapt, era foarte frumoasă, dacă făceai abstracție de boarfele ei ieftine și de păr, care fusese recent vopsit într-o nuanță stridentă și îndeajuns de oribilă de mov. Și acestea erau doar semnele exterioare

pentru schimbarea prin care trecuse în ultima vreme. Nu mai exista de mult tânăra fată prietenoasă care fusese cândva. În locul ei, apăruse o alta, mereu prost dispusă şi cu o agresivitate latentă, care nu mai accepta nicio altă părere. De aceea, Tilly nu înţelegea cum de tatăl lui Jazz, Edgar, cel căruia îi aparţinea „Three Crowns", o pusese să o ajute. Figura ei acră şi felul de a fi ţâfnos erau de bună seamă aproape dăunătoare afacerii.

– Din partea mea, n-ai decât să pleci! Tilly ştia că Jazz va deveni şi mai încăpăţânată dacă va încerca să o reţină. Dar poate că ar trebui să-l întrebi mai întâi pe tatăl tău dacă e de acord cu asta.

Această interdicţie îi stârni definitiv furia lui Jazz.

– Întreb pe dracu'! O să mi-o interzică oricum! zise ea atât de tare, încât câţiva clienţi se întoarseră spre ele. Îşi dădu jos şorţul şi-l aruncă pe tejghea, fără să scoată niciun cuvânt. Nu mai am niciun chef, bine? Vedeţi-vă singuri de rahatul ăsta! După ce rosti aceste cuvinte, făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre micul birou din spate.

– Jazz! Tilly se duse după ea, însă Jazz îşi luase deja poşeta şi ieşise pe uşa din dos pe care Tilly mai apucă să o vadă închizându-se.

Minunat! Se întoarse în cârciumă iritată şi uşor nedumerită. Lucrase îndeajuns de mult cu copiii pentru a avea înţelegere faţă de perioada deseori dificilă a maturizării. Dar Jazz avea să fie în curând majoră şi comportamentul ei nu prea mai putea fi justificat cu pubertatea...

Uşa se deschise şi, recunoscându-l pe bărbatul în jur de şaizeci de ani, cu o burtă proeminentă şi pe jumătate chel, care tocmai intra, Tilly suspină în sinea ei. Ce moment perfect, Jazz!

– Bună, Edgar, îşi salută ea şeful şi mai adăugă: În cazul în care îţi cauţi fiica, tocmai a plecat!

Edgar tăcu, dar această informaţie nu părea să îl surprindă prea mult. Se lăsă să cadă cu un suspin adânc pe unul dintre taburetele de la bar.

– La dracu'! zise el, arătând spre barul dindărătul lui Tilly. Fă-mi un whisky, bine?

Dădu pe gât dintr-o înghițitură paharul pe care i-l întinsese Tilly și se strâmbă.

– Nu mai știu ce să mă fac! Suspină adânc. Jazz a devenit așa de ciudată, de când a început să iasă cu fetele alea din Fakenham. N-au o influență bună asupra ei. E mereu plecată, abia dacă o mai văd! Și, dacă o consemnez în cameră, o șterge, pur și simplu!

Lui Tilly i se făcu milă de el. Era singur cu Jazz, fiindcă soția lui îl părăsise în urmă cu șase ani și trăia cu noul soț și cu noua ei familie în Canada. În afară de asta, el lucra mult, conducea o fabrică mare de bere, din apropiere de Cromer, care-i aparținea, pe lângă „Three Crowns", și alte două puburi din satele învecinate. Poate că aceasta era cauza pentru care descoperise prea târziu că fiica lui începuse să-i scape printre degete. Însă lui Tilly îi dădea într-adevăr de gândit evoluția fetei. De curând, după marea vijelie, Jazz lipsise de acasă două zile întregi și nu voia să dea socoteală pe unde umblase. Faptul că își făcuse în acea zi apariția la lucru era aproape un miracol.

– E doar o fază trecătoare! îl consolă totuși Tilly. O să-și revină cu siguranță în curând. Însă Edgar părea să n-o creadă cu adevărat.

– Nu știu! zise el. Cred că pur și simplu îi lipsește mama!

Asta o spunea des și ar fi putut fi o constatare. Tilly observase însă în privirea lui ceva ce apărea tot mai des de la o vreme, lucru pe care îl ignora însă intenționat și în acea zi, apucându-se să spele ea însăși paharele.

– Cum de nu te-ai dus la bal? întrebă ea, pentru a schimba subiectul. Doar ai fost invitat!

Fiind unul dintre cei mai importanți oameni de afaceri din regiune, Edgar primea mereu o invitație și chiar Tilly, ca fostă bonă, se regăsea pe lista invitaților. Însă nu se mai dusese acolo

de trei ani, de când începuse să lucreze la „Three Crowns“, fiindcă seara avea multe pe cap.

Edgar dădu din umeri.

– Ah, nu-i de mine! zise el. Prea distins. Și, în afară de asta... o privi pe Tilly cu subînțeles, mi-a lipsit partenera potrivită!

Ea trecu cu vederea și subtextul acestei observații și se bucură că Edgar Moore era unul dintre acei bărbați mai degrabă timizi în relația cu femeile. Altminteri, probabil că ar fi întrebat-o de mult dacă voia să-l însoțească. Și ar fi fost neplăcut pentru ea să-și refuze șeful.

Cu timpul, va trebui să i-o spună pe șleau, pentru ca el să nu-și facă speranțe deșarte. Știuse dintotdeauna că el o plăcea, însă, în ultima vreme, își arăta interesul tot mai mult, venea aproape în fiecare seară pentru a se așeza lângă ea, la tejghea, alături, cu un pretext oarecare. Chiar presupunea uneori că el o obliga pe Jazz să o ajute pentru a avea un motiv să treacă pe acolo.

Dar Tilly nu se putea imagina ca fiind femeia care să-i stea alături. N-o mai interesau bărbații. Pe vremea când încă lucra la familia Camden ca dădacă, fusese mereu sigură că va întâlni omul potrivit, cu care să întemeieze un cămin. Nu se ivise însă niciodată ocazia, iar acum avea patruzeci și nouă de ani și nu mai credea că prințul ei de poveste se va rătăci prin „Three Crowns“. Ceea ce ce nu presupunea nicidecum să-l accepte pe Edgar Moore din pură disperare. Se resemnase cu viața pe care o ducea și era mulțumită. De cele mai multe ori, în orice caz. Lucrul ei îi făcea plăcere, la concursurile de gătit, la care participa deseori în timpul liber, avea mereu succes. Și, dacă seara îi lipsea compania, își putea suna oricând prietenii. Făcând abstracție de faptul că, de cele mai multe ori, era cu mult prea obosită ca să o mai facă.

– Nici de mine nu prea e balul! zise ea pentru orice siguranță. Nici rochie n-aș avea, și nici nu știu să dansez!

Partea legată de rochie fusese o minciună, fiindcă în dulapul ei atârna o rochie de seară absolut minunată, pe care și-o cumpărase cu totul și cu totul spontan de la King's Lynn, dar pe care, din lipsă de ocazii, nu o purtase niciodată. În ce privea dansul, adevărat, nu era o dansatoare prea bună. Însă, uneori, când era singură, dădea drumul la muzică, mișcându-se pe ritmul ei prin bucătărie, și își imagina cum ar fi fost să plutească cu un partener pe un imens ring de dans. Dar nu se gândea niciodată la șeful ei. De aceea, era mai bine să nu-l încurajeze în acest sens.

Edgar mai vru să spună ceva dar, în acea clipă, ușa de la intrare se deschise cu putere și o femeie blondă, înaltă pătrunse în cârciumă. Era mai tânără decât Tilly, avea cel mult treizeci de ani și era neobișnuit de frumoasă, lucru pe care-l sublinia printr-un machiaj abundent. În afară de asta, rochia bleumarin și trenciul alb, cochet, strigau fără dubiu: „metropolă".

Bărbatul care o urma trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani. Era de înălțime medie și, din punct de vedere vizual, se afla la polul opus femeii. Părul lui șaten-închis era prea lung și ușor ciufulit, purta o barbă scurtă, care între timp crescuse poate prea mult, iar blugii îi asortase cu o cămașă descheiată, de sub care ieșea la iveală un tricou, pe care scria ceva, de bună seamă un nume de firmă, dar care nu putea fi citit decât parțial. „Evident că tipul ăsta nu dă doi bani pe înfățișarea lui", își zise Tilly, privindu-l totuși fascinată. Chiar dacă bărbatul nu era atât de elegant îmbrăcat ca femeia, era totuși la modă, foarte citadin și nu se prea potrivea cu atmosfera rurală din Salter's End. Cei doi ieșeau în evidență de parcă ar fi fost două corpuri străine și așa se și simțeau, fiindcă bărbatul, cel puțin, se uita împrejur extrem de morocănos și de nemulțumit; probabil, i-ar fi făcut plăcere să fie oriunde, numai aici nu...

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Tilly.

Bărbatul o privi, însă expresia de pe chip nu-i deveni mai prietenoasă.

– Aveți camere de închiriat? După accent, era american, iar întrebarea o pusese cu o voce ușor afectată, în timp ce privea în jur. După privirea lui disprețuitoare, nu prea știa la ce răspuns să se aștepte.

– Da, avem, răspunse Tilly sec și se simți cuprinsă de furie. Chiar trebuia să arate atât de explicit că toate de acolo erau sub demnitatea lui?

Bărbatul o privi pentru prima dată cu adevărat și expresia din ochii lui părea din nou că judecă. Se părea că încă nu-i conveneau cele pe care le vedea și, dintr-un oarecare motiv, Tilly o luă personal. Știa că nu era urâtă. Se ținea bine pentru vârsta ei și, chiar dacă formele i se mai împliniseră cu trecerea vremii, era la fel de arătoasă ca în trecut. Dar individul ăsta reușea să-i dea, dintr-o singură privire, sentimentul că ar fi fost o țărăncuță urâțică.

Își deschise gura, însă, înainte să poată spune ceva, blonda se postă între el și tejghea, zâmbindu-i lui Tilly amabil.

– Atunci vom înnopta aici! Am avea nevoie de două camere, dacă se poate!

Tot americancă, dar cel puțin mai politicoasă, își zise Tilly, căreia zâmbetul femeii îi părea totuși prea banal.

– Sigur că da! răspunse ea, gândindu-se cine puteau fi acești oameni și ce anume îi adusese tocmai la Salter's End.

– Mă duc să iau bagajele! mârâi bărbatul, părăsind din nou cârciuma, în timp ce femeia, care se prezentase drept Sienna Walker, completa formularele destinate oaspeților. Tocmai când Tilly îi dădea femeii cheile, el se întoarse cu două geamantane cu rotile, ce păreau foarte scumpe.

– Vă conduc! zise Tilly, privindu-l pe Edgar, care aprobă din cap și trecu în locul ei la tejghea cât timp ea urma să se ocupe de oaspeți. Apoi o porni înainte pe scara îngustă ce ducea la primul etaj, unde se aflau camerele de închiriat.

– Frumos! spuse Sienna Walker, după ce o inspectă pe una dintre ele, iar Tilly nu-și putu da seama dacă o spunea în mod serios sau ironic.

– Dacă doriți să mâncați, mă mai găsiți o vreme jos și v-aș putea pregăti ceva, zise ea, iar femeia dădu din cap și mulțumi. Când însă Tilly fu gata să plece, ea o mai reținu totuși puțin.

– Ah, nu vă supărați, prin apropiere trebuie să mai fie un conac, Daringham Hall, nu-i așa? Tilly aprobă din cap.

– Ați venit pentru a-l vizita?

– Nu, nu tocmai! se răsti bărbatul, care, conform informațiilor oferite de însoțitoarea lui, se numea Peter Adams și care tocmai intrase în încăpere cu amândouă geamantanele în mâini. Faptul că fusese nevoit să le care până sus părea să-i fi stricat și mai mult dispoziția.

Aha, își spuse Tilly, dar își imaginase deja că nu erau turiști obișnuiți. Aceștia veneau des pe acolo, chiar dacă cei mai mulți erau englezi sau europeni și mult mai rar americani. Dar pentru a-și petrece acolo concediul... cei doi păreau să fie mult prea... încordați.

Tilly ridică din sprâncene și vru să le ureze ședere plăcută în Salter's End, când blonda vorbi în continuare.

– Am venit să căutăm pe cineva! explică ea, cu un zâmbet menit, pesemne, să-l scuze pe tovarășul ei nepoliticos. Dar pare să fie mult mai complicat decât am crezut noi, fiindcă, pur și simplu, nu înaintăm! Ezită puțin, aproape ca și cum nu ar fi fost sigură că merita efortul. Apoi scoase o fotografie din poșetă și i-o dădu lui Tilly. Poftim, omul ăsta e...

– Ben! Tilly se holbă la poză, apoi își ridică privirile spre cei doi americani, care erau la fel de surprinși ca ea.

– Atunci e aici? Sienna Walker se uită la Peter Adams, care se năpusti imediat nepoliticos-grosolan pe lângă ea, prinzând-o pe Tilly de braț.

– Unde e?

Însă Tilly era în continuare atât de uluită, încât nu răspunse. Bineînțeles, își spuse ea, totul avea sens. Amândoi erau americani, exact la fel ca Ben. Iar numele Sienna se găsea și pe acel bilețel de care povestise Kate.

– Unde? Peter Adams părea să-și piardă răbdarea – în caz că, oricum, ar fi dat vreodată dovadă de așa ceva –, fiindcă strânsoarea îi deveni dureros de fermă și începu să o scuture ușor. Spuneți odată!

– El... locuiește la veterinara noastră.

– Ce? întrebară americanii aproape în același timp, iar el îi dădu drumul lui Tilly.

– Nu se poate! strigă el. Îl căutăm pe toată nenorocita asta de insulă și el se distrează cu o femeie? Dacă n-o să aibă pentru chestia asta o explicație suficient de bună, atunci...

– E amnezic, spuse atunci Tilly și ridică din umeri când Peter Adams tăcu, holbându-se din nou uluit la ea, la fel cum făcu și Sienna Walker.

– Asta... e însă o explicație, făcu el și Tilly păru să vadă, pentru o clipă, o ușurare pe chipul lui. După care îi reveni în priviri expresia de mai înainte, plină de reproșuri. Și cum s-a întâmplat?

Tilly le explică pe scurt tot ceea ce știa. Sienna Walker dădu din cap.

– Ok. Și unde locuiește doctorița asta? De bună seamă că nu mai voia să piardă vremea.

– Kate are o căsuță în spatele cabinetului, răspunse Tilly. Dar acum n-o să găsiți pe nimeni acolo! mai adăugă ea. Kate și Ben sunt invitați în seara asta la un eveniment și se întorc cu siguranță foarte târziu.

Lui Peter Adams nu părea să-i pese de această informație.

– Foarte bine, atunci mergem unde se află! mârâi el și o străfulgeră pe Tilly din priviri, supărat, de parcă ar fi doar vina ei că nu putea vorbi pe loc cu Ben.

– Mă tem că e imposibil! insistă ea. Cei doi sunt la balul de vară din Daringham Hall. Acolo nu poți intra decât cu invitație. Va trebui să așteptați până se întorc!

Peter Adams zâmbi fioros.

– Așa deci, doar cu invitație? Mai vedem noi asta! Își luă geamantanul și se duse spre ușă, după care își privi tovarășa, ignorând-o pe Tilly. Las repede lucrurile în cameră și plecăm! Cu aceste vorbe, dispăru pe coridor și ele auziră cum se trânti ușa alăturată.

– Scuzați-l, uneori alege tonul nepotrivit! zise Sienna Walker. Ne-ați ajutat într-adevăr foarte mult. Și acum, vă rog să mă scuzați câteva momente... Arătă spre ușă, iar Tilly înțelese semnul și ieși.

Abia în timp ce cobora, își dădu seama că nici nu întrebase ce legătură au cei doi cu Ben. Părea să fie foarte important pentru ei, dacă îl căutau personal, și bărbatul părea să fie, din punct de vedere afectiv, și mai implicat. Cu toate acestea, Tilly nu excludea posibilitatea ca blonda chipeșă să fi fost soția lui.

Se gândi îngrijorată la Kate, care păruse să fie în ultimele zile atât de fericită și de liberă. Ben însemna cu mult mai mult pentru ea decât ar fi vrut să recunoască, motiv pentru care ăsta avea să fie un șoc destul de mare pentru ea. Era o diferență foarte mare între a ști în mod teoretic că Ben avea un trecut și a face față acestuia, în persoana Siennei Walker.

Și nici măcar nu o pot avertiza! își spuse Tilly când își aminti de interdicția dată de Lady Eliza cu privire la utilizarea telefoanelor mobile pe parcursul întregii serbări de vară. Se întoarse în cârciumă, suspinând abătută și îl înlocui pe Edgar, care se afla îndărătul barului.

20

– Nu-mi aminteam să fie atât de luxos! zise Ben, uitându-se în spațioasa cameră destinată muzicii, în care petrecerea era în toi. Era cel mai mare salon de la parter al conacului, așa că serbarea se concentra mai ales în această încăpere. Întreaga aripă de sud, precum și terasa erau, de asemenea, deschise invitaților și domnea acolo un du-te-vino intens.

– Cred că e din cauza luminii! zise Kate, făcând un semn spre cele două candelabre ce atârnau de tavan, care făceau să strălucească nu doar pietrele șlefuite din care erau făcute, ci și tot restul – ornamentele aurite din prețiosul tapet de damasc, mobila lăcuită, precum bijuteriile sclipitoare ale doamnelor. Un cvintet de coarde cânta, într-un colț, muzică clasică, pe al cărei ritm dansau câteva perechi, pe parchetul de unde mobilele fuseseră date la o parte, în timp ce altele se întrețineau pe margine și așteptau să se deschidă bufetul generos, care fusese pregătit în sufrageria de alături.

– Din cauza luminii? mustăci Ben. Mai degrabă din cauza întregului circ! Arătă discret cu bărbia spre una dintre slujnice, care tocmai trecea prin fața lor cu o tavă plină cu pahare de cristal și care era îmbrăcată în uniforma clasică alb-negru a servitoarelor și avea chiar și o bonețică de dantelă apretată. Așa ceva nu se mai poartă azi, nu?

Kate râse.

– Nu. Și asta e o idee a lui Lady Eliza. Dar oamenilor le place.

La fel și lui Kate. Participa la bal din copilărie. Pe atunci, Ivy, Zoe, Anna și ea aveau voie să rămână doar câteva ceasuri sub supravegherea lui Tilly, în zilele în care Daringham Hall se prezenta în vechea strălucire. Dar poate că tocmai din această cauză i se păruse că avea o magie aparte. Îi plăcea, pur și simplu, atmosfera, acest sentiment de transpunere într-o altă epocă, când doamnele se plimbau prin încăperile amenajate cu antichități de preț, îmbrăcate în haine de seară lungi, iar bărbații, în smochinguri. Așa trebuie să fi fost și în trecut, pe când astfel de serbări dădeau tonul vieții sociale de la țară.

Ben, dimpotrivă, știa prea bine ce reprezintă toate astea, le observa cu un soi de uimire detașată. Kate se uita mereu la el, fiindcă smochingul închiriat pentru el i se potrivea incredibil de bine în acel cadru. Nu doar că îi sublinia înălțimea și umerii lați, dar oferea și trăsăturilor lui ceva foarte aristocrat. În acea seară, trecea fără probleme drept gentlemanul englez perfect, iar privirile celorlalte invitate demonstrau că nu doar Kate văzuse cât de atractiv era din acest motiv.

– Ți-ai adunat ceva fani, îi șopti ea, atunci când un grup de tinere femei priviră din nou spre ei, comentând ceva între ele. Poate că era mai bine să nu-ți fi închiriat niciun smoching!

Ben zâmbi și privi cu atenție la rochia verde de șifon, de culoarea ierbii, rafinat croită, pe care ea o cumpărase din Londra împreună cu Ivy, când fuseseră acolo ultima dată la cumpărături.

– Ele nu vorbesc despre mine, ci despre tine! Probabil că se enervează că le pui în umbră în această seară!

Complimentul făcu să se nască în Kate un sentiment cald de fericire, iar ea îl luă de braț, fiindcă simțea, pur și simplu, nevoia să-l atingă.

– Știi să fii de-a dreptul fermecător! îl luă ea peste picior, ceea ce îi lărgi zâmbetul.

– Trebuie să fie datorită costumului! răspunse el şi Kate se pierdu în scânteile ochilor săi cenuşii, amuzaţi, care îi fixau pe ai ei.

Ştia că, probabil, se putea citi pe chipul ei care era relaţia dintre ei, dar, în acea clipă, îi era indiferent, fiindcă nu se putea gândi decât la cât de mulţumit era Ben.

Nu doar că în smoching arăta altfel, dar se schimbase cu totul. Acea expresie închisă, neîncrezătoare, pe care o avusese la început, îi dispăruse complet, aproape ca şi cum ar fi acceptat să se obişnuiască cu ideea de a se bucura fie şi puţin de prezent. Ceea ce o făcu pe Kate să-i vină şi mai greu să nu se gândească la ce-ar fi fost dacă totul ar fi rămas pentru totdeauna aşa cum era atunci.

– Oh, bună Kate! strigă cam prea tare o voce de lângă ei, iar când Kate se întoarse, o văzu în faţa ei pe Olivia Camden, care zâmbea radios. Ceea ce o cam mira pe Kate, fiindcă, în mod obişnuit, nu era salutată atât de exagerat de mama lui David. De fapt, ea avea în general o atitudine mai degrabă distantă faţă de ea.

Înţelese imediat că entuziasmul Oliviei nu i se adresa ei, ci lui Ben, pe care îl cerceta cu un interes nedisimulat.

– Sunt Olivia Camden! zise ea, întinzându-i mâna, ignorând-o în continuare pe Kate. Ne-am mai întâlnit o dată, de dimineaţă, vă mai amintiţi?

– Firește că da! zise Ben, în timp ce-i dădea mâna, iar Kate suspină în sinea ei. Încă îi apărea foarte limpede în faţa ochilor întâlnirea de pe pajişte, unde, în cele din urmă, Olivia îşi făcuse totuşi apariţia.

Olivia nu ascunsese câtuşi de puţin că îl găsea pe Ben foarte atrăgător şi presupunea, ca pe ceva de la sine înţeles, că era vorba de reciprocitate. Acum părea să fie şi mai sigură în această privinţă, fiindcă îl privea cu un zâmbet cochet.

Kate se încruntă deoarece, chiar dacă rochia ei foarte strâmtă, de firmă, plină de paiete, îi venea foarte bine, Olivia avea un aer artificial. Altfel decât de obicei. Atunci Kate observă strălucirea

nenaturală din ochii femeii mai în vârstă și pricepu că trebuie să se fi dedat ceva mai mult alcoolului, care era acolo din belșug. Nu spusese doar și Ivy că ea bea în ultima vreme prea mult? Dacă era adevărat, atunci își găsise în acea seară un moment nepotrivit să o facă. La urma urmei, erau suficient de mulți oameni care să o remarce, dacă s-ar fi comportat ciudat.

– Vreți să dansați? întrebă Olivia și se clătină puțin pe tocurile ei înalte. Ben, care observă imediat, întinse mâna și o prinse. Ceea ce ei îi plăcu foarte mult, fiindcă îi zâmbi fericită. Ar fi doar o ocazie bună să ne cunoaștem mai îndeaproape. Ce spuneți?

Ben nu era, în mod evident, prea încântat de tentativa ei de a se apropia de el, fiindcă îi dădu drumul și ridică din umeri.

– Îmi pare rău, dar nu dansez!

Chipul Oliviei se întunecă, iar zâmbetul ei larg de mai înainte se îngustă.

– Oh! zise ea și păru să se gândească pentru o clipă dacă acesta era adevărul sau dacă voia să scape de ea.

În realitate, era câte ceva din fiecare, fiindcă Ben chiar nu știa să danseze. Kate și cu el încercaseră după-amiază la ea acasă și fuseseră nevoiți să constate că el – spre părerea de rău a lui Kate – nu știa niciun pas din vreun dans clasic. L-ar fi învățat cu plăcere, fiindcă pentru ea ar fi fost ceva cu totul special să danseze cu el la balul pe care îl îndrăgea într-atât. Însă acum aproape că era fericită că nu avusese timp pentru asta. Nu i-ar fi convenit absolut deloc să-l vadă zburând deasupra ringului de dans cu Olivia, care era evident băută. Și Ben avea aerul că e ușurat, fiindcă o putea refuza împăcat în cuget.

– Ei, păcat! Olivia își rotunji buzele într-un chip care ar fi putut fi interpretat, doar făcând uz de foarte multă fantezie, drept un zâmbet. Apoi făcu brusc stânga împrejur și se îndepărtă – însă nu foarte mult, ci doar câțiva metri, până la cel mai apropiat grup. Acolo își încercă norocul cu tânărul Lord Morsby. De această

dată avu noroc, fiindcă el o conduse pe ringul de dans, îndată ce muzicanții începură o piesă nouă. Ce altceva mai putea face sărmanul? Știa să danseze și, în definitiv, era prea politicos pentru a o refuza pe Olivia.

– Dumnezeule, uitați-vă la ea! zise Ivy, care se apropie de Ben și de Kate cu o mină plictisită, de cum începu dansul, iar Olivia se lipi prea mult de partenerul ei – ceea ce îi era acestuia, judecând după expresia cam neajutorată a feței lui, cam dezagreabil. Nu mai știe să păstreze distanța când bea prea mult. Sărmanul Luke, probabil că nici nu înțelege ce se întâmplă cu el! Suspină. Lui Zoe n-o să-i placă nicicum asta!

Sora lui Ivy și Luke Morsby erau din primăvară un cuplu și, dacă Zoe ar fi fost prezentă, ar fi împiedicat acel dans, de asta Kate era absolut convinsă. Dar în acea clipă, ea se afla la Paris, unde participa, la Sorbona, la un curs de vară și nu-și putea salva prietenul din ghearele Oliviei.

– Nu se poate ocupa Ralph de ea? Kate privi ca și cum l-ar fi căutat în mulțime, dar Ivy clătină din cap.

– Tocmai o conduce sus pe bunica. Nu se simte bine și vrea să se întindă.

– Oh! Kate încercă să pară afectată, dar, în realitate, această veste o ușură mult. Lady Eliza fusese mereu rezervată și rece față de ea, dar, de la întâlnirea din bibliotecă, se comporta de-a dreptul dușmănos, chiar și față de Ben. Îl sfredelea de fiecare dată din priviri, o făcuse și în acea seară. De aceea, din partea ei, bătrâna doamnă n-avea decât să rămână mult și bine în camera ei – Kate nu avea să-i ducă dorul.

Ivy își luă privirile de la Olivia și dădu din umeri.

– Ah, nu contează! zise ea și pe chipul ei reapăru un zâmbet optimist. Până cel târziu când toți se vor năpusti asupra bufetului, nimeni nu o va mai băga în seamă!

Muzicanții se opriră din cântat ca la comandă și Sir Rupert, care venise în mijlocul ringului de dans, tuși.

Purta și el un smoching; datorită staturii lui impunătoare, părului, între timp încărunțit, și bărbii, la fel de căruntă, impunea respect. Era vorba mai degrabă de o autoritate naturală pe care o emana, fiindcă actualul baronet de la Daringham Hall făcea parte, prin felul lui de a fi, amabil, mereu cumpătat, din cei mai simpatici oameni pe care îi știa Kate.

– Dragi prieteni, începu el cu o voce răsunătoare. Mă bucur că ați dat curs, și în acest an, în număr atât de mare, invitației noastre. Este o deosebită onoare să vă avem oaspeți la Daringham Hall și sperăm să vă simțiți bine. Făcu un semn cu mâna spre bufetul din sufragerie. De aceea, vă invităm să gustați din bucatele pregătite pentru dumneavoastră.

Contele de Leicester, un bun prieten al lui Sir Rupert, care se afla foarte aproape de Kate și de Ben, își ridică paharul.

– În sănătatea familiei Camden de la Daringham Hall! strigă el. O făcea în fiecare an și toți închinară și de această dată în sănătatea lui Sir Rupert sau aplaudară, spre a mulțumi pentru invitație, înainte ca majoritatea dintre ei să o ia în direcția bufetului.

– Nu e o încălcare a regulilor? se interesă Ben, care rămase locului împreună cu Kate, observând în continuare ringul de dans. Olivia nu se mai găsea acolo, probabil că tânărul lord se folosise de anunțul lui Sir Rupert pentru a se pune la adăpost.Autoservire în această ambianță? Nu ar fi fost mai potrivit un dineu de gală?

Kate râse.

– Oh, cum să nu, și de fiecare dată e ca un spin în ochii lui Lady Eliza. I-ar fi mult mai pe plac dacă s-ar servi mâncarea la masă. Dar, în cazul ăsta, Sir Rupert nu-i ține isonul, fiindcă, la numărul mare de oameni, ar întrece limitele. „Aici nu-i Buckingham Palace", obișnuiește el mereu să spună. Ceea ce, cred, Lady Eliza regretă enorm.

Ben clătină din cap.

– Cam grandomană, nu?

– Depinde cum vezi lucrurile! răspunse Kate. E fiica contelui de Clyde și face parte din marea nobilime. Ivy spune că bunica ei nu a reușit să treacă niciodată peste faptul că, din cauza mariajului cu Sir Rupert, aproape că a coborât pe scara socială. Ca baronet, el e „doar" membru al nobilimii rurale și se află mult mai jos decât fratele lui Lady Eliza, care poartă azi titlul de conte și care, cred, fusese în trecut și în Camera Lorzilor. Cred că Ivy are dreptate, probabil că din această cauză e atât de... dificilă!

Ben nu părea să creadă că acesta ar putea fi un motiv pentru proasta dispoziție a bătrânei doamne.

– Atunci de ce s-a mai căsătorit cu Rupert?

Kate îl privi.

– Se spune că ar fi fost îndrăgostită nebunește de el, zise ea și simți, pentru prima dată, o brumă de înțelegere față de bunica lui Ivy. Din dragoste și ea ar fi fost, cu siguranță, dispusă la compromisuri.

Ben pufni doar și păru să nu mai vrea să aprofundeze tema.

– Ți-e foame? întrebă el și îi puse mâna pe spate. Vârfurile degetelor sale îi atinseră rochia subțire, ceea ce făcu să treacă prin corpul lui Kate un fior plăcut.

Uneori o speria cât de tare reacționa în prezența lui de fiecare dată. Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată și trebuia să se forțeze să nu se gândească prea mult la ce însemna acest lucru pentru ea și mai bine să se bucure de ceea ce avea.

– Nu! răspunse ea și voi să-l ia peste picior cu faptul că el era, momentan, singurul de care avea poftă.

Însă bărbatul cu păr închis la culoare, care se ivise dintr-odată în fața ei și care făcu un fel de plecăciune, o împiedică.

– Ray, strigă Kate surprinsă, când își recunoscu fostul coleg de școală. Nici n-am știut că te-ai întors!

Nu mai știuse nimic despre el, de când terminaseră școala, dar era sigură că Ivy pomenise, de curând, că ar locui la Edinburgh.

– Sunt în vizită la vechii mei stăpâni! zise el zâmbind. Dar am sperat să te întâlnesc aici.

Ochii lui, albastru-deschis, străluceau la fel ca în trecut, când Kate avea șaptesprezece ani și era incredibil de îndrăgostită de el – până când aflase că Raymond cel chipeș nu prea le avea cu fidelitatea și se săruta cu plăcere și cu alte fete din școală, când ea nu era de față. Terminase imediat relația cu el și, chiar dacă asta se întâmplase cu mai bine de zece ani în urmă, refuzul ei de atunci încă părea să-l mai macine. Flirta cu ea de fiecare dată când se vedeau.

– Îmi dai voie? întrebă el și îi întinse mâna pentru a o conduce pe ringul de dans.

Kate ezită. De fapt, ar fi preferat să rămână cu Ben, dar nu avea niciun argument împotriva unui dans cu Ray și nici nu voia să-l jignească. Așa că ridică mâna, pentru a i-o oferi lui Ray. Însă Ben nu lăsă să se întâmple asta, îi luă brațul și-l coborî la loc.

– Îmi pare rău, dar Kate tocmai mi-a promis o plimbare prin grădină! zise el și, chiar dacă zâmbea, în ochii lui se ivi o scânteiere amenințătoare, care nu-i scăpă uluitului Ray.

– Aha! Pricepu acum că Ben nu se afla din întâmplare lângă Kate. Păi, promisiunile trebuie respectate! zise el și dădu din umeri. Atunci, poate mai târziu!

Când se îndepărtă, Kate ridică din sprâncene.

– Nici n-am știut că vrei să vezi atât de urgent grădina!

– Nici eu, recunoscu Ben și, când se uitară, acum, unul la altul, Kate descoperi în privirea lui ceva care îi făcu inima să bată mai repede. Hai!

Încă o mai ținea de mână și o trase după sine prin salonul albastru din vecinătatea camerei destinate muzicii, iar de acolo, trecură afară prin ușile de sticlă deschise, pe terasa care ocupa aproape întreaga parte din spate a clădirii.

Și aici erau oameni, însă numai în partea luminată, care se învecina direct cu salonul albastru. Chiar dacă, ceva mai jos, ardeau câteva lumini pe marginea terasei, pe ansamblu, era mult mai întunecat și mai intim. Ben tocmai asta părea să caute, fiindcă nici nu-i băgă în seamă pe David și pe Anna, care se găseau aici, afară, cu un grup de tineri de aceeași vârstă, doar îi salută din cap în treacăt, îndreptându-se, sigur pe sine, spre partea izolată a terasei. Se opri sub un balcon și o strânse pe Kate în brațe.

– Ben! îl avertiză ea, ezitând între dorința imperioasă de a-i simți buzele peste ale ei și vocea rațiunii, care îi spunea că acela nu era locul potrivit pentru gesturi tandre. La urma urmei, ceilalți îi puteau vedea.

Ca de obicei, pe Ben nu-l interesau prea mult ezitările ei, ci o strânse și mai tare în brațe, zâmbind, apropiind-o de el, până când buzele lui ajunseră la doar câțiva milimetri depărtare de ale ei.

– Obișnuiește-te cu ideea că te sărut când vreau, Kate Huckley, zise el și îi luă gura în stăpânire atât de pasional și de tandru, deopotrivă, încât Kate nu mai putu face nimic altceva decât să-și așeze mâinile pe vesta smochingului și să-i răspundă, flămândă, la sărut.

„Dumnezeule, cât de mult îl vreau!“ își zise și simți cum i se topește orice urmă de rezistență. Dintr-odată, îi era indiferent ce gândeau ceilalți și se lipi și mai mult de el, până când dorința lor se aprinse atât de mult, încât ea se desprinse de el gâfâind.

Se pierdu pentru o clipă cu totul în ochii lui cenușii, apoi zâmbi, gândindu-se la sine și la cât de nebunească era toată situația. Dacă i-ar fi povestit cineva, în urmă cu câteva săptămâni, că într-o bună zi avea să sărute pasional, în public, un bărbat, pe terasa de la Daringham Hall, atunci probabil că ar fi râs de acea persoană. Era... șocant. Sălbatic. Și, pur și simplu, frumos.

De ce trezea tocmai Ben, despre care nu știa mai nimic, atâtea sentimente în ea? Simțea că trăia în apropierea lui ca și cum ar fi

descoperit un lucru despre care n-ar fi bănuit niciodată că îi lipsea. Și la care nu voia, în niciun caz, să renunțe.

– Oh, m-aș putea obișnui cu asta, zise ea. Dar poate că n-ar trebui s-o fac, nu?

Zâmbetul de pe chipul lui Ben dispăru și expresia lui deveni nesigură. Îi dădu drumul aproape brusc și îi întoarse spatele, plecând de sub balcon spre marginea terasei.

– Ben? întrebă Kate neliniștită, fiindcă reacția lui o surprindea și o și speria puțin, în același timp. Își regretă pe dată cuvintele nesăbuite. O spusese doar fiindcă gândul că el va trebui probabil să plece era greu de suportat.

– Mi-aș dori, îl asigură ea repede. Dar...

– Kate! o întrerupse el și, când se întoarse din nou spre ea, văzu că nesiguranța făcuse loc unei expresii foarte hotărâte, care îi făcu inima să bată plină de speranță. Poate că nu știu prea multe despre mine. Dar cu siguranță că nu te voi...

– Ben! Strigătul, care răsună din cealaltă parte a terasei, îi făcu pe amândoi să tresară speriați și, inițial, Kate crezu că David, care venea spre ei cu pași mari, observase că se sărutaseră și voia să vorbească cu ei despre asta. Dar el nici nu se uita la ea, ci doar la Ben, și îl împinse brutal la o parte de cum ajunse în preajma lui, apoi se prăbușiră amândoi cât erau de lungi.

O fracțiune de secundă mai târziu, ceva greu căzu lângă ei pe terasă și se făcu țăndări.

21

Totul se petrecuse atât de repede, încât Kate avu nevoie de câteva minute pentru a înțelege ce se întâmplase. Obiectul, acum complet distrus, trebuie să fi fost una dintre statuile de piatră care împodobeau balustradele balcoanelor de deasupra lor. Și aterizase exact în locul în care stătuse Ben, motiv pentru care, foarte probabil, capul lui ar fi fost acum în aceeași stare ca și statuia spartă – dacă David nu l-ar fi împins într-o parte.

Ben fu primul care se ridică în picioare și se uită uimit la piatră. Părea să nu fi fost vătămat în vreun fel, lucru care o făcu pe Kate să respire ușurată. Însă se sperie când și David se ridică, fiindcă de sub mâna pe care o ținea în dreptul frunții curgea sânge.

Se apropie imediat de el și îi dădu, precaută, mâna la o parte. Rana de dedesubt nu era adâncă, dar sângera puternic.

– David! Dumnezeule! Ana era cea care strigase. Venea în fugă, disperată, traversând terasa și îngenunche, de asemenea, o clipă mai târziu, lângă David. Ce s-a întâmplat?

– Cred că m-a atins unul dintre cioburile de piatră, zise el cu fața schimonosită de durere și Kate dădu din cap, fiindcă asta i se părea probabil și ei. Spre norocul lui, nu era nimic grav.

– E doar o rană superficială și nu e adâncă; totuși, trebuie să o îngrijesc. Se uită la Ben, care stătuse și el în tot acest răstimp în genunchi, alături de ea. Ești ok? întrebă ea cu voce tremurândă, după ce își dădu seama, șocată, cât de aproape fusese totul de nenorocire.

Ben dădu din cap, dar își masa încheietura pe care căzuse. De bună seamă că îl durea, de aceea Kate își propuse să se uite imediat și la el.

– Mulțumesc! îi spuse lui David, care doar dădu din umeri.

– Am văzut chestia aia clătinându-se și am luat-o la fugă. Noroc că am fost destul de rapid!

Kate se ridică și se miră văzând mulțimea adunată în jurul lui David și al lui Ben. Probabil că vestea accidentului se răspândise cu viteza fulgerului – fapt ce avea măcar avantajul că Kirkby se îndrepta deja spre ea cu bandajele pe care ea tocmai voia să le ia din casă. Îi mulțumi rapid și îi luă din mână geanta, din care scoase o compresă, pe care o apăsă pe rană, pentru a opri sângerarea.

L-ar fi dus pe David în casă, dar el continua să stea jos, privind consternat în gol. Prin urmare, îi obloji rana, care, spre norocul lui, nu era atât de adâncă pentru a trebui cusută. Între timp, la locul accidentului se îmbulzeau din ce în ce mai mulți oameni, precum și cea mai mare parte a familiei, care se holbau acum la rănitul David și la cioburile de piatră ce se răspândiseră peste tot și pe care Kirkby le mătura deja.

– Cum de s-a putut întâmpla una ca asta? Ralph dădu din cap, nevenindu-i să creadă, și privi spre balconul de pe care se prăbușise statuia.

– La baza statuilor e o porțiune foarte îngustă! răspunse James, care venise și el grabnic cu Claire și cu Ivy. Probabil că piatra a devenit poroasă sau s-a dislocat o bucată din cauza furtunii. Așa cum s-a mai întâmplat acum cinci ani, la fațada de est. Ar fi trebuit să le controlăm regulat, dar mâine o să recuperez. Și, până atunci, poate că ar fi bine să nu mai iasă nimeni pe terasă...

Se opri în mijlocul propoziției, fiindcă lumea se dădu brusc la o parte și i se făcu loc Oliviei, care striga în gura mare după fiul ei. O clipă mai târziu, ea își făcu loc pe lângă Ralph și James, privind la David, care – la fel ca și Ben – se ridicase între timp.

Kate era destul de sigură că aceasta nu se oprise din băut, fiindcă se clătina şi mai tare ca înainte, de parcă nu ar mai fi fost conştientă. În orice caz, avu nevoie de câteva momente pentru a prelucra ceea ce vedea.

– Oh, Dumnezeule! strigă ea isteric şi arătă spre petele de sânge şi spre marele pansament alb de pe fruntea lui David. Avem nevoie de o ambulanţă! Imediat!

Fusese o reacţie complet deplasată, pe care cei din jur o etichetară cu un murmur.

– Sunt bine, mămico! Arată mult mai rău decât e de fapt, o asigură David, pentru a o linişti, dar Olivia nu părea să audă.

Îşi plimbă privirea plină de reproşuri de la unul la altul, până când, în cele din urmă, se opri asupra soţului ei. Ochii îi scânteiară atunci când adăugă teatral:

– Această piatră l-ar fi putut omorî pe David!

– Olivia! îşi avertiză Ralph insistent soţia, însă ea îi dădu la o parte mâna pe care el vru să i-o aşeze pe braţ.

– Lasă-mă! pufni ea şi se clătină din nou, ceea ce făcu ca prin mulţime să treacă un murmur, fiindcă oamenii observaseră deja care era motivul comportamentului ei ciudat. Pe de altă parte, Oliviei nu-i scăpa faptul că o priveau cu toţii, ceea ce îi dădu un nou impuls.

– Asta e numai din vina ta! Vocea aproape îi deveni stridentă, iar mâna sa arăta acuzator spre Ralph. Ar fi trebuit să pui pe cineva să verifice balustrada, dar mereu ai alte lucruri mai importante de făcut! Din cauza ta, David e acum rănit!

Kate observă cum chipul lui Ralph se întunecă. Ura scenele în public şi părea să se gândească cum putea încheia cât mai repede acea situaţie neplăcută. Oliviei părea să nu-i pese de argumentele rezonabile, de aceea rosti cu voce tare ceea ce, oricum, văzuseră cu toţii.

– Poate te culci mai bine, Olivia! Cred că ai băut prea mult.

Olivia pufni.

– Da, și știi din ce cauză? Pentru că ești un ratat nenorocit, Ralph Camden! Așa ai fost întotdeauna.

Această reacție făcu nivelul zgomotului din rândul spectatorilor să crească simțitor și, ici-colo, se auzeau râsete răzlețe, iar Ralph strânse din buze. Își prinse energic soția de braț, înainte ca ea să îl mai poată împiedica să o facă.

– Adună-te, Olivia! șuieră el. Dacă nu pentru mine, atunci gândește-te măcar la fiul nostru!

Olivia râse batjocoritor.

– Fiul tău? Ai vrea tu! Dar nici măcar asta n-ai reușit să faci! Pur și simplu scuipa cuvintele. Deci, fă bine și nu-mi da mie indicații ce am de făcut sau nu!

Ralph nu reuși să facă nimic altceva decât să privească uluit o vreme la ea. Apoi îi dădu din nou drumul și făcu un pas în spate, ca ars.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă el sec, în timp ce David o privea iritat, la rândul său.

– Mamă? Ce vrei să spui cu asta?

Tăcerea stupefiată care urmă păru să o aducă pe Olivia la realitate. Realiză abia acum ce spusese – și câți oameni tocmai o ascultau. Furia îi dispăru din priviri și surâsul îi deveni nesigur.

– Nimic. Eu... scuze David, a sunat complet aiurea. Am fost doar furioasă pe tatăl tău. Firește că ești fiul lui! Altceva ar fi... absurd. Râse, dar nimeni nu îi ținu isonul. În loc să o facă, aproape toți cei prezenți începură să șușotească, iar Kate era sigură că această ieșire avea să stârnească multe bârfe în întreaga regiune.

Olivia părea că vrea să iasă din situația în care intrase, așa că îl luă pe David de braț.

– Vino, te duc acasă! zise ea și îi mângâie mâna, cu o grijă exagerată. Trebuie să te întinzi!

Însă David, care de bună seamă nici nu concepea să fie dus de mama lui ca un copil mic, rămase locului.

– Tata are dreptate! Dacă ar trebui să se întindă cineva, atunci tu eşti aceea! răspunse el rece şi se desprinse de ea, lucru care o făcu să se prăbuşească psihic definitiv.

– David...

– Kirkby te va conduce sus! interveni Sir Rupert şi îi făcu un semn majordomului. Acesta urmărise, la fel ca toată lumea, cele întâmplate şi era pregătit. Fără să opună rezistenţă, Olivia se lăsă condusă în casă.

– Merg şi eu să mă ocup de ea! anunţă Claire şi îşi urmă cumnata, după ce îl mângâie scurt pe David pe braţ. Îi oferi lui Ralph, din uşă, un zâmbet de îmbărbătare. Fratele ei însă nici nu-l percepu, fiindcă privea în continuare în gol.

Sir Rupert şi James făcură schimb de priviri, înainte de a începe să-i conducă pe ceilalţi înapoi în casă.

– Vă rog, intraţi înapoi! Până când nu vom cerceta minuţios locul, nimeni nu este în siguranţă aici! îi rugă James pe oameni cu voce tare şi îi împinse, cu mâinile larg desfăcute, în direcţia dorită.

– Şi, vă rog, scuzaţi ieşirea nurorii mele! adăugă Sir Rupert, încă vizibil afectat. Deocamdată... nu este în apele ei!

– Frumoasă metaforă pentru criţă, mormăi Ben de lângă Kate, care se uita, încă o dată, cu atenţie, la braţul lui, şi tot astfel sunau majoritatea comentariilor celor care se îndreptau, clătinând din cap, spre casă.

După ce, în afara familiei, a lui Ben şi lui Kate, plecară cu toţii, Ralph îşi recăpătă vocea.

– Îmi pare rău, David. Nu ştiu ce a apucat-o! zise el şi arăta atât de disperat-nefericit, încât lui Kate i se strânse inima de milă. Era, cu siguranţă, marcat de faptul că fusese aşa de umilit în faţa întregii lumi. Însă, înainte de toate, apăruse acea afirmaţie, despre

care Kate nu știa ce să creadă, la fel ca restul familiei, și pe care, de bună seamă, nimeni nu îndrăznea să o repete.

„Absurd", își zise Kate. Acesta era într-adevăr singurul cuvânt care îi venea în minte în legătură cu subiectul. Poate că David arăta altfel decât tatăl lui, fiindcă îi semăna mai mult mamei sale, dar asta nu însemna nici pe departe că... Nu! Kate refuza din fiecare fibră să accepte acest gând, de aceea se simți ușurată când observă că David se mulțumea să zâmbească.

– Ah, tată, știi doar cum face când bea! zise el și-l cuprinse pe Ralph pe după umeri. Nu o pot lua în serios!

Acestea fură cuvintele izbăvitoare pe care le așteptaseră cu toții, fiindcă se simți un val de ușurare. Nimeni nu voia să o creadă. Fiindcă era o prostie.

– Are dreptate! consideră Sir Rupert. Mai bine uităm toată scena asta penibilă și ne concentrăm din nou asupra balului.

James și Ivy aprobară din cap și se duseră înapoi în casă, căci cineva trebuia să se ocupe de musafiri, în timp ce Timothy își bătu fratele mai mare pe umăr.

– Hai! zise el îmbărbătându-l. Să dăm ochii cu haita!

Ralph dădu resemnat din cap și Kate putu să vadă cât de greu îi venea să se întoarcă printre oamenii care auziseră cum vorbea soția lui cu el. Dar era conștient de faptul că, în calitatea lui de gazdă, nu avea altă opțiune, așa că își urmă fratele, oftând.

– Vin și eu, de îndată ce mă schimb! promise David, când Ralph se întoarse întrebător spre el. Apoi i se adresă lui Kate. E vreo problemă dacă particip din nou la bal?

Părea să fie important pentru el să nu rămână pe dinafară, în pofida rănii, motiv pentru care Kate încuviință din cap.

– Cât timp nu te apuci să dansezi sălbatic, nu e nicio problemă!

David zâmbi, însă Kate realiză că, de această dată, nu radia ca de obicei. Nu putea să-și scoată cu totul din cap afirmațiile mamei

sale și evită, de asemenea, privirea Anei, căreia îi făcu doar un semn fugar din cap înainte de a pleca.

Ana tăcea mâlc de la izbucnirea Oliviei și nu făcuse nimic altceva decât să îl privească fix pe David. Chiar și acum privi lung în urma lui, cu o expresie serioasă, pe când ocolea casa, spre una dintre intrările laterale.

– Ana? E totul în regulă? întrebă Kate și observă, din felul în care tresări, că aceasta era de-a binelea căzută pe gânduri.

– Da, da! zise ea repede și se urni. Eu... mă întorc!

Fugi înapoi în casă, în grabă, și îi lăsă singuri pe Ben și pe Kate pe terasă.

– Aproape ca mai devreme, doar că, de data asta, chiar suntem lăsați în pace! zise Kate și îl trase după ea pe Ben sub balcon, acolo unde stătuseră mai înainte, pentru ca nu cumva să îi mai cadă ceva în cap. M-ai cam speriat... Arătă spre braț. Te mai doare?

Însă Ben nu o asculta, părea să fie preocupat de cele întâmplate după prăbușirea statuii.

– Ralph Camden e demn de milă. Clătină din cap și în vocea lui se simți compătimirea. Ce-ar fi dacă lucrul ăsta ar fi adevărat? întrebă el apoi. Dacă David nu e fiul lui, vreau să spun?

Kate scutură din cap.

– Asta a spus-o Olivia doar așa, pentru a-l lovi, puse ea încă o dată lucrurile la punct, apoi rămase pe gânduri. Nu știu – David este singurul urmaș de sex bărbătesc al generației sale. Probabil că atunci titlul ar trece la Timothy!

– Care ar mai putea face copii, spuse Ben.

– Puțin probabil, îl contrazise Kate zâmbind. El... pe el nu-l interesează femeile!

Faptul că Timothy era homosexual îl știau și îl acceptau cu toții, inclusiv Lady Eliza, chiar dacă el nu vorbea din principiu niciodată despre asta și nici nu adusese vreodată un partener la Daringham

Hall. În ceea ce privea asigurarea liniei moștenitoare, totul depindea de Ralph și de David.

Kate scutură din cap, ca și cum și-ar fi reamintit de cearta care dăduse naștere tuturor acestor considerații.

– Cât de plină de ură a fost Olivia! Cred că niciunul dintre noi n-a bănuit cât s-a deteriorat între timp căsnicia lor.

Ben se încruntă.

– N-am avut impresia că ar minți! zise el și o cuprinse pe Kate în brațe, trăgând-o spre el. Dar, de fapt, asta nu ne privește!

„Pe mine, da!" Îi considera pe Camdeni ca pe propria ei familie și crizele lor o afectau și pe ea. Însă, în acea clipă, era mai important că se afla în brațele lui Ben, fapt care o făcu să zâmbească din nou.

– De fapt, ce ai vrut să-mi spui mai devreme, când am fost întrerupți din cauza pietrei? întrebă ea și simți cum inima începe să-i bată mai repede, când expresia aceea intensă reveni în ochii cenușii ai lui Ben.

– Că nu voi renunța la tine, Kate. Indiferent ce se întâmplă! zise el și o sărută, de parcă prin sărutul lui ar fi vrut să pecetluiască acest lucru.

Pentru o clipă, lui Kate nici nu-i veni să creadă ce auzise, apoi se simți dintr-odată mult mai ușoară, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Dacă vorbea serios, ei ar fi avut totuși o șansă, iar viitorul, la care ea nici nu voia să se gândească deocamdată, îi păru, brusc, neașteptat de plin de promisiuni.

Își încolăci fericită brațele în jurul gâtului său și-i răspunse la sărut, fără să-i pese că se aflau în continuare pe terasa de la Daringham Hall, iar în spatele lor balul era în toi.

Apoi se auzi cineva tușind lângă ei.

– Nu vreau să vă deranjez, zise Ivy cu un zâmbet încurcat. Dar avem o problemă.

Ultima propoziție o spusese cu un aer atât de serios, încât Kate se alarmă pe dată, devenind atentă.

– S-a întâmplat ceva cu David?! întrebă ea, presupunând că trebuia să fie vorba despre o urgență medicală. Ivy negă din cap, apoi i se adresă lui Ben.

– Cred că ar fi bine să vii cu mine! Privirea îi alunecă scurt spre Kate, apoi reveni la Ben. Tocmai au venit doi oameni care susțin că te cunosc. Vor să vorbească imediat cu tine!

Ben se holbă la Ivy, ca și cum ar fi văzut o fantomă.

– Mă cunosc?

Ivy încuviință din cap.

– Așa susțin ei, în orice caz. Sau sunt doi nebuni care nu știu ce vorbesc – cel puțin unul dintre ei pare cam dus. Amenință întruna că va arunca în aer petrecerea dacă nu i te aducem. Ar fi bine dacă am putea rezolva repede treaba asta!

Ben nu mai avu nevoie de o a doua invitație, ci o porni de-a curmezișul terasei cu pași atât de mari, încât Ivy și Kate abia reușeau să țină pasul cu el.

În timp ce-și croiau drum printre oaspeți, Kate se lupta cu un nod în gât, care îi bloca respirația. Ben spusese că nimic nu se va schimba între ei, indiferent ce se va întâmpla, și se agăța cu disperare de acest gând. Teama că îl va pierde, în caz că își va recăpăta amintirile, nu voia efectiv să-i iasă din cap.

Se auzeau deja voci ridicate din holul de la intrare și, când păşiră în spațioasa încăpere, Kirkby tocmai purta o discuție aprinsă cu un bărbat având părul închis la culoare, care se înfoiase amenințător în fața lui. Ceea ce arăta cam ridicol, fiindcă Kirkby era mai înalt decât el cu cel puțin un cap și, pe deasupra, mai lat în umeri. Însă asta nu stăvilea furia omului.

– Încă o dată, ca să știi, Quasimodo: mă doare undeva de nenorocita aia de ținută, ok? înjură el. Îmi dai acum drumul să intru și

să vorbesc cu prietenul meu? Sau urlu în tot căsoiul ăsta dichisit, până când mă aude și vine singur, ai priceput?

– Îmi pare rău, dar, după cum am spus deja de atâtea ori, fără invitație nu aveți cum să intrați, îi spuse Kirkby liniștit și nu se mișcă niciun centimetru într-o parte. Ar fi apărat ușa cu prețul vieții, Kate era sigură de asta.

Însă nu fu necesar să o facă, fiindcă bărbatul le observă venirea. Când îi căzu privirea asupra lui Ben, chipul i se lumină vizibil.

– Ben! Doamne ajută! Credeam deja că ăștia te țin aici ostatic! Vru să alerge spre Ben, ezită apoi și-l privi sceptic. Hm – știi doar cine sunt, nu? Femeia aia de la cârciumă spunea că nu îți poți aminti nimic!

Așteptă o reacție, în vreme ce Kate nu pierdea din ochi chipul lui Ben, urmărindu-i încordată fiecare tresărire.

– Peter! Vocea lui Ben suna puțin nesigur, dar nu era o întrebare, ci o constatare.

Omul cu părul închis la culoare aplaudă.

– Exact, omule! Știam eu că nu m-ai putea uita niciodată! strigă el și-l îmbrățișă pe Ben zâmbind malițios, arătând spre smoching. Dar țoalele astea... doar nu ești serios, nu? Ce ți-au făcut ăștia aici – te-au spălat pe creier?

– Ben! Sunt atât de fericită! Nici nu-ți poți imagina cât de îngrijorați am fost, se amestecă în vorbă și blonda, care rămăsese la intrare. Kate nu o băgase în seamă, fiind atât de preocupată de scena pe care o făcuse bărbatul. Acum însă o descoperi și fu nevoită să observe că era frumoasă și elegantă. Spera să nu fie...

– Sienna, murmură Ben și se lăsă îmbrățișat și de ea.

Kate simți cum piatra care o apăsa pe piept devenise, dintr-odată, mai grea cu câteva zeci de kilograme.

– Ben? întrebă ea, fiindcă pur și simplu nu mai rezista, și înghiți în sec atunci când el se întoarse spre ea. Atunci... îți poți aminti?

Nici nu ar fi trebuit să întrebe, o vedea în expresia ochilor săi, care redevenise dură și ostilă – la fel ca în acele prime zile în care se mai aflase încă la spital.

Aprobă din cap și chipul îi devenea tot mai impenetrabil, în vreme ce privirea îi rătăcea prin holul spațios, recăpătându-și masca pe care Kate o găsise de la bun început implacabilă. Când își opri din nou ochii asupra ei, nu mai exprimau nimic din ceea ce crezuse a fi descoperit în ei, mai devreme, pe terasă.

– Sunt Ben Sterling! Expiră prelung. Și am venit din New York, fiindcă am o socoteală de încheiat cu familia Camden.

22

Totul reapăruse. Pe neașteptate – exact cum prezisese doctorul Stevens, de la spitalul din King's Lynn. În clipa în care îl zărise pe Peter, zidul în spatele căruia amintirile îi erau prizoniere dispăruse cu desăvârșire. Își putea aminti din nou, avea iarăși acces la toate informațiile despre sine și despre viața lui, pe care le căutase, fără succes, săptămâni întregi. În sfârșit, știa totul.

În săptămânile din urmă, când Ben își închipuise această clipă, plecase de la premisa că va fi fericit și ușurat. Crezuse că totul va fi din nou în ordine.

Dar nu era așa. Dimpotrivă. Era de parcă s-ar fi trezit pentru a doua oară într-un coșmar și tulburarea lui era și mai mare acum. Fiindcă oamenii în a căror casă era oaspete și care îi oferiseră sprijin în ultimele săptămâni – pe care începuse să-i placă – erau exact acei oameni care îi provocaseră mamei sale atâta durere. Iar femeia la care locuise și pe care o lăsase să se apropie mult prea mult de el aparținea acestei lumi, pe care o considerase, din greșeală, amabilă.

O privi pe Kate și o parte din el – cea care fusese pregătită, mai devreme, să-i promită orice – vru să se îndrepte spre ea și să o ia în brațe, fiindcă părea atât de speriată. Dar cealaltă parte, cea mai puternică, considera că aceasta însemna că ea se afla de partea Camdenilor și nu de a lui. Bineînțeles că nu era de partea lui și de aceea trebuia să se păzească, ceea ce nu putuse face atâta vreme cât nu-și amintise de trecutul său, fapt ce îl făcuse vulnerabil. Atacabil...

– Benedict Sterling? Ivy fu prima care vorbi din nou, fiindcă toți ceilalți păreau mult prea uimiți de anunțul lui pentru a mai reacționa în vreun fel. Își încruntă fruntea. Numele îmi sună cunoscut!

– Cred că unchiul tău a primit o scrisoare de la mine, răspunse Ben și indiciul fu de ajuns pentru ca Ivy să înțeleagă. Pe chipul ei, se ivi o expresie de uluire.

– Doamne Dumnezeule! Atunci... tu ești americanul care vrea să ne dea în judecată?

Ben voia să simtă satisfacție. Acesta fusese, la urma urmei, planul: să-și ceară de la Camdeni dreptul pe care i-l refuzaseră până atunci și să simtă satisfacție constatând cât de mult îi va durea să i-l ofere.

Dar prin felul cum o spunea Ivy, lucrurile erau prezentate într-o altă lumină.

– Pretind doar ceea ce mi se cuvine, rectifică el și înfruntă privirea tinerei femei, care până de curând i se păruse simpatică. Dar, în definitiv, nu ea era cea pe care voia să se răzbune.

Revăzu chipul lui Ralph Camden și aproape că fu ușor dezamăgit de cât de puțin corespundea tatăl său cu imaginea pe care și-o făcuse gândindu-se la el. Nu părea dur și lipsit de scrupule, dimpotrivă. Lui Ben îi fusese milă de el când soția lui îi făcuse, mai devreme, acea scenă urâtă – femeia care luase locul mamei lui Ben, de a cărei soartă Ralph Camden nu se interesase nici măcar o secundă.

Ben se simți cuprins de greață, fiindcă avu, dintr-odată, sentimentul că își trădase mama în timpul petrecut aici, în Salter's End. Și acest lucru renăscu în el, în sfârșit, furia rece cu care venise aici, în urmă cu trei săptămâni.

Poate că lucrurile nu decurseseră conform planului, dar asta nu însemna nici pe departe că planul lui eșuase. Acum, când în sfârșit știa tot, avea să ducă la bun sfârșit lucrurile pentru care venise.

– Dar... de ce? întrebă Kate, care nu înțelegea nimic. De ce vrei să-i dai pe Camdeni în judecată?

– Fiindcă el susține că e fiul lui Ralph și are pretenții la titlul de baronet, zise Timothy Camden, care pătrunse în acea clipă în hol, împreună cu Sir Rupert și cu Ralph. Probabil Kirkby îi alertase pe domni, de îndată ce realizase că Ben reprezenta o amenințare pentru familie.

– Fiu? Peter, care se afla în continuare lângă Ben, pufni surprins și-l privi uluit, iar Kate scoase un strigăt speriat. Ben însă nu se uită nici la ea și nici la prietenul său, ci, în schimb, se concentră asupra celor trei bărbați care îl cercetau în tăcere.

Ralph Camden părea complet distrus, Sir Rupert, îngrijorat, în timp ce Timothy nu-și ascundea dușmănia.

– Atunci toată chestia asta cu amnezia nu a fost decât o păcăleală pentru a ne spiona? presupuse el și se putea auzi furia din vocea lui rece și controlată.

– Nu, am fost scos cu adevărat din luptă! răspunse Ben, care privi acum la Kate. Ea se uita la el ca la un străin și asta îl durea mai tare decât s-ar fi așteptat, de aceea își luă repede privirea de la ea și-i fixă din nou pe Camdeni. Acum însă îmi amintesc tot și nu s-a schimbat nimic din intențiile mele!

Ralph nu răspunse nimic, ci doar îl cercetă pe Ben în tăcere, iar Sir Rupert părea și el să se gândească în ce mod trebuia să procedeze cu Ben. Din contră, Timothy nu avea niciun fel de dubiu, iar chipul lui era și rămânea ostil.

– Atunci, ca jurist al familiei, poate că ar trebui să pun lucrurile la punct și să vă spun că aveți datoria de a aduce dovezi în a vă demonstra afirmațiile. Presupun că ne puteți prezenta documentele necesare?

Ben scrâșni din dinți când realiză că nu o mai putea face. Actele îi fuseseră furate în timpul atacului – fapt pe care Timothy părea să-l bănuiască, judecând după zâmbetul lui plin de sine. Ben

înțelesese că frații Camden știau de mult de această treabă. Dar la ce să se aștepte, la regrete și înțelegere?

– Nu le mai am la mine. Dar nu ar fi o problemă să fac rost din nou de certificatul de căsătorie. În timp ce dumneavoastră veți avea, dimpotrivă o problemă în a aduce certificatul de divorț. Căsătoria dintre mama și fratele dumneavoastră era perfect valabilă în ziua în care m-am născut. Și, de aceea, pot emite pretenții la titlul de baronet, răspunse el și adăugă, privindu-l pe Ralph Camden: În afară de asta, un test va dovedi în mod cert paternitatea și va înlătura orice îndoială.

Timothy Camden fu cel care îi răspunse din nou, fiindcă, de bună seamă, fratele lui rămăsese fără glas.

– La o astfel de măsură s-ar recurge doar dacă ar exista o bănuială întemeiată, observă el și Ben simți din nou cum creștea furia în el. Îi negau în continuare existența și i-ar fi pus în drum câte obstacole ar fi putut. Nu aveau de gând să facă mărturisiri benevole și poate că sperau ca el să se teamă de următorii pași. Dar, din acest punct de vedere, nu-l cunoșteau deloc.

– Ei, poate că ar fi mai bine să rezolvăm această chestiune în instanță! Zâmbi rece. Ceea ce mi-ar fi chiar...

– Nu! îl întrerupse Sir Rupert, care se uită dojenitor la Timothy, al cărui comportament agresiv nu-i făcea în mod evident nicio plăcere. Apoi i se adresă din nou lui Ben: Sunt sigur că putem rezolva asta și pe cale financiară!

Ben pufni.

– Asta nu mă interesează! zise el cu tot disprețul de care era în stare.

Nu voia să se lase convins să fie cooperant și nici nu dorea să i se dea cine știe ce explicații ponosite. Nu exista nicio scuză pentru ceea ce făcuseră acești oameni, iar acum nici nu o mai puteau repara.

– O să auziți din nou de mine, când voi strânge iarăși documentele! anunță el, înainte ca bătrânul sau vreunul dintre ceilalți să mai poată spune ceva, și i se adresă apoi lui Peter și Siennei, făcându-le semn că dorea să plece. Îi era indiferent unde, dar, înainte de orice, trebuia să iasă de acolo.

Apoi privirea îi căzu asupra lui Kate și ezită. Ea stătea în continuare lângă Ivy și în ochii ei se citea un amestec de durere și de uluire.

– Nu poți face una ca asta! zise ea sec. După toate câte s-au întâmplat?

Cuvintele ei fură ca o lovitură puternică și îl făcură furios, disperat și furios.

Fiindcă, la naiba, el uitase totul. Uitase că trebuia să facă un arc mare în jurul sentimentelor.

– Pot și o voi face! zise el cu fermitate. De aceea, poate că este mai bine să nu mai locuiesc de acum înainte la tine. Smochingul ți-l voi returna, iar cheltuielile ți le voi acoperi.

– Ben... Kate făcu un pas spre el, însă el se feri din calea ei, aidoma unui copil care s-a ars. Se întoarse repede și trecu prin hol, urmat de Peter și de Sienna.

Și nici afară, pe scări, nu privi înapoi, ci merse direct, fără ezitare, spre limuzina gri, care nu era parcată la marginea curții, precum celelalte mașini, ci stătea în centru, de-a curmezișul, cu roțile întoarse până la refuz spre stânga. Doar Peter reușea să parcheze atât de rău mașinile, deci aceasta trebuia să fie cea cu care veniseră prietenul lui și asistenta sa. Bine. Trebuia să plece urgent de acolo.

Ușa cea mare de la intrare se auzi din nou în urma lor și pe trepte răsună zgomot de pași. Ben bănui că era Kate, dar merse mai departe, până când ea îl prinse de braț și-l forță să se oprească.

Priviră unul la altul pentru o clipă, apoi ea își retrase mâna și își încrucișă brațele peste piept, masându-le ușor, de parcă s-ar fi făcut dintr-odată rece în noaptea călduță de vară.

– Și asta a fost tot, așadar? Vocea îi tremura. Ai spus că nu se schimbă nimic. Indiferent ce se întâmplă.

El pufni. Apoi dădu din cap.

– Nu se schimbă nimic pentru tine acum, când știi cine sunt și ce voi face?

Ben nu era sigur ce ar fi făcut dacă ea ar fi răspuns „nu“ la întrebare. Dar evident că nu o putea face, înghiți doar în sec și fața îi deveni și mai palidă.

– A fost o greșeală, Kate. Toată povestea asta a fost numai și numai o greșeală uriașă, zise el printre dinți, fiindcă trebuia să se lupte din nou cu nevoia de a o lua în brațe. Îmi pare rău.

Se întoarse brusc și se duse spre mașină, în spatele Siennei și al lui Peter. Aproape că își dorea să-l mai oprească o dată, dar ea nu o făcu. Fu cuprins de un sentiment confuz, dar îl ignoră și se așeză pe scaunul din dreapta.

– Sunt curios să aud explicațiile pentru toate astea, făcu Peter, contrar obiceiului său, în timp ce întorcea mașina în curtea cea mare. Ben nu-l asculta, pentru că era prea preocupat să privească încă o dată la conacul luminat ce dispărea încet în întuneric.

***

– Kate? Vocea lui Ivy sună precaut atunci când îi puse mâna pe umăr. Totul e în regulă?

Kate scutură din cap și își reținu lacrimile, care o ardeau, de mult deja, în gâtlej. Avea sentimentul că pământul îi fugea de sub picioare, din clipa în care luminile limuzinei se pierdură în parcul întunecat.

– Încă nu-mi vine să cred! zise Ivy, nimerind astfel destul de bine starea de spirit în care se afla și Kate.

Se temuse, nu, se așteptase să existe ceva care să se împotrivească relației dintre ea și Ben, atunci când el avea să-și poată aminti din

nou. Dar nu își imaginase niciodată că trecutul lui va fi legat, într-un chip atât de hotărâtor, de Daringham Hall și de Camdeni.

– Cum e posibil să fie fiul lui Ralph? Clătină din cap. E absolut imposibil!

Ivy o apucă pe Kate de umeri.

– După seara asta, cred că orice e posibil! Pe buze i se ivi un zâmbet trist. Cel puțin, acum știm că a meritat una pe chelie – din felul în care tocmai s-a comportat.

Kate știa că Ivy nu voia decât să o consoleze; totuși, nu reuși să-i răspundă printr-un zâmbet, fiindcă, pur și simplu, nu putea uita aversiunea din ochii lui Ben.

– Am crezut că-l cunosc, zise ea abătută și foarte încet. Cum de s-a putut ajunge să vă urască așa de mult?

– Asta ar trebui să-i întrebăm, cel mai bine, pe Ralph și pe Timothy, făcu Ivy și o împinse pe Kate, strângând-o ușor, înapoi spre casă.

23

Când Ana coti pe lângă ultima parte a gardului viu și ajunse în mijlocul labirintului, David ședea pe bancă, cu genunchii la bărbie, și privea în gol. Luminile casei nu băteau până acolo, dar luna strălucea și-i lumina chipul grav, ca și pansamentul mare de pe frunte.

– Ana... Pe chip îi apăru, pentru scurtă vreme, un zâmbet, când o văzu, și își coborî picioarele de pe bancă, pentru a-i face loc. Credeam că dormi de mult!

– Te-am căutat!

Se așeză alături de el și își netezi rochia. Și el era îmbrăcat în smoching, nu se ostenise să se schimbe, înainte de a veni acolo.

Ea bănuise că-l va găsi aici, observând că nu era niciunde în casă – labirintul fusese dintotdeauna un fel de refugiu al lor, locul în care ei doi se retrăseseră când trebuiau să se gândească la ceva anume.

– Au plecat musafirii? întrebă David și oftă adânc, când Ana aprobă, printr-o mișcare a capului. Înseamnă că azi s-a golit mai repede ca de obicei. Nici nu-i de mirare. De mâine o să înceapă bârfele.

Ana nu răspunse nimic. Era adevărat – majoritatea plecaseră mai devreme ca de obicei. Dar nici nu mai avusese nimeni cu adevărat chef de petrecere, înainte de toate, nimeni din familie.

Rămaseră, pentru o vreme, tăcuți unul lângă altul, apoi ea-l întrebă încet:

– Cum te simți?

El dădu din umeri.

– Cum să mă simt? răspunse el, fără să o privească. Aproape că mi-a căzut în cap o statuie de piatră, salvându-l tocmai pe omul care vrea să-mi ia locul pe linia de succesiune. Și, imediat după aceea, mama mea beată îi face tatălui meu, în public, o scenă și susține chestii bizare în fața întregului Norfolk. Lovi cu piciorul în iarba de sub bancă. Ingredientele pentru o seară perfectă, nu crezi?

Anei i se strânse inima. Își putea imagina foarte bine cât de mult îl afectau toate astea, fie și numai pentru că ea însăși era complet derutată.

Faptul că amabilul Ben, cel pe care îl îndrăgiseră cu toții, era, în realitate, un fel de fiu rătăcitor, plin de ranchiună față de familie, era greu de digerat. Îi afecta mult pe părinții ei și pe Ivy, cei care avuseseră cel mai des contact cu el – fără a mai pomeni de Kate, care părea a fi distrusă și care plecase imediat după plecarea lui Ben. Singurul lucru bun era că zvonurile despre noul moștenitor se răspândiseră atât de repede, încât nimeni nu mai vorbea despre ieșirea penibilă a Oliviei și despre afirmațiile ei, cum că David nu ar fi fost fiul lui Ralph.

Anei nu-i mai ieșeau aceste lucruri din cap și era sigură că David ședea acolo și din alt motiv decât fiindcă își făcea griji din pricina lui Ben și a pretențiilor lui de moștenire.

– De ce a spus-o? întrebă ea în liniștea nopții.

David nu o privi; se uita țintă la întunecatul gard viu.

– Nu știu! Dădu din umeri. Voia să-l lovească pe tata, să-l facă să sufere. O știi doar – în privința aceasta are o fantezie nelimitată. Vocea lui căpătă din nou un ton sarcastic, atât de neobișnuit pentru el.

– Dar nu-i adevărat, nu?

– Nu, bineînțeles că nu! Continua să nu o privească, iar Ana se uita și ea în față.

Sperase, într-o oarecare măsură, ca el să-i poată alunga îndoielile, dar îl știa prea bine și își dădea seama când el spunea ceva fără a fi convins de acel lucru. Lucru care se întâmpla și de această dată.

El nu voia să creadă. Și ea îl putea înțelege foarte bine. Era un gând care lui nu i-ar fi trecut prin cap niciodată, și nu avea de gând să-i permită acum să i se insinueze în minte. Un gând care răsturna totul.

Dar, totuși, dacă era adevărat? Dacă nu era fiul lui Ralph? Atunci nu era verișorul ei! Atunci nici măcar nu ar fi fost înrudiți!

Ea închise ochii și vru să înlăture acest gând, așa cum făcea și David. Dar, pur și simplu, nu reușea să o facă.

– Vii cu mine înăuntru? întrebă ea, dar el clătină din cap.

– Aș mai rămâne aici puțin. Privi scurt la ea și îi zâmbi, dar nu mai era zâmbetul acela radios și inocent pe care i-l știa dintotdeauna.

– Dormi liniștit, zise ea și vru să-i atingă brațul, dar renunță.

„Trebuie să aflu adevărul", își zise ea, în timp ce mergea fără grabă prin labirint. Drumul îi era atât de cunoscut, încât găsi imediat ieșirea în lumina lunii. Abia după ce avea să fie dezmințită afirmația bizară a Oliviei, lucrurile puteau fi din nou ca înainte. Atunci David nu avea să se mai chinuie, și nici ea.

Dar dacă mătușa ei nu mințise?

Ana scutură din cap, pentru a reduce la tăcere vocea îndoielii ce își făcuse loc în mintea ei și, de îndată ce labirintul rămase în urmă, o luă hotărâtă la fugă spre casa luminată. Nici nu voia să se gândească la așa ceva.

24

– Tilly! Bătăile inimii lui Kate se liniștiră, încetul cu încetul, doar după ce deschise ușa, în acea după-amiază de joi, și în față îi apăru prietena ei.

Mereu când bătea cineva la ușă credea, pentru o clipă în care i se tăia respirația, că era Ben. Trebuia să îi aducă înapoi smochingul și să-și ia lucrurile și, de fapt, socotise că o va face imediat după bal. Dar, între timp, trecuseră aproape cinci zile fără ca el să apară. În schimb, auzise o mulțime de lucruri despre el și era destul de sigură că și Tilly venise pentru a vorbi cu ea despre Ben. Alt subiect nu exista în Salter's End.

– Am vrut, de fapt, să-ți aduc asta la cabinet, dar deja era închis, îi spuse prietena ei și-i întinse tava acoperită cu folie de aluminiu, pe care o ținea în palme, după care se aplecă spre câini și-i mângâie îndelung. Ai terminat azi mai repede?

Kate dădu din cap și se dădu la o parte, pentru a-i face loc lui Tilly să intre.

– Trebuie să plec imediat! zise ea. În afară de asta, m-am săturat să mi se tot pună întrebări. Serios, Tilly, cred că oamenii le inventează animalelor lor tot felul de boli, pentru a-mi pune mie o groază de întrebări și să mă înnebunească cu ipoteze legate de Ben.

Fusese insuportabil în ultima vreme. Căci Kate putea oferi tot atât de puține răspunsuri, pe cât o puteau face și ceilalți. Ben, cel pe care îl cunoscuse ea, părea să nu mai existe. În locul lui apăruse Benedict Sterling, iar acest bărbat era un străin.

Tilly o privi cu părere de rău.

– Îmi pot imagina! zise ea, în timp ce scotea din sacoșa pe care o avea cu sine două pahare, dintre care unul conținea o smântână foarte groasă, iar celălalt, renumita marmeladă de zmeură a lui Tilly. Abia atunci își dădu seama că tava din mână era caldă și de sub folia de aluminiu mirosea a...

– Brioșe scoțiene, zise Tilly, cu un zâmbet radios. M-am gândit că ai nevoie de ceva care să-ți dea puțină forță.

Kate se simți gâtuită de emoție.

– Ah, Tilly! Clipi des pentru a-și înăbuși lacrimile, atunci când își îmbrățișă prietena cu mâna rămasă neocupată. E atât de drăguț din partea ta!

Ori de câte ori le mersese rău în copilărie – dacă erau necăjiți sau dacă sufereau din dragoste sau dintr-un oricare alt motiv –, Tilly le pregătise la cuptor sau le preparase mâncarea preferată. Pentru Kate, de asemenea. Și, fiindcă în cazul ei zilele înnorate erau foarte dese, mâncaseră de multe ori bucatele favorite ale lui Kate: brioșe scoțiene, cu smântână groasă și cu marmeladă. Mirosul îmbietor, care încă îi oferea alinare, o făcu să se gândească din nou la timpurile trecute și se revăzu în bucătăria de la Daringham Hall, șezând între fetele Camden, unde, după o farfurie cu chifle calde și o ceașcă de cacao, problemele cu mătușa ei nu mai erau grave decât pe sfert din cât fuseseră.

„Dacă ar putea fi la fel de ușor", își spuse ea, nostalgică, și puse farfuria pe masă. Dar, din păcate, acum era matură și brioșele nu mai erau un remediu împotriva necazurilor.

– Ia loc! o rugă ea pe Tilly. Pun repede de-un ceai!

– Ai timp? o întrebă Tilly, îngrijorată. Credeam că trebuie să pleci!

– Suficient pentru un ceai! o asigură Kate și dispăru în bucătărie.

Câteva minute mai târziu, cele două se găseau față în față, cu brioșele între ele, pe care Kate le mânca cu poftă. Uitase, pur și simplu, să ia prânzul, din cauza vânzolelii de la acea oră din cabinet.

– Bănuiesc că nu trebuie să te mai întreb cum îți merge, făcu Tilly și o privi pe Kate, pe deasupra ceștii, cu un ochi critic. Arăți înfiorător.

Kate se forță să zâmbească.

– Mulțumesc. E mereu plăcut să fii încurajat de prieteni!

Tilly însă rămase serioasă.

– E așa de rău?

Kate confirmă tăcută din cap și, spre marea ei disperare, nu-și putu reține lacrimile care îi izvorâseră în ochi.

Da, era rău. Își spunea mereu că se înșelase în privința lui Ben. Că nu era cel pe care îl crezuse ea. Nu simțea pentru ea ceea ce simțea ea pentru el. Fiindcă plecase, pur și simplu, fără nicio explicație și fiindcă îi apăruse brusc acea răceală în ochi, care îi provoca efectiv teamă.

Dar faptul că durea îngrozitor nu schimba lucrurile cu nimic. Nu o voia, dar ei îi era dor de el, uneori atât de tare, încât credea că nu va mai putea rezista nici măcar un minut fără el. Motiv pentru care ocolea, cât mai de la distanță posibil, „Three Crowns", unde el locuia acum, împreună cu ceilalți doi americani. De aceea îi bătea inima, de fiecare dată, puternic, când cineva apărea la ușă. Fiindcă ea nu avea curaj în ceea ce-l privea.

Tilly, care simți că prietena ei nu voia să vorbească despre asta, nu mai insistă, ci îi mângâie mâna.

– Dacă te consolează, dragă, află că lui Ben ăsta al tău nu-i merge mult mai bine!

– Nu e Ben al meu! o corectă Kate și simți o împunsătură de cuțit atunci când îi rosti numele. Mintea ei pricepuse, dar inima îi era mai înceată în această privință.

Tilly o privi cu ochii ei mari și albaștri, cu care reușea să citească mai adânc în sufletul lui Kate decât majoritatea celorlalți.

– Cum vrei – în orice caz, nu-i merge bine, dacă e să mă întrebi pe mine. Și, după toate cele pe care le face aici, i se întâmplă pe merit.

– Ce... face aici? se interesă Kate, deși, de fapt, nu voia să știe. Dar curiozitatea învinse.

Tilly păru să fi așteptat această întrebare de la bun început. Se aplecă spre ea conspirativ.

– E multă vreme plecat și când e aici, rămâne des în camera lui. Jos coboară doar foarte rar, dar atunci stă, de fapt, mereu la masa din colț și se uită în gol. Sau vorbește cu ceilalți doi, care nu se dezlipesc de lângă el. Sienna Walker aia pare însă să fie doar o angajată a lui, un fel de secretară sau așa ceva. Nu cred să aibă vreo treabă cu aia.

Kate simți cum i se ia o mică piatră de pe suflet. Deci frumoasa blondă nu era prietena lui? Ceea ce nu trebuia neapărat să însemne că nu putea avea o relație cu secretara lui. „Lucru care nu te mai interesează", se îndemnă pe sine, ascultând mai departe ce spunea Tilly, care tocmai se dezlănțuise pe seama prietenului lui Ben, Peter Adams.

– Individul ăla e absolut imposibil. Nepoliticos e cel mai amabil lucru pe care îl pot spune pe seama lui. Mereu are ceva de comentat, ar trebui să vezi în ce hal e camera lui. Îngrozitor! Avea obrajii îmbujorați, atât de mult o enerva subiectul. Însă atunci păru să observe că divaga și făcu un gest de nerăbdare cu mâna. În fine, abia dacă îl mai recunoști. Pe Ben, vreau să spun. E un alt om, aproape că nu mai zâmbește și se comportă total distant, nu doar față de mine. Sincer, e atât de sumbru, încât, dacă te uiți la el, nici nu mai îndrăznești să-i vorbești. Motiv pentru care majoritatea oamenilor ard de nerăbdare să afle ce este adevărat din toate zvonurile astea. Tilly se aplecă și mai mult, iar ochii i se întunecară,

oglindindu-i îngrijorarea. Încă nu-mi vine să cred. Să fie oare cu adevărat fiul lui Ralph?

Kate dădu din umeri. Răspunsese la această întrebare, în ultimele zile, de nenumărate ori în acest fel, dar Tilly nu era o oarecare. Era legată de Camdeni la fel de mult ca și Kate și nu ar colportat bârfe pe seama spuselor ei. De aceea, îi povesti ceea ce știa.

– Nu e neapărat sigur, dar ar fi posibil. Ralph spune că a fost căsătorit, într-adevăr, cu mama lui Ben. Însă căsnicia nu a durat decât câteva săptămâni. O cunoscuse în Blackpool, pe când era în vizită la niște prieteni. Amândoi aveau pe atunci doar nouăsprezece ani și se îndrăgostiseră atât de tare unul de celălalt, încât s-au căsătorit spontan. A adus-o cu sine la Daringham Hall și, la început, totul a părut să fie în regulă. Doar că, într-o zi, a dispărut dintr-odată și a transmis că voia să anuleze căsătoria, fiindcă se simțea prea tânără și nu mai era sigură de sentimentele ei. El a fost de acord și s-a gândit că astfel chestiunea s-a rezolvat – fără să bănuiască faptul că anularea nu a intrat vreodată în vigoare.

Tilly își încruntă fruntea.

– Dar cum se poate una ca asta?

– Exact asta am întrebat și eu. El susține că, în această chestiune, familia s-a bazat pe Charles Brewster și au crezut că el va rezolva totul. Dar, de bună seamă, a făcut, în acest caz, o greșeală pe care trebuie să o fi ascuns cu succes în toți acești ani de zile. În orice caz, nu există nicăieri o dovadă a anulării.

– Brewster! Tilly pufni, amintindu-și de bătrânul avocat al familiei Camden. Nu l-am putut suporta niciodată pe individul acela! Și Ralph nu a știut că această Jane Sterling a avut un copil?

– Nu, întări Kate. Nu a mai auzit niciodată nimic despre ea. A murit cu mai bine de un an înainte ca Ralph să se fi căsătorit cu Olivia. Altminteri, ar fi devenit, în anumite circumstanțe, bigam, fără ca măcar să fi știut, imaginează-ți!

Tilly se încruntă.

– Dar cel târziu la căsătoria lui cu Olivia trebuie să fi ieşit la iveală că lipsesc actele de anulare.

Kate dădu din umeri.

– Asta-i partea ciudată. Ralph îşi aminteşte în ceaţă că a mai trebuit să aducă nişte acte în plus. Dar, în cele din urmă, toate au mers ca pe roate. A reuşit să facă anunţul la starea civilă şi apoi să se căsătorească cu Olivia. Fără niciun fel de probleme. Ciudat, nu?

– În orice caz! Tilly se lăsă pe spate şi dădu din cap. Dar nu prea înţeleg anumite aspecte ale poveştii. De exemplu, nu pricep cum de un om de afaceri de succes e, dintr-odată, atât de dornic de a câştiga un titlu nobiliar englezesc. Ben nu mi-a făcut impresia că ar avea nevoie de aşa ceva!

– Om de afaceri de succes? întrebă Kate. Asta-i el?

Tilly aprobă din cap.

– Peter Adams ăsta a stat ieri la bar şi a discutat puţin cu Edgar, după ce Ben s-a dus sus. A povestit că ei doi sunt proprietarii unei firme de IT din New York, care merge foarte bine. Deci e foarte probabil ca Ben să nu aibă probleme financiare.

Kate simţi un junghi dureros când înţelese din nou cât de puţine ştia despre bărbatul de care se apropiase atâta – şi pentru care încă mai simţea atât de multe.

Însă toate astea aveau, într-adevăr, din ce în ce mai puţin sens. Fiindcă nu prea îşi putea imagina că dorinţa de afirmare sau lăcomia erau motivele lui Ben. Cel pe care îl cunoscuse ea nu era un om care să pretindă un titlu pentru a căpăta încredere în sine. Sau să facă vreun profit din el. Nu l-ar fi crezut niciodată în stare de una ca asta şi refuza, prin orice părticică a trupului, să-l vadă astfel. Şi, chiar în cazul unei amnezii, nu ţi se schimba întreaga personalitate, nu? Atunci voise, însă de ce? Cum de vorbea despre o socoteală neîncheiată, dacă mama lui fusese cea care dorise să pună capăt căsniciei? Şi de ce venea abia acum? Toate astea erau foarte ciudate.

– Mai devreme sau mai târziu o să-i aflăm noi motivele! chibzui ea și se ridică, pentru a duce vesela în bucătărie. De fapt, încă avea timp până când trebuia să plece la întâlnirea stabilită, dar, oricât de mult își îndrăgea prietena –, deocamdată simțea nevoia să încheie discuția și să nu mai vorbească despre Ben.

Tilly păru să înțeleagă unde bătea, fiindcă o ajută să strângă și își luă rămas-bun.

– Ah, drăguțo, uită-l pe tipul acela, pur și simplu, zise ea și o strânse lung pe Kate în brațe.

„Mai ușor de zis, decât de făcut", își spuse Kate, după ce închise ușa în urma ei. Cum să-l uite pe Ben dacă toți vorbeau întruna despre el? Se simți dintr-odată infinit de obosită, așa că se târî în bucătărie pentru a spăla vasele, dar, tocmai când dădu drumul apei în chiuvetă, câinii începură să latre și cineva bătu din nou la ușă.

Probabil că Tilly uitase ceva, încercă Kate să se liniștească, dar nu reuși să oprească bătăile nebunești ale inimii. Cu siguranță că, nici de această dată, nu era Ben.

Și nici nu era. Și nici Tilly.

Ci americanca blondă.

25

– Sunt Sienna Walker, se prezentă ea și îi aruncă un zâmbet suveran, care o făcu nesigură. Ne-am cunoscut acum câteva zile. Pot să intru?

Kate rămăsese perplexă, astfel încât nu reuși să o refuze. De aceea, își alungă câinii printr-o mișcare a mâinii și făcu un pas în lături. Abia după ce femeia trecu pe lângă ea, observă sacul negru cu haine, pe care îl ducea în mână.

– Smochingul, zise ea încet și simți o durere ascuțită când își dădu seama că Ben nu îl adusese el însuși, ci, în loc de asta, își trimisese asistenta.

– Da, exact. Sienna Walker continua să zâmbească și o cercetă cu atenție. Ca și cum ar încerca să o evalueze. Cred că aveți nevoie de el!

Îi întinse sacul, iar Kate îl luă cu un „mulțumesc" abia mormăit, enervându-se teribil pe ea însăși. De ce o primise pe Sienna înăuntru? Și așa nu se simțea bine, iar prezența acestei newyorkeze, care făcea parte atât de dureros din viața reală a lui Ben, nu îmbunătățea cu nimic lucrurile – cu atât mai mult cu cât ea era încă îmbrăcată în hainele obișnuite de la cabinet: tricou și blugi. Absolut plicticos, în comparație cu body-ul rafinat pe care îl purta americanca, pe care îl combinase cu un sacou scurt și cu niște accesorii aurii, care îi facilitau trecerea de la apariția oficială la una lejeră, de vară. Kate i se simțea inferioară și gândul că la New York erau zeci de femei ca Sienna Walker o deprima și mai mult.

Chiar dacă Ben nu avea nimic cu asistenta lui – de ce s-ar fi decis, având de ales dintre atât de multe oferte, tocmai pentru un medic veterinar dintr-o provincie englezească?

„Ar fi trebuit să iau smochingul și să o trimit la plimbare", își zise Kate și observă posomorâtă cum Sienna Walker privea în jur. De aceea dorise neapărat să intre – fiindcă voia să știe cum locuia Kate. Ceea ce i se arăta nu o prea impresiona.

– Greu de crezut! zise ea, dând ușor din cap. Deci aici a locuit Ben în ultimele săptămâni?

Kate nu era sigură dacă aceasta era o jignire sau dacă într-adevăr Sienna Walker nu-și putea imagina ca Ben să locuiască într-o astfel de ambianță. Probabil puțin din amândouă, motiv pentru care strânse din dinți și se strădui să zâmbească. Americanca nu trebuia nicidecum să observe cât de mult o afectase pe Kate cu remarca ei.

– Presupun că el e obișnuit cu ceva mai bun, zise ea scurt și, pe cât posibil, cu indiferență.

Sienna certifică din cap.

– Deține un apartament în Central Park, zise ea și zâmbetul ei plat deveni compătimitor.

Deci, în niciun caz griji financiare, își zise Kate și simți cum inima îi devine și mai grea. Imaginea pe care și-o făcuse despre Ben indica tot mai mult un om de afaceri american de succes și mărea astfel prăpastia dintre ei doi.

– A reușit să supraviețuiască! zise ea, brusc furioasă pe femeia care, de bună seamă, venise doar să îi dea de înțeles că ducea o viață demnă de milă. Zâmbi dulce și își ridică sprâncenele. Dar pot foarte bine să înțeleg. Aici nu a avut, firește, servitori care să rezolve totul pentru el și să preia lucrurile care îl incomodează. Cu siguranță a fost o schimbare pentru el să trebuiască să facă el însuși ceva.

Ochii Siennei Walker scânteiau acum și zâmbetul îi înghețase complet.

– Ben conduce o companie, domnișoară Huckley. Trebuie să se concentreze la lucruri mai importante, iar eu îl ajut să o facă. Judecând după expresia feței ei, Kate nu făcea parte, în mod evident, dintre aceste lucruri mai importante. Probabil că era doar un „factor perturbator". Este nevoie de el, iar absența lui dăunează firmei, adăugă ea acuzator, de parcă toate astea ar fi fost din vina lui Kate.

– Nu-l rețin, dacă vrea să plece, o asigură Kate. Însă Sienna Walker nu părea să creadă una ca asta, fiindcă, pentru o clipă, lăsă garda jos și Kate observă uluire în ochii ei. Ca și cum nu ar fi putut evalua legătura lui Kate cu Ben – și din această cauză era furioasă.

– Ah, da, și apropo de servitori. Vocea îi era acum rece ca gheața. Ar fi bine dacă ați putea face o socoteală în privința cheltuielilor dumneavoastră cu Ben. V-am putea plăti pe loc suma.

Acel „v-am" o enervă foarte tare pe Kate. O deranja oricum faptul că Ben o trimisese pe femeia asta. Devenise dintr-odată atât de neimportantă încât să nu i se mai înfățișeze? Își încrucișă brațele pe piept.

– Foarte amabil, dar îi puteți transmite domnului Sterling că nu îmi datorează nimic. Nu ar fi acceptat în niciun caz bani din partea lui, fiindcă, după toate cele petrecute între ei, ar fi sunat într-un fel complet dezagreabil. De parcă s-ar fi lăsat plătită pentru serviciile ei.

Sienna Walker dădu din umeri.

– Bine. Cum considerați, zise ea și nu lăsă să se observe ce părere avea despre refuzul lui Kate. Și nici nu mai păru interesată să continue discuția, astfel încât dădu scurt din cap. O zi frumoasă!

Se deplasă cu niște pași incredibil de eleganți spre ușa din spate și o trase după sine, fără a se mai întoarce.

Kate observă abia acum că geanta cu lucruri pe care le cumpărase pentru Ben se afla în continuare lângă ușă. Uitase complet

să i-o dea Siennei Walker, dar nu avea de gând să alerge după ea. Discuția durase mult prea mult.

Se lăsă să cadă, extenuată, pe o canapea și privi în gol, în timp ce încerca să digere această apariție a americancei.

Blackbeard, care se întinsese pe covor în fața canapelei, se ridică și își așeză botul lung pe genunchi lui Kate, privind-o cu ochiul tea-făr, de parcă ar fi simțit că avea nevoie de puțină consolare.

– Ah, Blacky! Kate înghiți în sec și își îngropă mâinile în blana bătrânului Collie. Iar acum, trebuie să merg încă o dată la Daringham Hall, fiindcă Ralph vrea să-mi vorbească.

Ar fi anulat cu mare plăcere această întâlnire, fiindcă era destul de sigură că avea să fie din nou vorba despre Ben și nu știa, pur și simplu, cât de multă forță mai avea.

Dar Ralph păruse foarte serios și imperativ atunci când sunase mai devreme la cabinet și îi ceruse această întrevedere. Pur și simplu nu-l putea refuza.

Îl împinse pe Blackbeard puțin la o parte, cu inima grea, și se ridică, pentru a face repede un duș și pentru a se schimba.

Avea încă destul timp când isprăvi, dar se așeză în Land Rover-ul ei și o porni spre conac. Când era singură, se gândea mult prea mult, așa că mai bine dădea o fugă și pe la grajduri.

Ajunsă însă acolo, se răzgândi și făcu pe jos cei câțiva pași care o despărțeau de conac, trecând prin parc, și odată ajunsă acolo, se duse direct în bucătărie. La ora aceea, avea să o întâlnească, cu siguranță, pe Megan și, fiindcă joviala bucătăreasă știa, de cele mai multe ori, ce se petrecea în casă, Kate se putea informa despre mersul lucrurilor. Poate avea vreo bănuială de ce voia Ralph să-i vorbească.

Megan era într-adevăr acolo, dar nu singură, James ședea și el la masă și bea o ceașcă de ceai. În afară de asta, una dintre cele două ajutoare de bucătărie, angajate recent de Claire – Kate își

amintea vag că se numea Alice –, tăia, sub directa supraveghere a lui Megan, legume pentru cină.

În total, la Daringham Hall erau în jur de douăzeci de angajați, responsabili doar de casă și de grădină – pe întreaga moșie erau, mai ales pe perioada recoltei, mult mai mulți. Megan, care avea deja spre șaizeci de ani, era, alături de Kirkby, printre cei mai vechi și devenise nelipsită din bucătăria conacului.

– Fetița mea, ce frumos! strigă femeia cea mică, rotofeie, cu un zâmbet larg și o luă pe Kate în brațe, în chip de salut.

Alături de Tilly, Megan fusese, în copilărie, un izvor important de consolare – fiindcă o îndrăgise pe Kate la fel de mult ca pe ceilalți copii ai casei. Avea părul negru și ochii închiși la culoare, care aproape se luminau când se uitau la tine radios, lucru pe care îl făcea aproape întotdeauna. Buna ei dispoziție, pe care nu i-o putea răpi nimeni, nici măcar toanele lui Lady Eliza, era contagioasă și, în plus, fiindcă gătea fantastic, Camdenii o prețuiau în mod deosebit.

– Ia loc, îi spuse ea lui Kate. Ai vrea și un ceai?

Kate dădu din cap și se lăsă să cadă pe unul dintre scaunele de lângă tatăl lui Ivy. James mesteca gânditor în ceașca lui de ceai pe jumătate goală, al cărei conținut – dacă ar fi să judeci după sticla de whisky de pe masă – îl mai îmbunătățise puțin.

– Totul e în regulă? întrebă Kate, prudentă.

James ridică fruntea și o privi, pentru o clipă, cu ochi goi. Apoi zâmbi scurt.

– Nu, nu prea! răspunse el și își trecu mâna peste frunte. Povestea asta cu Ben Sterling ne apasă pe toți. Și, în afară de asta, mă îngrijorează treaba aia cu statuia de piatră!

Kate îl privi cercetător.

– Ce-i cu aia?

El suspină.

– Ne-am mai uitat o dată, cu atenție, și nu avem niciun indiciu cum s-ar fi putut desprinde. Celelalte patru stau perfect. Pur și simplu nu-mi dau seama cum de s-a putut întâmpla și mă neliniștește ideea că se poate repeta fără niciun fel de avertisment. Suspină din nou. Poate că va trebui să interzicem pentru o vreme accesul la terasă. E prea periculos. Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă David nu l-ar fi împins pe Ben la o parte...

Lăsă propoziția neterminată, iar pe Kate o trecu un fior amintindu-și cu câtă forță se prăbușise piatra pe terasă.

– Era foarte bine dacă i-ar fi căzut în cap lui Sterling ăla! se amestecă Megan, punând în fața lui Kate o ceașcă de ceai și în ochi îi fulgeră furia. N-am mai fi avut acum toate problemele astea!

– Megan! Kate o privi sincer consternată pe bucătăreasă.

– E adevărat! se justifică ea și își încrucișă brațele pe piept. N-are ce căuta aici. Fără el, totul ar fi mult mai bine!

Kate era sigură că Megan nu vorbea serios. Nu putea face rău nici unei muște, dar spunea ce gândea și faptul că era atât de furioasă pe Ben arăta cât de tensionată trebuie să fi fost situația în casă.

– Ceva noutăți? voi să afle.

– Ah, nu întreba! Totul e un haos cumplit. James suspină din inimă. Între timp, a devenit cert că mariajul dintre Ralph și mama lui Ben nu a fost, într-adevăr, niciodată anulat. Astfel, Ben s-a născut legal în acea căsnicie și, ca prim născut, poate ridica pretenții la titlu. Timothy încearcă să vadă ce diferență ar fi dacă nu este fiul legitim al lui Ralph. Dar, de este cu adevărat, atunci n-avem nicio șansă. Atunci David își pierde titlul, în cazul ăsta legile sunt clare!

Kate înghiți în sec.

– Și ce se întâmplă cu moșia? Poate emite pretenții și asupra ei?

James clătină din cap.

– Ar avea dreptul la moștenire doar în cazul în care ar fi fiul legitim al lui Ralph, și nici atunci automat. Ralph poate hotărî altfel prin testament și l-ar exclude astfel în mod expres. Dar tocmai

asta e acum problema! Toate astea îl afectează pe Ralph foarte tare. Crede că îi e, într-un oarecare fel, dator lui Ben, dacă ar fi cu adevărat fiul lui. El și cu Timothy s-au certat deja de mai multe ori destul de tare din acest motiv, pentru că Timothy e de părere că nu trebuie să-i facem niciun fel de confesiuni lui Ben, atâta timp cât nu știm ce are de gând. Se încruntă pentru o clipă, i se citi dezamăgirea pe chip, provocată de faptul că se înșelase asupra lui Ben.

Kate înghiți în sec, fiindcă toate astea îi erau, în continuare, de neînțeles.

– Ce confesiuni i-ați fi putut face?

– Nu știu! spuse James obosit și se uită la ceas. Ok, trebuie să mă întorc la treabă. Mulțumesc pentru ceai, Megan.

Se ridică și îi zâmbi încă o dată lui Kate, dar nu atât de degajat ca de obicei. Apoi plecă și îi aminti că și ea avea acum o întâlnire cu cumnatul lui. Kate își goli în grabă ceașca și o puse, împreună cu cea a lui James, pe blatul de lucru.

– Și eu trebuie să plec. Ralph m-a convocat la o discuție! zise ea.

Expresia de pe chipul lui Megan deveni mai blândă.

– Săracul, zise ea. Cred că toate astea îl dau peste cap. Îmbărbătează-l puțin, auzi?

Kate dădu din cap și își luă rămas-bun, după care o porni, cu inima strânsă, spre bibliotecă, unde urma să se întâlnească cu Ralph.

Se simțea vinovată, deși știa că nu avea cum să prevadă toate astea. Dar ea fusese cea care îl adusese pe Ben aici, dându-i astfel posibilitatea să-i cunoască pe Camdeni. Poate că îi oferise, fără să vrea, puncte de reper pentru planul lui de a face rău familiei. Fiindcă avusese încredere în el, deși era un străin. Fiindcă începuse să simtă ceva pentru el, fără să se gândească nicio clipă că putea fi o amenințare pentru lumea ei. Fusese incredibil de naivă și prețul pentru asta avea să fie foarte mare, în special pentru ea. Fiindcă,

dacă se va fi terminat prost pentru Camdeni, și cam spre asta mergeau lucrurile, atunci nu și-o va putea ierta niciodată.

Străbătu marele hol cu capul plecat și intră în coridorul care ducea spre aripa de nord. Era atât de cufundată în gânduri, încât nu observă că cineva venea înspre ea decât atunci când aproape se ciocniră.

– O, îmi pare rău! spuse ea speriată. Eu...

Nu apucă să mai spună ceva, fiindcă, în clipa în care își ridică ochii și privirea i se opri asupra pieptului lat al celui din fața ei, își dădu seama că nu era nimeni altul decât Ben.

26

Lui Kate i se tăie respirația. Fusese un șoc să-l vadă din nou, pe neașteptate, și, pentru o clipă, nu mai putu nici să gândească, îl privi fix și îl studie în detaliu. Părul lui blond-închis era ușor ciufulit, de parcă și-ar fi trecut mâna prin el, cum făcea uneori când se enerva sau se agita din cine știe ce motiv. Chipul îi era mai palid ca de obicei și ochii cenușii păreau să-i sfredelească pe ai ei. În ei apăru o licărire, însă, înainte ca ea să își poată da seama despre ce anume era vorba, privirea îi deveni din nou aspră. Și neîncrezătoare.

– Bună, Kate! zise el și vocea lui joasă îi trezi amintiri, pe care ar fi vrut mai degrabă să le uite. Ceea ce ar fi putut face, probabil, doar dacă cineva ar fi lovit-o în cap cu vreun retevei.

– Ce faci aici? întrebă ea și făcu un pas înapoi, fiindcă realiză, abia în acel moment, că nu-i despărțeau decât câțiva centimetri. Fu străbătută de un fior, dar se strădui să nu arate cât de mult o intimida prezența lui.

Pe buzele lui se contură un zâmbet slab, însă rece și impersonal, de parcă ar fi alungat din el orice fărâmă de sentiment.

– Am purtat o discuție interesantă cu Ralph și cu Timothy Camden, zise el. Dar bănuiesc că știi.

Kate înghiți în sec și ar mai fi făcut cu plăcere un pas înapoi, fiindcă el o tulbura chiar și de la acea distanță. Dar nu voia să se trădeze într-atât.

– Nu știu nimic, Ben. Decât că ai devenit dintr-odată altul și că pari să ne urăști pe toți – și nu înțeleg de ce.

Privire din nou unul la altul și Kate căută în zadar în privirea lui ceva care să-i amintească de bărbatul care, în urmă cu câteva zile, îi fusese atât de apropiat. Dar pe chipul lui nu se putea citi nimic altceva decât aversiune.

– Chiar vrei să știi, Kate? Vrei să auzi cum Ralph Camden a mituit-o mai întâi și apoi a amenințat-o pe mama mea ca să dispară din viața lui? Ca să avorteze copilul pe care-l aștepta, fiindcă nu era suficient de bun ca moștenitor al familiei? Ai putea crede una ca asta?

Se apropiase câte puțin la fiecare cuvânt, astfel încât, acum, era din nou lipit de ea, dar Kate îi susținu privirea furioasă.

Nu, își spuse ea. Imposibil. Ralph era unul dintre cei mai blânzi oameni pe care-i cunoștea. Cineva care nu ridica niciodată vocea și care putea fi orice altceva, dar nu o amenințare pentru cineva. Nu ar fi dat niciodată dovadă de o asemenea cruzime.

– Trebuie să fie vorba de o neînțelegere. Pentru asta sigur că e o...

– O explicație? o întrerupse Ben, îndreptându-și spatele, după care făcu un pas înapoi.

Kate nu era sigură, dar avu impresia că-i citește dezamăgirea pe chip.

– O, sigur că există destule! Vocea îi era plină de sarcasm. Și, în toate, mama e cea rea și Camdenii sunt nevinovați și nu știau nimic. Tocmai am auzit versiunea asta!

– Ben... Îi simțea durerea din spatele cuvintelor și vru să înțeleagă toate astea, dar el scutură din cap.

– E în regulă! zise el și făcu un gest de indignare. Nu vreau să aud ce oameni minunați sunt Camdenii și că nu ar face niciodată așa ceva. Asta ai vrut să-mi spui, nu? El zâmbi, văzând-o că tace, însă privirea îi rămase severă. N-o să-mi schimbi părerea. Pentru că știu ce s-a întâmplat. Oamenii ăștia se gândesc doar la interesul

lor. Dar măcar o să o înțeleagă, dacă mă voi comporta față de ei așa cum s-au comportat ei cu mama.

Trecu pe lângă ea, se opri însă încă o dată și se întoarse.

– De altfel, mi-ar conveni foarte mult dacă am putea încheia cât mai repede cu toată afacerea asta!

Kate își încruntă iritată fruntea, pentru că nu era sigură la ce se referea.

– Dacă te referi la smoching – mi l-a adus... Cum să-i spun?... Mi l-a adus deja acea domnișoară Walker.

– Aha! Părea surprins, de parcă informația asta ar fi fost nouă pentru el. Dar nu părea să se mire doar din această cauză. Mai era preocupat de ceva, fiindcă ochii i se îngustară și o privi din nou cu interes. Atunci, într-adevăr, înseamnă că încă nu ți-au spus?

– Ce? Kate începea să nu mai înțeleagă nimic, dar Ben nu era dispus să o lămurească, de bună seamă se grăbea să plece de lângă ea.

– O să afli tu! Dacă rămâne așa, știi unde poți da de mine! După cum spuneam, cu cât mai repede, cu atât mai bine! După ce rosti aceste cuvinte, făcu stânga împrejur și dispăru după colț, fără să mai salute.

Ea se uită după el, complet uluită. Nu avea nici cea mai vagă bănuială despre ce vorbea, dar putea afla doar dacă vorbea cu Ralph și cu Timothy, de aceea porni mai departe, ezitând, și se duse în biblioteca aflată în cealaltă parte a clădirii.

Văzu, de departe, că ușa era deschisă și, când se apropie, auzi vocile agitate ale celor doi frați Camden.

– N-o să permit una ca asta! Timothy era cel care o spusese și părea să fie furios. Se va folosi de asta, crede-mă! Și atunci trebuie să ne temem că... Amuți de îndată ce Kate intră în încăpere și astfel îi observă și Ralph venirea.

– Kate! strigă el și se ridică de pe canapeaua de piele Chesterfield, care, împreună cu câteva fotolii asortate, forma piesa de rezistență a bibliotecii. Bine că ai venit!

Timothy părea să fie de altă părere, fiindcă o salută pe Kate printr-o mișcare a capului, fără să se ridice de la locul lui de la fereastră, în timp Ralph o obligă să se așeze într-unul dintre fotolii.

– Am nevoie de ajutorul tău! începu el și, când îl privi cu mai multă atenție, își dădu seama că Megan avea dreptate. Era în mod evident afectat de toate astea, chiar dacă altfel decât s-ar fi așteptat ea. Era livid, dar ochii îi străluceau febril și în ei se putea citi din nou fermitate. Vreau să fac un test de paternitate!

Timothy gemu.

– Ralph, te rog!

– Trebuie să știu dacă Benedict Sterling e fiul meu legitim, insistă Ralph și, spunând asta, nu o privi pe Kate, ci pe fratele lui.

– Și după aceea? îi strigă Timothy. Ți-l va înlocui pe David?

– Nu, sigur că nu! Ralph sări din nou în picioare. Nici nu începe vorbă. Nu i-aș lua niciodată ceva lui David. Dar nici nu pot să ignor pur și simplu, faptul că, poate, mai am un fiu de care n-am știut nimic toți anii ăștia. Dacă e adevărat, atunci va moșteni, la urma urmei, titlul după mine. Își fixă fratele. Atunci, cel puțin o știm. Ce-i așa rău în asta, Timothy? Chiar tu ai spus că astfel nu poate emite niciun fel de pretenții. Proprietatea noastră rămâne așadar neatinsă.

– Nu-l subestima pe acest om! îl avertiză Timothy. Sterling nu-și caută tatăl de mult pierdut... Are o misiune și e un adversar care trebuie luat în serios. Acest test de paternitate o să-i vină mănușă, nu-nțelegi? Și, dacă o să-și dea seama că, în ce-l privește, te simți cu conștiința încărcată... Clătină din cap. În cazul acesta, nu putem decât să sperăm că rezultatul testului e negativ.

– Nu prea cred! zise Ralph atât de convingător, încât fratele lui îl privi mirat. Veniți cu mine, vreau să vă arăt ceva!

Ieși din bibliotecă. Kate și Timothy merseră în urma lui până în holul cel mare și, de acolo, sus, la primul etaj. Acolo, Ralph îi duse în partea cea mai îndepărtată a aripii de est, care era folosită doar

rareori de familie. Se opri într-o încăpere cu un şemineu mare, cu multe ornamente, şi arătă spre unul dintre tablourile vechi, ce atârnau de perete. Îl întruchipa pe un bărbat stând mândru pe un cal, cu o sabie în mână, şi care...

– Dumnezeule! strigă Kate, când îşi dădu seama că bărbatul, care trebuie să fi fost un strămoş al Camdenilor, semăna foarte mult cu Ben. Fără să vrea, privirea îi alunecă asupra plăcuţei de cupru de pe rama aurită. „Edward James Camden" era gravat pe ea, alături de anul 1852. Timothy privi în tăcere la tablou.

– Mi se părea mie că-l ştiu pe Ben de undeva, când l-am văzut pentru prima oară, zise Ralph. Dar credeam că e doar în capul meu. Abia după ce a susţinut că e fiul meu, mi-am amintit de acest tablou. Îl privi pe Timothy. Nu poate fi o coincidenţă, nu-i aşa?

Pe Kate parcă o lovise cineva în moalele capului. Nu i se păruse Ben şi ei vag cunoscut, în acea nenorocită de seară furtunoasă? Nu se mai gândise la asta, cu toată agitaţia de atunci, iar apoi uitase. Dar trebuie să fi văzut şi ea demult acel tablou şi să fi făcut legătura, fără să-şi dea seama.

Timothy pufni. Părea să se fi liniştit dintr-odată, nu mai părea atât de înverşunat ca mai devreme.

– Atunci fă ce trebuie să faci! zise el. Dar rămân la părerea mea, că e o greşeală. O salută pe Kate din cap, după care plecă, iar paşii lui răsunară prin încăperile înalte.

– Măcar tu mă înţelegi? vru Ralph să ştie. Era de-a dreptul răscolit şi făcu un gest de neajutorare. A fost o neglijenţă din partea mea că nu m-am interesat ce s-a ales de Jane. Dar am fost dezamăgit şi rănit atunci când, dintr-odată, n-a mai vrut să ştie nimic de mine. Pe atunci, eram un june necopt, prea tânăr pentru a vedea şi altceva în afara mea şi a propriilor probleme. Şi, cândva, mai târziu, am închis pur şi simplu subiectul. Însă asta nu e o scuză. Dacă aş fi ştiut că am un fiu, atunci aş fi... Ezită. Atunci firește că m-aş fi ocupat de el.

Kate înghiți în sec, fiindcă îi era greu să-i repete acuzele lui Ben. Îl credea pe Ralph, vedea cât de disperat era din toată această cauză. Dar ceva nu se potrivea în toată povestea asta.

– Când l-am întâlnit mai devreme pe Ben, era îngrozitor de furios. Susținea că ai amenințat-o pe mama lui și că, după aceea, ai dat-o afară, gravidă fiind.

– Știu, asta mi-a spus-o și mie! Ralph oftă. Dar lucrurile s-au petrecut așa cum ți-am spus. Jane a plecat. A fost dorința ei, nu a mea, și că era gravidă, asta n-am știut-o, jur.

Își ridică, nefericit, capul și se uită încă o dată la portretul care se asemăna atât de mult cu Ben.

– Timothy are dreptate, poate că e o greșeală uriașă. Dar trebuie să știu cu certitudine. Se întoarse din nou spre Kate. Ai fi dispusă să te ocupi de treaba asta?

– Eu? Kate uitase, din pricina portretului și a impactului său, că Ralph o chemase în problema testului de paternitate. Dar, în cazul ăsta, el încurca de bună seamă lucrurile. Sunt medic veterinar, îi aminti ea.

– Știu asta! Zâmbi ușor. Nu am nevoie de tine pentru cunoștințele tale medicale, ci în calitate de intermediar. I-am propus lui Ben să facă unul dintre acele teste rapide, pe care ți le poți cumpăra de unul singur. Se spune că te poți baza pe ele, iar rezultatul îl ai în câteva zile. Dar el e foarte neîncrezător și n-aș vrea să aibă impresia că l-aș manipula. De aceea, vreau să te rog să faci tu testul, ca un fel de instanță de control neutră.

Kate simți cum i se pune un nod în gât și tocmai vru să protesteze că nu putea accepta ca ea să fie așa ceva. Însă atunci pricepu la ce trebuie să se fi referit mai devreme, atunci când spusese că vrea să termine cât mai repede.

– Și el a fost de acord?

– A acceptat imediat, confirmă Ralph. Privirea îi era acum plină de speranță. Rugătoare.

– E o chestiune complicată, Kate, și nu vreau să o las pe mâini străine. În tine am încredere – și Ben, de bună seamă, la fel. Deci, vrei să o preiei pentru noi?

Kate tăcu îndelung, deși știa foarte bine că nu avea de ales. Nu putea refuza rugămintea lui Ralph și, într-un chip bizar, chiar avea noimă, fiindcă fusese implicată, de la bun început. Încă din clipa în care îl lovise pe Ben în cap cu reteveiul fusese implicată. Și, dacă se afla oricum între fronturi, atunci se putea folosi de ocazie pentru a afla mai multe despre această chestiune încurcată.

– Mă ocup! promise ea și, ca urmare, simți un gol în stomac gândindu-se la următoarea întâlnire cu Ben – și la ceea ce urma să mai iasă atunci la iveală.

27

– Ia totuși loc, David, te rog. Ți se va răci ceaiul!

Olivia ședea într-un fotoliu în salonul albastru și-l privi imperativ pe David. Însă el rămase locului la fereastră, studiind în schimb felul în care mama lui ținea ceașca de ceai.

Coatele îi erau ridicate, într-o mână avea ceașca, în vreme ce cu cealaltă o ținea de toartă. Avea un aer ușor afectat, la fel ca zâmbetul ei și, de fapt, era de un comic involuntar, ca și postura ei, care se asemăna cu cea a lui Lady Eliza, așezată pe canapea – poate făcând abstracție de expresia feței bătrânei doamne, care nicidecum nu zâmbea. În rest, Olivia copiase în detaliu gesturile soacrei ei, din timpul ritualului ceaiului, pe care se străduia mereu să le imite.

David știa că, de fapt, aceasta nu era decât o expresie a nesiguranței ei. Nu observase mai demult toate astea, dar, de când crescuse, băgase de seamă că mama lui avea probleme. Căuta ceva ce nu găsea în viața ei – recunoaștere, considerație, nu prea știa exact nici David ce anume, dar îi bănuia motivele, din pricină că nu vorbea niciodată cu el despre asta. Și părea să creadă că trebuia să joace un rol pentru a primi toate acestea: rolul femeii de societate, din familie bună. Însă nu putea face față decât tot mai puțin, poate pentru că, în realitate, nici nu era așa ceva. Că se chinuia să facă, gândul ăsta îl enervă dintr-odată.

De ce nu putea fi ea însăși – Olivia Camden, născută Brunswick, fiica unui om de afaceri bogat din Norwich, care se îndrăgostise

până peste cap de următorul baronet din Camden Hall, se căsătorise cu el și i-l dăruise pe fiul lor.

Să fi fost așa? Sau nu era adevărată această poveste romantică? David simți din nou golul din stomac, între timp atât de cunoscut lui, care apărea împreună cu îndoielile ce îl urmăreau acum de zile întregi. El voia să le uite, așa cum făcuse la început, dar ele se încăpățânau să rămână cu greu îi permiteau să le ignore.

– David? Sir Rupert, care ședea pe canapea, alături de soția lui, îi vorbi la rându-i. Arătă spre fotoliul liber și, de această dată, David se așeză, chiar dacă împotriva voinței sale. În acea zi, nu avea niciun chef de pălăvrăgeală, și asta părea să nu o simtă doar el, fiindcă nici ceilalți nu erau prea vorbăreți, mai cu seamă Lady Eliza. Însă, în cazul ei, era deja o metodă, era felul ei de a o pedepsi, cu dispreț, pe Olivia, care încerca, disperată, să mențină conversația.

– L-am întâlnit pe Lewis Barton în Farkenham, povesti ea acum. Așa de amabil mă salută individul acela, nici n-ai zice că familiile noastre sunt certate! La care Timothy mi-a povestit că ne-a dat iar în judecată. Râse, dar suna artificial. Bineînțeles că l-am ignorat. Vreau să spun, ce-și imaginează? Că o să mă topesc la tentativele lui de flirt? Se opri din râs și privirea i se opri asupra lui Lady Eliza, probabil fiindcă spera la o reacție, un zâmbet, un semn oarecare cum că bătrâna doamnă o iertase. Însă Lady Eliza nu făcea decât să soarbă din ceaiul ei și expresia rece, ostilă, din ochi nu i se schimbă.

Din seara în care avusese loc balul, Olivia căzuse în dizgrație, fiindcă îndrăznise să-i distrugă petrecerea cu ieșirea ei. Și chiar dacă treaba aia cu Benedict Sterling căpătase, între timp, mai multă importanță, în această privință, Lady Eliza era de neîmpăcat.

„Și eu la fel", își spuse David, care simțea cum golul din stomac i se preschimba într-o furie dureroasă. Olivia era mama lui! Dar el nu o mai înțelegea. Nu mai avea încredere în ea...

– Ar trebui să te ții departe de el, avem, în clipa de față, destule pe cap. Îi răspunse Sir Rupert, fiindcă nu o făcuse nimeni altcineva, iar vocea sa avea un ton de dojană. Pentru o clipă, nu se auzi nimic altceva decât ticăitul ceasului de pe șemineu, în timp ce tăcerea se lăsa și mai apăsătoare peste ei. Sau poate că doar lui David i se părea paralizantă.

Se uită la Sir Rupert, care îi întoarse privirea, și se întrebă dacă bunicul lui se mai gândea la spusele Oliviei, de pe terasă. Nu cumva exista și o notă de nesiguranță în zâmbetul lui, de obicei atât de prietenos? Își privea acum nepotul cu alți ochi?

David își încleștă dinții. Era destul de greu să suporte că, foarte probabil, nu va mai fi următorul baronet de la Daringham Hall, după tatăl și după bunicul lui. Această îndoială, pe care o sădise mama lui în el, îl dobora.

– Cum de-ai putut spune una ca asta? Nu voise să o rostească, într-adevăr, cu voce tare. Dar, pur și simplu, nu-și mai putea stăpâni întrebarea, așa că o fixă pe Olivia furios. Cum de-ai putut afirma că eu nu aș fi fiul tatei? Unde-ai vrut să ajungi cu asta?

Pe chipul ei se citi faptul că era vizibil afectată, dar și un fel de panică. Privirea i se opri din nou asupra lui Lady Eliza, apoi asupra lui Sir Rupert, care păreau să aștepte amândoi un răspuns.

– Eu... ți-am mai explicat. Eram beată și furioasă pe tatăl tău. Cu degetele tremurânde, Olivia puse ceașca de ceai înapoi pe masă. E de neiertat din partea mea și îmi pare într-adevăr rău. Trebuie să mă crezi!

„Tocmai asta e problema", își spuse David. Că nu mai știa ce să creadă. Se ridică din nou în grabă și se duse înapoi la fereastră, privind prin ea – până când simți o mână pe umăr. Era a bunicului său, care se apropiase de el.

– Cu toții suntem cam răvășiți din cauza lui Sterling ăsta, zise Sir Rupert și își înghionti ușor nepotul, de parcă ar fi vrut să-l trezească la realitate. Apoi mâna acestuia îl strânse tare, iar pe față

îi apăru un zâmbet, menit să-l binedispună. Dar nu ne lăsăm noi doborâți de asta, băiete, nu?

David inspiră adânc, apoi suflă cu putere. Știa ce așteptau de la el: să se adune, tocmai acum, în această situație grea. De aceea dădu din cap și spuse, mult mai încet decât ar fi vrut să o facă:

– Nu!

Sir Rupert îi dădu drumul lui David.

– Bine! zise el cu un oftat adânc, ca și cum, pentru el, subiectul ar fi fost încheiat. David își dorea doar să poată spune același lucru și despre el.

Presupunea că bunicul lui îl va invita să se așeze din nou și să continue să bea ceaiul, însă, înainte ca Sir Rupert să poată spune ceva, ușa se deschise și Timothy intră în salonul albastru, cu o figură serioasă.

– Scuze, mamă. Olivia. Tată. Le făcu tuturor un semn din cap, apoi i se adresă tatălui său, pe care îl căutase de bună seamă. Tată, pot să vorbesc puțin cu tine între patru ochi?

– Firește! Sir Rupert părea să nu fie supărat că scăpa de la ora de ceai atât de crispată din acea zi și își urmă cel de-al doilea născut. Ignorând intenționat privirile dezaprobatoare ale soției sale, care nu se bucura când i se întrerupeau ritualurile.

– Vino, David, zise Olivia, după ce bărbații părăsiră încăperea, și îi făcu semn spre locul de unde se ridicase. Bea-ți ceaiul!

Însă David rămase locului. Era aproape sigur că ceea ce Timothy avea atât de urgent de discutat era din nou ceva despre Benedict Sterling. Și că nu erau vești bune, voia să îi spună lui Rupert, fiindcă părea destul de îngrijorat. Ce s-o mai fi întâmplat?

David se urni, dar nu se întoarse înapoi la fotoliul lui, ci, în schimb, se îndreptă în grabă spre ușă.

– Încotro? întrebă mama lui speriată de plecarea lui intempestivă. Și chiar Lady Eliza era cât se poate de puțin încântată că încă unul dintre cei dragi ei nu mai avea timp pentru ea.

– David! îl avertiză ea, însă asta nu-i schimbă cu nimic hotărârea.

– Mai am ceva de rezolvat! răspunse el şi nu-şi dădu silinţa să se scuze prea convingător. Pur şi simplu nu mai rezista să facă conversaţie cu mama lui. Mai bine mergea în grajd! Cu puţin noroc, Ana era acolo, ea era acolo mai mereu. Şi, dacă nu, o va căuta până o va găsi.

În ultimele zile o evitase, fiindcă nu se simţise bine. Fiindcă nu ştia dacă voia să vorbească despre acest subiect, pe care îl deschisese mama lui, sau mai bine ar fi tăcut. Dar, de fapt, nici nu trebuia să vorbească. Ana îl înţelegea de cele mai multe ori şi fără cuvinte, iar el avea deodată nevoie de ea, voia să fie în apropierea ei.

– Încă n-am terminat ceaiul. Treburile tale mai pot aştepta, cu siguranţă! zise Olivia, vizibil enervată şi aproape disperată. Perspectiva de a-şi petrece restul ceaiului doar cu Lady Eliza, de bună seamă, nu-i făcea nicio plăcere. Dar, de această dată, David nu avea milă.

– Nu, nu pot! răspunse sec şi trase uşa salonului albastru după el, fără să se mai întoarcă.

28

Kate se uita fix la masă, cu o expresie crispată. Pe ea se afla tot ce era necesar pentru test, lucru pe care, de fapt, îl ştia şi ea demult, fiindcă verificase, după cum i se părea ei, de sute de ori.

Se duse în bucătărie înfuriată pe sine şi îşi turnă o ceaşcă de ceai. Cea de-a patra, în ultima jumătate de oră. Dar a se agăţa de o ceaşcă de ceai era unul dintre lucrurile cu care îşi putea controla nervozitatea, cel puţin cât de cât.

Nu ştia, pe de altă parte, la ce să se aştepte de la întâlnirea cu Ben. Când se ciocniseră la Daringham Hall, în urmă cu două zile, îi spusese, la urma urmei, că nu îşi va schimba părerea despre Camdeni, indiferent ce spunea ea.

Totuşi, de atunci se întreba încontinuu cum de cele două versiuni, a lui Ralph şi a lui Ben, se deosebeau atât de mult. Şi, pe undeva, încă mai spera să mai fie o cale prin care să se explice totul. Atunci ar mai fi, poate, o şansă ca Ben să...

Ce? Kate înghiţi în sec, fiindcă părea lipsită de orice şansă. Nu-l va recâştiga pe acel Ben cu care fusese atât de fericită. Nici măcar nu înţelegea de ce mai spera. Benedict Sterling nu avea de gând să se înţeleagă din punct de vedere financiar cu Camdenii – şi ea nici nu-l mai interesa. Apăruse, deodată, atât de multă ură în el, încât, chiar dacă putea să o depăşească, cu siguranţă că nu avea să rămână acolo, ci urma să se întoarcă în America, pentru a-şi continua viaţa. Firma lui avea nevoie de el la urma urmei Sienna Walker i-o dăduse foarte clar de înţeles.

Kate dădu din cap. Nu, acel Ben de care se îndrăgostise nu mai exista. Tot ceea ce mai putea face acum era să limiteze într-un fel oarecare paguba și spera din tot sufletul că testul, asupra căruia insistase Ralph, va fi calea cea bună.

Numai de n-ar mai reacționa atât de tare, de fiecare dată când îl vedea pe Ben! Era foarte posibil ca vizita lui să nu dureze mai mult de cinci minute, fiindcă nu trebuia să facă nimic altceva decât să-i ia o probă de salivă, de care era nevoie pentru testul de paternitate. Dar, când se gândea cât de mult tremurase ea după ultima lor discuție de la „Three Crowns", când îi comunicase sec că îl aștepta, în acea zi, pentru a face testul... atunci aveau să fie, probabil, niște cinci minute foarte lungi.

„Dumnezeule, adună-te odată!" își spuse și așeză ceașca pe masă. După ce aruncă o privire spre ceas, își dădu seama că Ben avea să fie acolo într-un sfert de oră și o altă privire de la fereastra bucătăriei îi spunea că va fi nevoit să se grăbească, dacă nu voia să se ude. Cerul nu mai era, în acea zi, pentru prima dată după săptămâni întregi, senin, ci acoperit, iar norii groși erau atât de cenușii, încât urma să plouă în curând.

Pe când se îndrepta din nou spre sufragerie, pentru că era prea încordată pentru a rezista mult într-un singur loc, câinii începură brusc să se agite și cineva bătu la ușă.

Kate trase adânc aer în piept, fiindcă inima i-o luă din nou la goană, după care străbătu repede cei câțiva pași ce-o despărțeau de ușă. Când o deschise, nu era Ben cel care se afla dinaintea ei, ci o altă persoană, la care nu se așteptase deloc.

– Nancy?

– Ține-ți câinii! o somă mătușa ei, deși cei patru încetaseră să mai latre și nici nu trecură pragul. Kate îi dresase să aștepte până când le va face semn, ori de câte ori le deschidea ușa unor străini, iar ei o ascultau mereu. De aceea, nici nu i se păru imperios necesar să dea urmare rugăminții mătușii ei.

– Nu-ţi fac nimic! zise ea, ceea ce nu o opri pe Nancy să le arunce animalelor o privire supărată.

Nu se schimbase de când o văzuse Kate pentru ultima oară, purta rochia ei înflorată, filistină și aceeași coafură plicticoasă. Din câte își aducea Kate aminte, nu-și schimbase deloc nici lungimea părului, nici coafura şi cam la fel se întâmpla cu toate celelalte lucruri din viaţa lui Nancy Adler. Făcea parte dintre acei oameni care considerau că era bine orice făceau, şi care nu simţeau nevoia de a se îndoi de ei înșiși. Comenta însă imediat şi cu mare plăcere tot ceea ce făceau alţii sau ce schimbări aveau loc în vieţile lor şi, de obicei, nu era de acord cu nimic din toate astea. Ceea ce o făcea să fie unul dintre cei mai morocănoși și mai neplăcuţi oameni pe care-i cunoştea ea.

Kate căută, de această dată fără succes, expresia plină de reproșuri care se afla, de obicei, pe chipul mătușii. În loc de asta, Nancy zâmbea și, din perspectiva ei, zâmbea chiar amabil.

– Pot să-ţi vorbesc? întrebă ea şi vru să intre imediat în casă. Dar Kate își puse mâna în rama ușii și o opri.

– Nu ţi-ai ales bine momentul, zise ea, lăsând la o parte formulele de politeţe, fiindcă bănuia motivul acestei vizite neașteptate.

– Oh! Nancy era vizibil dezamăgită și își adânci zâmbetul dulceag. Tocmai treceam prin apropiere și mă gândeam că poate ai timp să bei o ceașcă de ceai cu mine. Nu ne-am văzut de atâta vreme...

„Cum așa?“ își zise Kate. De când plecase de la Bill și Nancy, se mai ducea în casa unchiului și a mătușii doar de ziua lui Bill. Firește că se dusese și la verișoarele ei, Samantha și Rose, mai mici cu doi ani decât ea, atât cât mai locuiseră acolo. Dar, între timp, plecaseră şi ele, una la Londra, cealaltă, la Norwich și, deoarece Kate nu avea o relaţie deosebit de strânsă cu niciuna dintre ele, contactul cu familia unchiului ei se mărginea, spre norocul ei, doar la cele câteva telefoane întâmplătoare dintre ea și Bill. Faptul că

mătușa ei simţea nevoia, așa, brusc, să bea un ceai cu ea nu putea să însemne decât un singur lucru.

– Vrei să vorbim despre Ben, nu? își rosti Kate cu voce tare presupunerea, iar chipul lui Nancy se lumină deodată. Subit, pretextul ceaiului devenise neimportant, iar întrebările începură să ţâșnească din ea, unele după altele, de parcă nu ar fi așteptat decât cuvântul potrivit.

– E adevărat că se va stabili la Daringham Hall și că va prelua administrarea moșiei? Și că s-a prefăcut a fi amnezic, pentru a-ţi intra sub piele și pentru a-i spiona pe Camdeni?

– Nu! Kate era disperată de cât de repede se răspândise această prostie prin sat. Nu, bineînţeles că nu!

Nu acesta fu răspunsul pe care Nancy ar fi vrut să-l audă, fiindcă nu mai insistă, ci continuă să vorbească.

– Și ce e cu povestea conform căreia Ralph Camden ar fi bigam? A mai fost căsătorit într-adevăr cu o alta, atunci când s-a născut David?

– Nu, n-a fost! Kate ridică mâna, când mătușa ei vru să pună o nouă întrebare. Îmi pare rău, Nancy, dar nu putem discuta asta, poate mai bine altădată? Nu e deloc momentul potrivit pentru mine acum!

Nu voia în niciun caz ca Ben și Nancy să se întâlnească – asta nu ar fi făcut decât să atragă după sine alte zvonuri. Și, pe deasupra, nu avea niciun chef să dezbată toate aceste lucruri tocmai cu Nancy, care, foarte posibil, ar fi înflorit ea însăși povestea, cu limba ei ascuţită. Și ar face-o mai departe cu mare plăcere, chiar dacă Kate ar rezolva lucrurile, deci nu avea niciun sens să vorbească cu ea.

Nancy era vădit jignită de refuzul categoric al lui Kate. Și nici nu părea să-și dorească să plece atât de repede.

– Lumea vorbește și despre tine, Kate, zise ea și zâmbetul ei era acum familiar-dușmănos. Ei spun că ai avut ceva cu acel Sterling

şi că el ţi-a frânt inima, fiindcă această Sienna Walker îi încălzeşte din nou patul.

Kate încercă să nu se observe cât de tare o lovise cu această remarcă, însă sclipirile pline de mulţumire din ochii lui Nancy îi dovediră că nu o reuşise întru totul.

De ce o ura atât de mult mătuşa ei şi de ce încercase mereu să o rănească – asta nu înţelese niciodată, dar încă avea în ea acel sentiment amar, chinuitor. Era ceva ce o întovărăşise întreaga ei copilărie şi ar fi distrus-o, probabil, dacă nu ar fi fost Tilly şi Camdenii, care să-i dea de înţeles că merita să fie iubită. Să spere că Nancy va vedea cândva lucrurile la fel era iluzoriu, Kate o ştia foarte bine. De aceea, nu mai insistă asupra observaţiei pline de ură a mătuşii ei, deşi se întreba dacă era adevărat ceea ce susţinea ea despre Sienna şi Ben.

– După cum ţi-am mai spus, e un moment prost! Kate zâmbi forţat şi mai mormăi: Salută-l pe Bill din partea mea! apoi închise uşa şi se sprijini de ea, răscolită de cuvintele mătuşii.

Dar Nancy nu terminase.

– Nu ar fi trebuit să-l aduci aici, Kate! strigă ea de dincolo de uşă, iar vocea ei părea furioasă. Există oameni care ţi-o iau în nume de rău, ştii asta? Doar ştii şi tu cât de important e Daringham Hall pentru regiunea noastră. Dacă moşia ajunge să aibă dificultăţi, atunci va pune în pericol multe locuri de muncă – iar acest Sterling face o harababură destul de mare. Mă gândeam, Kate, că îţi plac Camdenii. Şi, atunci, le faci una ca asta? Îi dai voie omului care le face atâtea probleme să locuiască la tine şi chiar te culci cu el? Apoi scoase un sunet plin de dispreţ. Ruşine să-ţi fie!

Kate aşteptă până când zgomotul paşilor lui Nancy de pe pietrişul din curte nu se mai auzi, apoi se dezlipi de uşă şi se întoarse înapoi în bucătărie. Se gândea la cuvintele mătuşii ei, cu ceaşca de ceai în mână.

Sigur că Nancy prezentase situaţia exagerat şi distorsionat, dar Kate îşi putea imagina că oamenii erau supăraţi din cauza rolului pe care ea îl jucase în această chestiune. În afară de asta, nici nu puteau fi atât de uşor înşelaţi, fiindcă se părea că se aflase în sat că relaţia dintre Kate şi Ben depăşise simpla ospitalitate.

Şi nu era adevărat? Îi frângea inima faptul că nu mai putea da frâu liber sentimentelor ei pentru Ben cu conştiinţa împăcată, fiindcă el ameninţa pe oamenii atât de importanţi pentru ea. Că o silea să se decidă...

Vru să mai ia o gură din ceaşca de ceai, însă, în loc să o facă, îşi vărsă ceaiul pe bluză, fiindcă tresări zdravăn atunci când câinii săriră din nou în sus. Îşi ţinu disperată ceaşca cât mai departe de sine, pentru a scăpa de stropii care curgeau de pe margine. Însă răul fusese provocat – şi, de această dată, trebuie să fi fost cu adevărat Ben cel care bătea la uşă, fiindcă în lătratul câinilor se amestecase un scheunat fericit şi începură să dea din coadă. Kate nici nu se gândise că cei patru ar reacţiona la el diferit de ceilalţi vizitatori. În afara lui, nu mai locuise la ea nimeni pentru o vreme mai îndelungată, de aceea ei îl considerau în continuare un membru al familiei – şi îl salutară ca atare.

Bătăile se mai auziră încă o dată şi Kate se gândi febril ce ar trebui să facă. Nu voia să i se arate astfel lui Ben, în niciun caz, dar nici nu avea cum să se schimbe înainte. De aceea, se decise pentru o soluţie de compromis şi întredeschise uşa.

– Intră. Eu... vin imediat, strigă ea şi fugi, prin coridor, în dormitor şi se încuie înăuntru, în timp ce Ben deschidea uşa de la intrare.

– Kate? întrebă Ben iritat, dar de la distanţă – de bună seamă că se oprise în living.

– O clipă! strigă ea şi îşi smulse bluza pe care o alesese cu atâta grijă. Îi stătea bine, îşi dăduse toată silinţa numai pentru Ben – ar fi fost îmbrăcămintea perfectă. Doar că acum era complet distrusă

şi avea nevoie de ceva care să o înlocuiască – şi cât se poate de repede.

– Ah, ce contează! murmură ea şi luă tricoul alb, care se găsea deasupra, pe teancul din dulap. Dacă Ben avea cu adevărat o legătură cu acea Sienna Walker, atunci nu mai avea de ce să-şi dea silinţa în privinţa aspectului exterior.

După ce aruncă o privire fugară în oglindă, pe care nu şi-o putu reţine, în ciuda acestor gânduri, ea părăsi din nou dormitorul şi se duse, furioasă pe sine şi pe Ben şi pe toată această situaţie întortocheată, prin coridor, spre uşa sufrageriei. Era întredeschisă, iar Kate o bruscă puternic, lovindu-se însă aproape pe loc de ceva ce opunea rezistenţă.

– La dracu'! Ben îşi ţinea mâna la frunte când Kate păşi în living. De bună seamă, stătuse foarte aproape de uşă şi ea îl lovise cu aceasta.

– Îmi pare rău! se bâlbâi ea şi privi ţintă la el, fiindcă trebuia mai întâi să se obişnuiască cu felul în care se prezentase.

Ieri, la „Three Crowns", fusese îmbrăcat cu costumul nou, pe care şi-l cumpărase sau pe care i-l adusese Sienna Walker din dulapul lui din New York şi în el părea foarte distant şi străin. Exact asemenea omului de afaceri american care redevenise şi pe care Kate nu-l cunoştea. Azi însă nu mai era îmbrăcat atât de oficial, chiar dacă avea un sacou, dar îl asortase cu un tricou închis la culoare şi cu blugi, ceea ce îl făcea să pară mai degajat – şi mult mai aproape de cel pe care îl ştia. Periculos de cunoscut chiar, deşi expresia îmbufnată care stăruia pe chipul lui se transformase într-un zâmbet ironic.

– Se pare că ţi-ai pus mintea cu capul meu, Kate Huckley, zise el, în timp ce continua să-şi frece fruntea.

Kate înghiţi în sec, fiindcă totul părea să o ia razna. Îşi imaginase, de multe ori, cum avea să se deruleze întâlnirea cu Ben,

dar mătușa Nancy, bluza pe care o pătase cu ceai și cucuiele de pe fruntea lui nu i se arătaseră în niciun caz.

– Dă-mi voie să mă uit! Îi împinse lui Ben mâna la o parte, pentru a putea examina locul rănit, și ignoră freamătul pe care atingerea i-l provocase. Ok, încă o greșeală, dar acum nu mai contează... O să ai un cucui serios, diagnostică ea și chipul i se întristă. Nu a fost cu intenție. Dar de ce ai stat atât de aproape de ușă?

– Poate că mi-a fost dor de tine! zise el și, când privirile li se întâlniră, lui Kate i se tăie respirația. Își întoarse repede capul într-o parte și făcu un pas înapoi, pentru a pune între ei o distanță mai mare.

O spunea doar ca să o facă nesigură? Dacă da, atunci îi reușise de minune!

– Te-ai întâlnit cu cineva în curte? se interesă ea, pentru a nu trebui să-i răspundă la ceea ce spusese.

Întrebarea îl irită.

– Nu. Cum așa?

– Mătușa mea, Nancy, tocmai a fost aici și mi-a povestit despre toate zvonurile care umblă în sat. Și, fiindcă tot ce află se transformă la ea în subiect de bârfă, ar fi mai bine dacă nu ar ști că ești aici.

Își ridică un colț al gurii într-un zâmbet ușor, care făcu să se întâmple lucruri ciudate în stomacul ei.

– Ți-e frică, în continuare, de renumele tău? Apoi deveni brusc serios. Care mătușă? se interesă el. Mătușa aia?

Kate dădu din cap. Îi povestise cum fusese șederea ei la Bill, motiv pentru care el știa despre relația încordată cu acea femeie. Știa, în general, multe despre ea – iar ea, aproape nimic despre el!

– Începem? întrebă ea, fiindcă simți nevoia să schimbe brusc subiectul. O tulbura faptul că, dintr-odată, lucrurile păreau să fie la fel ca atunci când i le mărturisise ea pe toate.

Și Ben păru să observe că discuția lor devenise prea personală, fiindcă tuși.

– Ce trebuie să fac? întrebă el, de această dată din nou cu tonul omului de afaceri, iar Kate îi arătă unul dintre scaunele de la masă.

– Ia loc! Era bucuroasă că vocea ei nu trăda cât de mult o emoţiona el cu o singură privire. Şi că nu-i tremurau mâinile când apucă recipientul care se afla pregătit pe masă. Îţi voi lua, cu ăsta, o probă de salivă! îi explică ea şi îi arătă beţişorul supradimensionat de vată, lipit de jumătatea de jos.

De fapt, era foarte simplu şi dura doar o clipă, însă inima lui Kate bătu puternic, în timp ce-l rugă să deschidă gura şi îi trecu beţişorul de mai multe ori pe partea interioară a obrazului. Pentru că ochii lui cenuşii o fixară şi ea era conştientă de apropierea dintre ei. De îndată ce termină, se duse de cealaltă parte a mesei şi puse partea de jos a recipientului în aşa fel încât beţişorul să fie poziţionat în sus.

– Acum trebuie să aşteptăm puţin să se usuce, apoi închid recipientul şi îl trimit, împreună cu proba lui Ralph, la laborator, zise ea şi scrise numele lui Ben pe eticheta de pe jumătatea superioară. Când termină, privi în sus, sigură că el va pleca. Însă el nu părea să intenţioneze asta, căci se lăsă pe scaun pe spate şi îşi încrucişă mâinile pe piept.

– Atunci mai aştept! anunţă el.

Ea îl privi iritată.

– Ţi-e teamă că aş putea contamina sau schimba probele? Pentru că el nu răspunse, ci îşi ridică doar sprâncenele, ea clătină dezamăgită din cap. Dacă nu ai încredere în mine, de ce ai fost de acord să fac eu testul?

– Mai bine tu decât altcineva, răspunse el, fără să-şi schimbe poziţia. Dar mie îmi place să controlez lucrurile, ori de câte ori pot să o fac.

Kate îl crezu imediat. De bună seamă că această precauţie era o parte a caracterului său, fiindcă, şi pe vremea în care suferea de

amnezie, se putuse descotorosi doar cu greu de ea. Părea să fie obișnuit să se încreadă doar în sine.

– Și proba lui Ralph? Aș fi putut să o manipulez de mult!

Privirea lui Ben o fixa în continuare, iar în ea se regăsea acea expresie fermă, dură, de care ea învățase să se teamă.

– E adevărat, ai fi putut. Dar voi ști dacă ai făcut-o. Eu sunt fiul lui, Kate, nu e nicio urmă de îndoială, iar asta..., arătă spre recipientul pentru test, ...o fac doar pentru a fi scutit de alte discuții. Dacă el crede că poate scăpa de mine cu un test manipulat, atunci se înșală. În cazul acesta, voi pune să fie repetat sub supraveghere judiciară. Nu mai scapă el din chestia asta!

– Dar nu vrea să o facă! îl contrazise Kate. Din contră. Și el e convins că ești fiul lui! Când Ben pufni, ea adăugă: A descoperit în Daringham Hall un portret care-l reprezintă pe unul dintre strămoșii Camdenilor – și care îți cam seamănă.

Ben tăcu îndelung.

– Serios? Acest fapt păru să îl surprindă, dar și să-l irite puțin. Apoi neîncrederea îi reveni în privire. Deci vrea acest test doar pentru că știe că nu și-o mai poate scoate din cap.

– Nu! îl contrazise Kate din nou. Toate astea au fost pentru el complet surprinzătoare. Nu a știut-o, Ben!

– Bineînțeles că a știut! Ben se ridică brusc de pe scaun și se uită spre Kate cu dușmănie. Doar că nu a socotit că eu voi veni vreodată și că-l voi confrunta cu asta! Și că, între timp, îmi stau la dispoziție mijloace și căi pentru a-l trage la răspundere pentru ceea ce i-a făcut mamei mele.

În timp ce vorbea, începu să se plimbe, nervos, încoace și încolo, iar câinii care îi stătuseră la picioare se ridicară și ei, urmându-l. El, cufundat în furia lui, nici nu se uită la ei.

– Mama i-a spus lui Ralph Camden că e gravidă și lui nici că i-a păsat! continuă el cu o voce tulburată. Din contră. A vrut să scape imediat de ea. Mai întâi, i-a oferit mamei bani, pentru ca ea

să dispară din viaţa lui şi, atunci când ea nu i-a acceptat, a ameninţat-o. Voia să o convingă să avorteze şi avea prieteni influenţi şi avocaţi buni. Mama nu avea nimic şi pe nimeni. Era complet singură, fără familie care să poată fi de partea ei, de aceea nu s-a putut apăra – şi a fugit în America, cât mai departe de omul care a rănit-o atât de mult, astfel încât ea nu a mai avut apoi nicio altă relaţie. Şi, în tot acest timp, ea era în continuare căsătorită cu el, pentru că lui nici măcar nu i s-a părut necesar să divorţeze oficial de ea!

Kate îl privi afectată, fiindcă totul suna la fel de credibil şi de convingător ca şi versiunea pe care o auzise de la Ralph. Dar cum de era posibil? Să nu fi fost Ralph omul pe care ea îl crezuse dintotdeauna a fi? Mai exista şi o altă parte a lui, întunecată, de care nimeni nu ştia nimic? Îşi aminti cum vorbise el în faţa portretului, cât de imatur şi de neglijent acţionase el pe atunci. Să fi fost el, la acea vreme, altul?

– Nu ar face el aşa ceva! zise ea aproape disperată, fiindcă nu mai ştia pe cine să creadă.

Ben îşi încruntă sprâncenele.

– Dar mama ar minţi – şi asta chiar la puţin timp înainte de a muri? Ea mi-a povestit toate astea, când i-a venit sfârşitul, iar eu a trebuit să-i promit să nu-mi caut niciodată tatăl.

Kate înghiţi în sec, când îşi aminti din nou cât de tânăr trebuie să fi fost el pe atunci. În ce o privea, după moartea părinţilor, îl avusese, cel puţin, pe unchiul Bill şi, mai târziu, pe Camdeni. Însă Ben fusese de bună seamă pe cont propriu – ceea ce probabil că şi explica de ce era el atât de neîncrezător. Şi atât de teribil de furios.

– Şi atunci de ce ai făcut-o totuşi? întrebă ea încet.

Ben se întoarse şi se apropie de fereastră, uitându-se afară.

– Pentru că nu mi-a dat pace în toţi anii ăştia. Mama nu a vrut să-mi spună numele tatălui meu, de aceea am descoperit, doar prin cercetările pe care le-am întreprins, că făcea parte din nobilimea rurală din Anglia. Şi, deodată, totul a căpătat un sens. N-a

fost destul de bună pentru el, înțelegi? Viitorul Sir Ralph Camden, baronet de Daringham Hall, și o tânără femeie fără bacalaureat, care-și câștiga zilele făcând pe chelneriţa – de bună seamă i s-a părut că totuşi nu-i convine, după ce s-a distrat cu ea.

Kate clătină din cap, din nou sigură pe sine.

– Nu, toate astea nu au niciun sens! De ce s-ar fi căsătorit Ralph cu ea dacă nu era îndeajuns de bună pentru el? Nu se poate ca lucrurile să fi stat altfel? Ralph spune că toată această chestiune s-a derulat prin intermediul avocatului familiei. Poate că el o fi transmis ceva greșit!

Ben se întoarse din nou spre ea.

– Mesajul transmis mamei mele a fost cât se poate de clar, crede-mă! Nu putea fi interpretat greșit! Ochii lui îi sfredeleau furioși pe ai ei. De ce nu vrei să înţelegi asta, Kate? Ei se cred ceva mai buni. Pentru că, în interiorul lor, ei mai sunt încă vechii moșieri, care cred că își pot permite orice. Chiar și faţă de tine! Tu nu faci parte dintre ei, chiar dacă poate o crezi. În lumea lor, ei stau sus și tu jos, la servitori. În urmă cu nici măcar o sută de ani, poate că ai fi fost cea care mergea cu tava printre toate doamnele împopoţonate și le-ai fi servit băutura. Și le-ai fi spălat rufele și le-ai fi făcut paturile și le-ai fi îndeplinit orice dorinţă, indiferent cât de ciudată ar fi fost ea.

Kate clătină din nou din cap, de data aceasta mai vehement.

– Nu-i adevărat. Camdenii sunt oameni cât se poate de normali. Doar știi cum sunt, i-ai cunoscut și ai văzut cât de important e ceea ce fac. Angajează multă lume și ei înșiși lucrează mult, pentru a întreține toate acestea. Nu mai are de mult nicio legătură cu clasele sociale. Pufni. Și, de altfel, dacă testul va fi într-adevăr pozitiv, ești unul dintre ei. Vei moșteni chiar și titlul de baronet – dacă e adevărat ceea ce spui, atunci vei fi și tu de partea „marilor latifundiari".

Ben își strânse pumnii și privirea îi deveni de gheaţă.

– Nu voi fi niciodată de partea Camdenilor. Niciodată!

„Nu!“ îşi zise Kate şi simţi cum piatra o apăsa din nou pe piept şi îi îngreuna respiraţia. Şi ea nu se va putea ridica niciodată împotriva oamenilor care îi oferiseră dragoste şi afecţiune, când se simţise complet singură pe lume.

– Şi ce ai de gând acum? Îţi ajunge titlul de baronet sau vrei să le iei şi mai multe?

– Dacă pot! zise el, şi Kate îl privi disperată. Cum de o putea spune atât de liniştit?

– Crezi că o să te simţi mai bine dacă îi aduci la sapă de lemn? Şi cum ar fi să te înşeli şi să le faci o nedreptate – te-ai gândit vreodată la asta?

Kate încercă să-i desluşească privirea, dar era imposibil. Nu-i dădea voie să vadă ceea ce se petrecea în mintea lui.

– Şi ce-ai vrea, Kate? întrebă el şi vocea îi era sarcastică. Să mă întorc de unde am venit şi să dispar din nou din vieţile voastre?

„Nu!“ îşi zise Kate şi abia dacă-i reuşi să nu o rostească cu voce tare. Nu trebuia să dispară, din contră. Îl voia din nou, chiar dacă îi era ruşine că era aşa de slabă. Se întoarse brusc, înainte ca el să poată vedea asta pe chipul ei şi se duse la fereastră, uitându-se afară în ploaie şi străduindu-se să nu plângă. Dar deodată fu copleşită de faptul că trebuia să se teamă de bărbatul de care se îndrăgostise. În care nu mai putea avea încredere...

– Vreau doar ca toate să fie aşa cum au fost, zise ea încet şi nu putu face nimic împotriva disperării ce i se auzea în glas.

Observă, în geamul în care se oglindea camera, că Ben venise în spatele ei. Şi îl putea şi simţi, îi simţea căldura trupului şi era cufundată în mirosul lui bărbătesc, atât de cunoscut ei, care o împiedica să gândească limpede. Ştia că e greşit să-i permită să se apropie atât de mult de ea, dar trupul nu o asculta.

Fu străbătută de un fior senzual şi îşi deschise uşor buzele atunci când el îi dădu părul la o parte, iar degetele o mângâiară cu

tandrețe pe pielea fină a cefei. Își coborî mâinile pe umerii ei și o întoarse spre el. Cu respirația tăiată, ea nu reacționă în niciun fel, privindu-l în ochii cenușii.

Dispăruse vălul rece de pe ei și, pentru o clipă, i se păru că descoperă, în adâncul lor, ceea ce văzuse atunci, în seara balului. Înainte ca el să-și fi amintit cine era și înainte să se fi întâmplat toate aceste lucruri care îi despărțeau.

Se auzi un oftat ușor, plin de dorință, și realiză, puțin mai târziu, că ea fusese cea care îl scosese. Și apoi, nu putu continua să gândească, fiindcă Ben o trase spre el și o sărută.

29

Brațele lui o strângeau atât de tare, încât aproape că-i provocau durere, dar lui Kate nu-i era îndeajuns de aproape. Se lipi disperată de el și îi răspunse la sărut, care nu avea nicio urmă de tandrețe, ci era sălbatic și imperativ și atât de cunoscut, încât i se strânse inima. Era ca și cum ar fi gustat, după o lungă abstinență, din ceva ce îi crease dependență, și acum nu mai avea nicio șansă să i se sustragă, era pierdută, fără de scăpare.

Prin venele ei curgea fericirea în stare pură, făcea să ardă acest foc din ea, pe care îl descoperise abia datorită dragostei pentru el. Era de nestăvilit, îi topea orice rezistență interioară, până când fiecare părticică a ei tânjea după el.

Îl voia, cu o forță irațională care o făcea să uite orice altceva, pentru scurt timp. De aceea, ea nu gemu speriată, ci aprobator, atunci când el o împinse spre perete, și își undui trupul spre el în clipa în care el își frecă dur corpul de al ei. Își lăsă, plină de așteptări, capul într-o parte, când el îi lăsă pe gât o urmă fierbinte de sărutări, și simți cum era cuprinsă de o nouă dorință când el îi cuprinse sânii și îi mângâie.

Era precum ceara în mâinile lui. Și el probabil că o știa.

Ideea că Ben o săruta doar din interes, pentru a o atrage de partea lui, spintecă rece ceața pasiunii, în care Kate aproape că s-ar fi pierdut. O sărută din nou, cu același gust seducător, dar ea reuși oarecum să se retragă de la pieptul lui și să se desprindă de buzele lui.

El gemu, vizibil mirat că ea nu mai voia. Respirația lui era greoaie și, pentru o clipă, Kate avu impresia să vadă în ochii lui cenușii, de culoarea furtunii, aceeași tulburare pe care o simțea și ea. Dar se putea înșela – și era din nou al naibii de aproape să-i permită să-i frângă inima, încât trebuia, pur și simplu, să aibă grijă.

– Dacă a fost o greșeală, atunci poate că n-ar trebui s-o mai repetăm! zise ea cu o voce uluitor de fermă și simți o împunsătură dureroasă, atunci când ochii lui căpătară din nou acea expresie dură.

Se aștepta ca el să-i dea din nou drumul, dar nu o făcu decât atunci când telefonul începu să sune, în repetate rânduri. Își vârî mâna în buzunarul sacoului, reprimându-și o înjurătură, și scoase la iveală un telefon mobil.

– Da? răspunse el lipsit de amabilitate, iar Kate se folosi de acel pretext pentru a se îndepărta câțiva pași. Avea urgentă nevoie de a păstra din nou distanța față de el, pentru a-și regăsi controlul asupra respirației și asupra pulsului.

Convorbirea nu dură mult și Ben dădu niște răspunsuri atât de scurte, încât Kate nu își putu da seama despre ce ar fi putut fi vorba. Dar era aproape sigură că era asistenta lui, de care îl legau poate mai multe decât doar munca.

Kate simți din nou acea lovitură neplăcută în piept. Cum de putuse fi atât de naivă? Dacă Ben o săruta, atunci cu siguranță că nu era din pricina faptului că nu-i rezista. Voia să tragă cine știe ce folos din asta, iar ea devenea vulnerabilă, ajungând și mai rău între fronturi, dacă nu avea grijă.

Își încrucișă tremurând brațele peste piept și aștepta ca el să închidă telefonul.

– Cred că ar fi mai bine să pleci! Îi înfruntă privirea cu bărbia ridicată și spera ca el să nu observe că apărarea ei nu era decât de fațadă – care s-ar fi prăbușit de îndată ce el ar fi atins-o din

nou. Dar el nu făcu asta, o privi doar, fără ca ea să reușească să-i deslușească expresia din privire.

– Dă-mi de știre când primești rezultatul testului, zise el, îndreptându-se spre ușă.

– Așteaptă! strigă Kate și înghiți în sec, când el rămase locului, întorcându-se spre ea. Îi făcu un semn spre geanta care se afla pe jos, lângă ușă. Aici sunt lucrurile tale. Secretara ta le-a uitat când a trecut pe aici!

Ben se uită mai întâi la geantă, apoi la Kate.

– E asistenta mea! răspunse el. Și astea nu sunt lucrurile mele!

Kate își stăpâni lacrimile care-și făceau din nou loc în ochii ei. Fu din doi pași lângă el, ridică geanta și i-o împinse în brațe.

– Ba da, sunt ale tale și ai să le iei. Pentru că eu nu le vreau. Nu mai vreau absolut nimic care să-mi amintească de tine! zise ea mult mai agitată decât ar fi vrut să fie, pentru că privirea lui rece îi tăia inima în două.

El făcu un pas înapoi, smulgându-i astfel geanta din mână.

– Cum vrei! zise el cu o voce egală și plecă, închizând atât de repede ușa după el, încât Kate nu mai avu timp să mai spună ceva.

Rămase locului multă vreme, uitându-se fix la ușă. După care se târî înapoi la masă și finaliză procedura necesară pentru trimiterea probelor, închise recipientul cu bețișorul de vată și completă formularele aferente. Erau doar câteva date sumare, dar îi era greu să se concentreze asupra lor, fiindcă gândurile ei se învârteau, într-un cerc nesfârșit, în jurul sărutului lui Ben.

Încă îi mai simțea buzele pe ale ei și tremura în sinea sa, fiindcă apropierea lui o zguduise atât de mult. Felul în care el o sărutase nu părea să fi fost din interes și un fior o străbătu, amintindu-și de aceasta. Cât de departe ar fi mers dacă nu l-ar fi oprit?

Vru să închidă plicul, când câinii săriră în sus lătrând și anunțară, astfel, un nou vizitator. De la masă, putea să privească în curte, prin fereastră, și o recunoscu pe sora lui Ivy, Ana, care venea

la ea. Între timp turna cu găleata și Kate se ridică repede, pentru a-i deschide ușa.

– Deranjez? întrebă Ana, neobișnuit de timidă, atunci când Kate o pofti înăuntru, speriindu-se de cearcănele întunecate de sub ochii ei. De bună seamă că nu dormise bine în ultimele nopți.

– Nu, din contră! Am nevoie să-mi distragă cineva atenția. Îi luă Anei jacheta udă, făcându-i semn spre masă. Ia loc, pun repede de-un ceai!

– Nu, mulțumesc! Ana clătină din cap și se îndreptă spre masă, ținând crispată o geantă în brațe. Voiam doar să vorbesc puțin cu tine.

Era evident că avea ceva pe suflet, de care voia să scape repede, motiv pentru care Kate o urmă, fără să mai spună nimic, așezându-se în fața ei. Abia atunci își aminti că pe masă se afla încă plicul pentru laborator. Îl luă în grabă și se ridică, pentru a-l pune bine. Însă Ana îl văzuse deja.

– Ăsta-i testul? întrebă ea fără ocolișuri, privind-o pe Kate în ochi. Kate se prăbuși din nou pe scaun, mirată.

– Știi de asta?

Ana dădu din cap.

– Ralph i-a povestit lui David. Nu voia să o facă în spatele lui! Ezită. Din cauza asta sunt aici!

Kate își încreți fruntea tăcând, în timp ce Ana căuta cuvintele potrivite, pentru a-și prezenta problema.

– Testul ăsta, zise ea în cele din urmă. Ar putea fi extins puțin?

Deoarece Kate o privea iritată, ea își vârî mâna în geantă, de unde scoase o pungă în care se afla o perie de dinți.

– Asta e a lui David. Am citit pe internet că și așa ceva se poate folosi ca probă pentru un test de paternitate.

În fine, Kate pricepu la ce se referea Ana.

– Vrei să vezi dacă David e fiul lui Ralph? Această idee o cam șoca. Din cauza acelei afirmații a Oliviei? Doar nu crezi prostia asta?

Ana oftă adânc.

– Nu vreau să o cred. Probabil că nimeni dintre noi nu vrea. Dar nu te-ai gândit şi tu dacă o fi oare adevărat?

– Ba da, recunoscu Kate, cu conştiinţa uşor vinovată.

– Cred că toţi gândim aşa! continuă Ana. Iar pentru David e cel mai rău. Îl macină de-a dreptul, o ştiu eu. Nu vorbeşte despre asta şi cred că i-ar fi frică să facă el un asemenea test. La fel ca şi Ralph. Nu vor să dea acestui lucru prea multă importanţă şi pot înţelege foarte bine asta. Însă ceea ce s-a spus s-a spus, Kate, şi va plana mereu în aer dacă David nu va putea închide în sfârşit acest capitol. Ar fi bine pentru el să fie din nou sigur în această privinţă – tocmai acum când a apărut acest Sterling.

Kate clătină din cap, nefiind încă pe deplin convinsă.

– Dar nu se poate fără acordul lor.

– Te rog, Kate! o imploră Ana şi îi împinse punga peste masă. Ştiu că nu este corect să o facem pe la spate. Dar, pur şi simplu, nu vreau ca David să sufere. Testul ăsta ar lămuri foarte multe – şi aş lua-o asupra mea.

Kate îşi întoarse capul şi privi afară, în curte. Fiecare părticică a ei era împotriva acestei idei, pentru că era un atentat serios la viaţa privată a lui Ralph şi a lui David. Nici Ana, nici ea nu erau îndreptăţite să ia această decizie în numele celor doi – cu atât mai mult cu cât finalul putea fi cu totul altul decât bănuiau ele acum.

– Şi ce-ar fi dacă Olivia a spus adevărul şi testul e nefavorabil? Trebuia să ia în seamă şi această opţiune, dacă ar fi mers în continuare pe această cale. Dar Ana părea deja să fi făcut acest lucru, fiindcă expresia de pe chip îi rămase în continuare fermă.

– Atunci o vom şti doar noi două!

Kate clătină din cap.

– Şi atunci n-ar fi mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt? Cum ai mai putea trăi dacă ai şti un adevăr pe care va trebui să-l ţii toată viaţa numai pentru tine?

Această afirmație o afectă pe Ana vizibil, încât își lăsă umerii în jos.

– Nu știu! recunoscu ea. Dar e foarte posibil să nici nu fie cazul. E mai bine dacă trebuie să trăim o viață întreagă cu această nesiguranță?

Kate suspină adânc, fiindcă acest argument nu putea fi combătut. Spusele Oliviei planau în continuare asupra lor și, chiar dacă valurile s-ar fi liniștit în jurul lui Ben, era foarte posibil ca cineva să-și aducă aminte de toate astea și s-o ia de la capăt. Văzuse de suficient de multe ori cât de repede se răspândeau zvonurile și cât timp puteau să otrăvească atmosfera – poate că-l ajuta pe David, într-adevăr, să întâmpine toate astea cu mai multă încredere în sine, dacă ar reuși să înlăture orice îndoială.

– Bine, atunci, zise ea și luă punga cu periuța de dinți. Sun imediat la laborator, să văd dacă e posibil.

– Oh, mulțumesc, Kate! Ana era evident ușurată, dar Kate o privi amenințător.

– Dacă facem treaba asta, va trebui apoi să ne asumăm o viață întreagă responsabilitatea. Ar putea fi o povară destul de mare, sper că ești conștientă de asta!

Ana dădu din cap și zâmbetul care îi apăruse, pentru puțin timp, pe chip dispăru din nou.

– E deja de pe acum! zise ea și, când plecă, Kate își dădu seama că și nesiguranța putea fi dăunătoare pe termen lung. Trebuia să privească lucrurile în față și, de fapt, orice putea duce la lămurirea lor nu făcea decât să ajute. De aceea, căută printre documente numărul de telefon al laboratorului.

30

– Cum îți imaginezi, de fapt? Peter îl fixă pe Ben și pe chipul lui nu era decât pură frustrare. Nu putem rămâne la nesfârșit în cătunul ăsta. Dumnezeule, Ben, ai de condus o firmă!

Ben pufni. Această discuție o tot aveau de când Peter și Sienna apăruseră în Salter's End și de când el începuse să-și aducă aminte cine era. Dar prietenul lui părea să nu-l înțeleagă.

– Nu conduc singur această firmă! îi aminti el lui Peter. Făcu un semn spre biroul pe care prietenul lui îl umpluse, între timp, cu trei calculatoare; ele funcționau neîntrerupt și probabil că făceau ca factura de curent de la „Three Crowns" să ajungă la niște sume fabuloase. În afară de asta, am făcut în așa fel încât să putem rezolva majoritatea problemelor de aici!

– E o nenorocită de soluție provizorie și o știi și tu foarte bine! îl contrazise Peter. Dar Ben nu avea de gând să cedeze în această privință.

– Ok, dacă îți faci atâtea griji că Sienna nu se descurcă singură, n-ai decât să mergi după ea. Rezolv eu treaba asta foarte bine și fără tine.

O trimisese pe Sienna cu două zile în urmă la New York, pentru a fi pe baricade la firmă. Deși nu era soluția ideală, o știa și el, era foarte competentă și, atâta timp cât păstrau strâns legătura, lucrurile puteau merge astfel pentru o vreme și datorită capacității lui Peter de a-i interconecta. Iar pentru Sienna era, în orice caz, mai bine ca, deocamdată, să stea departe de Ben. Era în continuare furios pe

ea, că se dusese la Kate, de capul ei, să-i înapoieze smochingul. Ar fi vrut să o facă el însuși, iar ea avea să țină minte, probabil mult timp, ieșirea lui, plină de furie, pe acest subiect.

Însă Peter refuză să plece după Sienna în State. În loc să o facă, încercă, cu încăpățânare, să-l convingă pe Ben să renunțe la planul său. Cel puțin atunci când nu se plângea cât de îngrozitor era în Salter's End și, mai ales, la „Three Crowns". Sau când nu se certa cu Tilly, căreia îi înterzisese să-i facă curat în cameră. Cei doi erau ca șoarecele și pisica și se certau serios de mai multe ori pe zi. Însă, de fapt, asta îl liniștea pe Ben. Pentru că, atâta timp cât prietenul lui era ocupat cu Tilly, nu-l putea călca pe nervi, așa cum făcea acum.

– Ce rezolvi? întrebă Peter, agresiv. Să-ți faci rost de un titlu nobiliar, în ciuda familiei tale bizare? Și ce ai de gând să faci cu el când o să-l ai? O să-ți atârni o poză cu cocioaba asta oribilă în birou și o să vrei să ți se adreseze lumea cu „Lorzimea Voastră"?

Ben pufni.

– N-ai cum să înțelegi! zise el și se ridică de pe patul pe care stătuse până atunci. Fereastra nu era, de fapt, departe, dar trebuia să aibă grijă să nu se împiedice de hainele și de cablurile pe care Peter le răspândise, peste tot, prin cameră.

– Nu, ai dreptate, nici nu intenționez să o fac! Peter, care ședea pe un scaun în fața locului său de muncă improvizat, clătină din cap. Băiete, ești de-a dreptul obsedat de povestea asta! Vrei să te răzbuni, fiindcă acești Camdeni s-au purtat urât cu mama ta, ok. Dar de ce trebuie să pierzi vremea pe aici? Ei nu te vor, Ben, chiar tu ai spus-o. Și ce vrei să cauți la niște oameni care întâi te cotonogesc, după care te perpelesc definitiv cu un retevei?

Ben se strâmbă.

– Nu știu cine m-a bătut! îl corectă el. Fiindcă încă nu-și putea aminti de cele întâmplate înaintea întâlnirii lui cu Kate. Era posibil să o facă, dar doctorul îi spusese că, de multe ori, minutele de dinaintea sau de după un accident rămân șterse din memorie.

– Cum o fi! Lui Peter părea să îi fie absolut totuna cine era, la urma urmei, responsabil pentru vânătăile lui Ben. În orice caz, aici nu eşti binevenit ! insistă el. Şi nici n-ai ce căuta aici! Viaţa ta se derulează în New York. Doar că, din păcate, în clipa asta, fără ca tu să fii acolo, pentru că te ocupi, nevoie mare, în Anglia, de genealogie...

Fu întrerupt de o bătaie în uşă şi gemu.

– Dumnezeule, sigur e iar Tilly Fletcher aia! Dacă îmi ţine încă o predică despre starea camerei mele, îi rup gâtul, ţi-o jur!

Ben se uită prin încăpere cu sprâncenele ridicate. Între timp, Peter reuşise să producă şi aici acelaşi haos care era la el în birou. Care însă era totuşi mai spaţios, astfel încât în mica odaie de pensiune arăta de parcă ar fi trecut pe acolo un uragan.

– E de-a dreptul ciudat de ce o tot apucă asta! zise el cu un zâmbet.

Însă zâmbetul îi împietri pe chip atunci când Peter deschise uşa şi observă că, în cadrul ei, îşi făcuse apariţia Kate.

– Eu... am bătut la Ben, dar nu a deschis nimeni, se scuză ea, în timp ce intră cu o oarecare ezitare. Şi atunci am auzit că vorbiţi aici...

Se uită la Ben şi nici el nu reuşi să-şi desprindă privirea de la ea.

De două zile, de când plecase de la ea de acasă, era urmărit de felul în care ea îl dăduse afară. Obrajii îi ardeau şi îl fulgerase din ochi plină de furie şi totuşi era ceva în privirea ei care îl atrăgea. Exact ca şi acum. La fel ca de fiecare dată când o întâlnea. Nu reuşea, pur şi simplu, să şi-o scoată din cap. Sau din vise. Şi asta îl termina, încetul cu încetul.

– Ai rezultatul? întrebă el sec şi încercă să nu observe cât de încordată părea ea să fie.

Ea dădu din cap şi-şi făcu drum prin cameră, spre el. Înainte de a ajunge însă la el, Ben îşi încrucişă braţele pe piept, pentru a nu cădea în ispita de a-i da mâna. Cu cât se ţinea mai departe, cu atât mai bine. La urma urmei, ştia acum ce se întâmpla dacă se

apropia prea mult de ea. Voia să o sărute – și asta făcea totul și mai complicat decât era oricum.

La naiba, nu voia să se implice afectiv! Mama lui o făcuse, îl iubise pe Ralph Camden și respingerea lui o rănise într-atât, încât nu reușise să treacă peste ea. Ben era pe atunci încă foarte tânăr, dar simțise cât de mult suferise. Și își jurase să nu ajungă niciodată atât de vulnerabil, de atacabil. Dacă îți plăcea cineva, dacă lăsai acea persoană să se apropie prea mult de tine, atunci erai lipsit de orice apărare față de durerea pe care celălalt ți-o pricinuia. Așa cum fusese mama lui, pe care Ralph Camden o trimisese între străini. Așa cum fusese el, când ea murise și îl lăsase singur. De aceea, era mult mai bine să păstreze o distanță față de oameni. Și asta i-ar putea reuși și în cazul lui Kate. Cu siguranță, chiar.

Distanța i se părea și lui Kate importantă, fiindcă renunță să-l salute, îi întinse doar plicul pe care îl avea cu ea.

– A venit de dimineață, zise ea. Ești fiul lui. Acum ai dovada, negru pe alb!

Ben deschisese deja plicul și scoase scrisoarea care se afla înăuntru. Era o copie a unui text de la un laborator din Cambridge, care confirma faptul că, după analiza testului, Ralph Theodore Camden era, cu o probabilitate de 99,9 procente, tatăl lui. Își coborî mâna cu scrisoarea și o fixă pe Kate, care stătea, în continuare, aproape de el, privind-o direct în ochii ei căprui. Era fericită că el avusese dreptate?

– Mulțumesc! zise el și își dori, dintr-odată, ca ea să nu fi fost acolo. Sau să nu fi fost Peter, fiindcă atunci...

Dădu fără să vrea din cap, gest pe care Kate îl înțelesese greșit.

– Credeam că acesta ar fi rezultatul pe care îl aștepți...

– Da, așa și e! zise el. Doar că sunt... uluit că a mers atât de repede!

Ea ridică din umeri.

– Ralph a sunat la laborator şi a grăbit lucrurile. Ardea de nerăbdare să afle cât mai repede cu putinţă.

„Aha“, îşi spuse Ben şi simţi cum furia creştea din nou în el. „Pentru domnii de la Daringham Hall, laboratorul a trebuit să lucreze suplimentar. Bineînţeles.“

– I l-ai arătat deja?

Kate clătină din cap.

– Plec imediat într-acolo!

O clipă întreagă – Ben nici nu îşi mai dădea seama cât de lungă sau cât de scurtă – stătură tăcuţi unul în faţa celuilalt şi el se strădui să nu se gândească la cât de bine îi venea bluza. Şi că trebuia doar să întindă mâna şi să o tragă spre el...

Peter tuşi brusc şi Kate întrerupse, cu obrajii roşii, contactul vizual.

– Atunci plec, zise ea şi o luă înapoi spre uşă. Ajunsă acolo, se întoarse încă o dată şi le făcu un semn cu capul amândurora. O clipă mai târziu dispăruse.

– Pfff, te-ai prins rău! zise Peter după o scurtă tăcere şi clătină uimit capul. Veterinara asta din Anglia – vorbeşti serios?

– Ce? Ben era încă preocupat să-şi ţină hormonii sub control, motiv pentru care cuvintele lui Peter îi răsunară cu întârziere în cap. Despre ce vorbeşti?

– Păi, despre tine şi despre Kate asta! Din cauza ei nu vrei să pleci, corect? Stai aici numai pentru ea!

– Tâmpenii! i-o reteză Ben, dar observă că Peter nu-l credea. Lasă-mă-n pace, bine?

Se săturase să mai discute şi să se mai justifice în faţa lui Peter. Era treaba lui, nu-l privea absolut deloc pe prietenul său. Se întoarse în tăcere spre fereastră şi se uită afară, aşteptând ca Kate să părăsească clădirea. Ceea ce şi făcu, o clipă mai târziu, şi, în timp ce se îndrepta spre Land Rover, îşi scoase din geantă mobilul, telefonând

din mers, fără să se mai uite înapoi. Enervat din cauză că asta îl deranja, se întoarse și se sprijini de pervaz, cu brațele încrucișate.

– Și acum, ce ai de gând? vru Peter să știe.

Și Kate îi pusese aceeași întrebare, dar Ben încă nu se decisese cu adevărat. Până acum, se împliniseră toate așa cum își închipuise el. Camdenii erau complet distruși de apariția lui și îi luau în serios pretenția la titlu.

Ceea ce el nu luase în calcul era faptul că Ralph Camden fusese într-adevăr dispus să facă testul de paternitate. Pur și simplu așa, fără ca Ben să-l amenințe. Oare să fi pornit de la premisa că testul va fi negativ și sperase să scape astfel cât mai repede de el? Posibil, dar interesul lui păruse să fie enervant de real...

Ben clătină din cap. Nu, era o tactică, nimic mai mult, care avea ca scop să-i distragă atenția de la ținta lui adevărată – să lovească în punctul ei slab familia care îi făcuse atâta rău mamei sale.

Era bine că știa deja atât de multe despre moșie și despre oamenii ei, în urma timpului petrecut aici. Toate acestea erau puncte de pornire pentru clipa în care se va fi gândit cum anume să se răzbune. Fiindcă era indiscutabil faptul că familia Camden trebuia să plătească. Nu trebuia decât să-și amintească de chipul mamei sale și decizia devenea din nou fermă. Și Kate nu putea schimba cu nimic lucrurile!

– Mai întâi, aștept să văd ce se întâmplă! îi zise lui Peter. Camdenii trebuie să facă o mutare și, în funcție de cum reacționează, îmi voi concepe o strategie.

Procedura judiciară era o opțiune, doar dacă vor refuza să-i recunoască pretențiile. Dar el se gândea și să se ocupe mai îndeaproape de situația lor financiară. Poate că aveau obligațiuni pe care le-ar putea cumpăra. Sau aveau nevoie de bani, pe care i-ar putea bloca. Erau zeci de posibilități cu care îi putea lovi pe stăpânii de la Daringham Hall și prin care se putea răzbuna, mai ales pe Ralph

Camden, pentru comportamentul lui laș. Va face uz de una dintre ele, chiar dacă o va răni astfel pe Kate. Ea nu conta. Nu, nu conta!

– Și cât timp ai de gând să aștepți? Peter era în continuare enervat și acum răbufnise definitiv.

– Atât cât e necesar, bine? Și, dacă nu-ți convine, du-te pur și simplu înapoi! Atunci o să te bucuri iar de toate lucrurile cărora le duci atât de dureros dorul aici și nu mă mai calci pe nervi, bombăni el, mergând spre ușă, fiindcă nu mai suporta privirea sceptică a prietenului său.

Bănuia de ce Peter nu voia să se întoarcă la New York fără el, chiar dacă el nu o spusese niciodată direct. În principiu, îi plăcea la fel de puțin ca lui Ben să se lege de cineva și ar fi negat că era vorba despre altceva decât despre niște motive rezonabile. Dar Ben își cunoștea bine prietenul. Dacă rămânea, de bunăvoie, într-un loc pe care îl ura de fapt, însemna că își făcea griji. Rămânea din datorită prieteniei lor, chiar dacă Ben considera această atitudine ca fiind absolut ridicolă.

„Sunt perfect în regulă", își zise el, când se întoarse în camera lui, lăsându-se să cadă pe patul dublu. Fixă morocănos tapetul cu trandafiri, care îi amintea necontenit cât de departe era de casă. Încă puțin, apoi avea să obțină ceea ce își propusese. Doar atâta timp mai trebuia Peter să reziste, dacă era de părere că trebuia să-l susțină.

Dădu la o parte gândul neplăcut, legat de ceea ce avea să lase în urmă. „Kate nu contează", își spuse el din nou, în timp ce ea îi apăru înaintea ochilor. Fusese un simplu episod, nimic mai mult. În orice caz, nu era nimic mai mult!

***

Peter se uită la ușa pe care Ben o trântise după el și nu mai știu ce să creadă.

Își cunoștea bine prietenul, dar nu așa! Ceva se schimbase cu Ben, de când era aici în Anglia. Să fi provocat acea lovitură la cap mai mult rău decât s-ar fi gândit?

Un lucru era însă cert pentru Peter: în niciun caz nu avea voie acum să plece și să-și lase prietenul singur.

Știa că mama lui Ben murise de timpuriu și, dacă acel Lord Oarecare era într-adevăr tatăl lui, poate că Ben trebuia să-și lămurească mai întâi pentru sine lucrurile. Dar cineva trebuia să-i aducă aminte că el nu aparținea acelor locuri – altminteri, celor de aici le-ar fi venit ideea să-l mai țină acolo. Din rațiuni de moștenire, de responsabilitate și alte lucruri din astea.

Peter clătină din cap, fiindcă totul era atât de al naibii de complicat. Și Ben era, și el, complicat. Crezuse într-adevăr că își cunoaște prietenul, că știe cum gândește.

Nu-l mai văzuse niciodată ca acum. Cum o pusese la punct pe Sienna, doar din cauză că se dusese, de capul ei, la acea Kate, pentru a-i înapoia smochingul!

Se întâmpla ceva între el și veterinara aia! Plutise ceva în aer, atunci când stătuseră față în față și, dacă Peter nu ar fi avut altă explicație, ar fi spus că i-a luat mințile prietenului său. Dar asta era cu totul și cu totul absurd. Acel Ben, pe care îl știa, nu fusese vreodată interesat de vreo femeie în mod serios. Poate din punctul de vedere al afacerilor, fiindcă atunci își putea folosi farmecul în mod intenționat – un lucru pe care Peter îl admirase mereu la el. De aceea, Ben nu ducea lipsă de oferte, pe care le și folosea ca atare. Totuși, relațiile lui nu fuseseră niciodată mai mult decât ceva ocazional.

Peter nu era, în niciun caz, expert în așa ceva. Viața lui sentimentală era asemănătoare. Bine, ocaziile lui erau mult mai puțin numeroase față de cele ale lui Ben, pentru că treaba asta cu șarmul nu-i venea nicicum, dar nici el nu era în căutarea marii lui iubiri. Nu mai era, în orice caz. Pur și simplu nu era compatibil

cu majoritatea oamenilor şi încetase demult să mai analizeze chestiunea asta. Era ok să fie singur. De cele mai multe ori.

„În fine, indiferent", îşi zise el. Trebuia să rămână, pentru ca Ben să nu se implice prea mult în treaba asta. Poate că o nega, dar nu îi era indiferent că acel Camden era tatăl lui şi cine ştie cum avea să evolueze situaţia.

Peter trebuia să ţină sub observaţie acest aspect, chiar dacă, de pe acum, nu prea mai rezista în acea minusculă odaie de pension, în acel minuscul sat din acea minusculă insulă. Acolo devii claustrofob – sau înnebunești, pur şi simplu.

Locul unei persoane ca el era într-un oraş mare. Avea nevoie de gaze de eşapament, de străzi printre blocuri, de zgomot şi de mulţimea de oameni, adică de nebunia New Yorkului. Aceasta era lumea lui şi nu cea a acestui sat, cu câmpurile, cu pădurile şi cu oamenii care se ştiau cu toţii între ei şi care se salutau – Dumnezeule, atâta idilă nu suportă nimeni pe timp mai îndelungat...

– Domnule Adams? Vocea lui Tilly, care bătu la uşa lui, îi întrerupse fluxul gândurilor. Domnule Adams, sunteţi aici?

Din trei paşi mari, Peter fu la uşă şi o deschise larg.

– Da, sunt aici! zise el şi se sprijini în aşa fel de cadrul uşii, încât Tilly Fletcher putea privi în cameră pe lângă el, dar nu putea păşi în ea. Şi încerc să lucrez. Ceea ce e greu, dacă sunt *mereu deranjat*.

Rosti cu voce mai ridicată ultimele două cuvinte, fiindcă voia să sune ca un avertisment. Dar, ca de obicei, dârza englezoaică nu se lăsă impresionată de aşa ceva. Din contră, părea să se simtă provocată, fiindcă-şi înfipse mâinile în şolduri.

– Oh, atunci suntem, de această dată, în mod excepţional, de aceeaşi părere! Şi eu încerc să lucrez şi urăsc să fiu deranjată. Şi tocmai asta faceţi dumneavoastră, domnule Adams, de când aţi venit aici. Vreau doar să vă fac şederea agreabilă – şi să păstrez curăţenia în cameră, lucru pentru care sunt răspunzătoare. Vă veţi simţi cu siguranţă mult mai bine în ea, dacă e curăţată.

– Mă simt foarte bine de pe acum! o asigură Peter și zâmbi mulțumit, când ochii mari și albaștri ai lui Tilly Fletcher scăpărară furioși. Părea să fie oarecum drăguță când se enerva, și, deși îl irita așa de mult, englezoaica asta mică și provincială îl salva, de fapt. Certurile cu ea erau singurul lucru care îl împiedica să moară pe loc de plictiseală.

– Mă bucur pentru dumneavoastră! Îi zâmbi cu inocență și Peter se înmuie pe loc.

– Dar asta poate că nu va fi ceva de durată. Fiindcă, dacă refuzați în continuare să-mi permiteți să fac curat în camera dumneavoastră, vă veți sufoca în propria mizerie. Acum ridică și ea vocea și făcu ca furia să tune prin ea. Nu o să mai stau prea multă vreme cu mâinile în sân, doar așa, s-o știți și dumneavoastră!

Peter se aplecă spre ea.

– Dacă veți îndrăzni să pășiți, în absența mea, în cameră și să-mi cotrobăiți prin lucruri, atunci o să cumpăr cocioaba asta și vă dau afară pe loc, îi zise el și zâmbi în sinea lui, fiindcă ea se gândea, de bună seamă, cât de în serios trebuia să ia această amenințare. În orice caz, părea să-l creadă în stare și asta îl flata puțin. Ca să fie sigur, adăugă: Ah, și transmiteți-i domnului Moore salutări din partea mea. Data viitoare când vom bea bere, va trebui să-l întreb ce părere are despre maxima „Clientul nostru, stăpânul nostru" în propriul lui stabiliment.

Îi închise ușa în nas lui Tilly Fletcher, care rămase fără replică, și se întoarse la birou. Da, se amuza teribil și aproape spera ca ea să nu renunțe. Nu că i-ar fi permis într-adevăr vreodată accesul în intimitatea lui. Avea să pășească pe-acolo numai peste cadavrul lui, atât de departe ar fi mers! În afară de asta, nu înțelegea ce era cu toată agitația – nu era cea mai ordonată persoană. Și asta nu părea să fi deranjat vreodată pe cineva.

Se întoarse apoi, cu un suspin adânc, la monitoarele lui. Apropo de curățenie, își zise el. Ar fi timpul să se dedice noului

său program la care lucra. Asta trebuia să o facă cel puțin unul dintre ei, dacă nu voiau ca firma lor să o ia vertiginos în jos. Așa că începu să lovească tastatura și, după câteva minute, uită de tot ce era în jurul lui.

***

Kate răsuflă ușurată atunci când părăsi „Three Crowns". Încă mai tremura în sinea ei, fiindcă întâlnirea cu Ben o răscolise atât de tare. În afară de asta, la ieșire, se întâlnise cu Tilly, care o întrebase, firește, ce căutase la Ben și la Peter Adams. Dar Kate nu îi putea povesti, de aceea o lăsă baltă pe Tilly, cu scuza că se grăbea.

Și chiar se grăbea, fiindcă ceea ce avea de rezolvat era urgent. Și neplăcut.

Imediat ce ajunse în fața cârciumii, își scoase telefonul din geantă și formă unul dintre numerele salvate. Înghiți în sec când apăsă tasta pentru efectuarea apelului și, preț de o clipă, speră, disperată, ca nimeni să nu-i răspundă. Atunci ar fi putut să păstreze ceva mai mult pentru sine lucrurile pe care le știa acum. Chiar dacă lucrurile nu se schimbau cu nimic.

Însă această posibilitate nu i se oferi, pentru că Ana răspunse.

– Kate? întrebă ea agitată, fiindcă îi văzuse de bună seamă numele pe display. Ai primit rezultatul testului?

– Da! Kate simți un nod în stomac. Despre asta voiam să vorbesc cu tine!

31

– Atunci el e cu adevărat fiul tău? David își duse mâna la ochi, pentru a nu mai trebui să clipească din cauza soarelui la apus, în timp ce-și privea tatăl. În plus, putea astfel să ascundă cât de mult îl răscolea această veste.

– Da, și fratele tău vitreg! Nu mai există niciun dubiu în această privință! confirmă Ralph. Această veste îl mișca și pe el, însă, spre deosebire de David, păru să fie mai degrabă ușurat. Am fost aproape sigur că lucrurile vor sta astfel și sunt fericit că le-am clarificat acum.

„Eu nu", își spuse David, dar nu voia să o rostească cu voce tare, de aceea își îndreptă privirea în altă parte și se uită la șirul de butuci de vie, care se întindeau pe marele câmp din fața lui.

Aici, afară, rezista mai bine decât înăuntru, în casă, și toată munca pe care o presupunea vremea recoltei îi venea ca o mănușă. Astfel își putea abate, cât de cât, atenția. Și, în afară de asta, mai erau o sumedenie de lucruri de făcut: din cauza primăverii ploioase și a furtunii din urmă cu câteva săptămâni, trebuiau să înceapă, probabil mai devreme, culesul viei și, de fapt, tocmai era pe cale să se uite împreună cu James la struguri, când văzuse mașina tatălui său venind pe drumul asfaltat.

Știuse imediat că trebuia să se fi întâmplat ceva important, dacă Ralph își părăsea biroul de la Daringham Hall și se arăta pe câmp. În mod obișnuit, se ținea departe de această latură a treburilor de la moșie, chiar dacă insista ca David să învețe totul și din acest

punct de vedere. Așa că, dacă venea special până aici, trebuia să fie ceva de discutat. Și David bănuise în principiu că trebuia să fie vorba despre Sterling. De fapt, totul se învârtea în jurul lui.

Sigur, într-un fel înțelegea de ce era atât de important pentru tatăl lui să știe cu certitudine adevărul. De aceea, nici nu spusese nimic atunci când îi povestise, în urmă cu câteva zile, despre intenția lui de a-i oferi șansa testului lui Sterling – pur și simplu, nu-i mai putea spune Ben. Dar, astfel, el se simți și mai nesigur. Va trebui acum să privească cum acest străin avea să devină următorul Baronet of Daringham Hall. Și el nu avea nicio dovadă cum că mama lui ar fi mințit și că era într-adevăr fiul tatălui său. Certitudinea – da, ar fi vrut și el cu mare plăcere să o aibă. În loc de asta însă, avea senzația că se află pe o gheață foarte subțire.

– Și ce o să se întâmple acum? vru el să știe.

– Acum va trebui să încercăm să ne înțelegem cu Ben.

– Și dacă nu o să vrea?

Tatăl lui lăsă impresia că ia în calcul această posibilitate, fiindcă dădu din umeri.

– Merită o încercare. Cred că va trebui să-i mergem în întâmpinare și nu să încercăm din răsputeri să ne ferim de el. Asta îl face și mai furios. Dar, dacă va observa că îi venim în întâmpinare, poate că avem o șansă de a ne înțelege cu el. Își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Știu că nu e ușor pentru tine. Dar nu mai putem schimba lucrurile și să ne prefacem că Ben n-ar exista. El e fratele tău, David, și nu-l pot alunga, pur și simplu! Oftă. Dacă vei avea puțin timp să te obișnuiești cu ideea, poate că vei vedea și o parte pozitivă a acestui fapt, adăugă el, dar David nu reuși să-i răspundă cu un zâmbet.

„Nici măcar nu ai încercat să-l alungi", își zise el și simți din nou acea împunsătură de gelozie, pe care, de fapt, nici nu voia să o bage în seamă. Pentru gentlemanul din el ar fi fost cu siguranță potrivit să accepte inevitabilul cu sânge rece. Ben Sterling exista

de-acum. Dar era mai ușor când posibilitatea ca ei să fi fost înrudiți exista doar din punct de vedere teoretic. Când David își mai putea spune că, la sfârșit, toate aveau să redevină așa cum fuseseră dintotdeauna.

Însă lucrurile nu mai puteau să fie astfel, tatăl lui era ferm hotărât să-i facă loc lui Ben în viața lor, dacă acesta ar fi vrut-o. Locul pe care, până atunci, îl avusese numai și numai David.

Golul îi reveni în piept când își lăsă privirea să-i alunece peste vii. Poate că abia prin acest fapt reușise să înțeleagă cât de importante erau pentru el toate lucrurile de acolo – conacul, moșia, animalele, viticultura cu care numai ce începuseră și în al cărei succes credea cu tărie. Crescuse în rolul care îi fusese atribuit de la naștere și îl îndeplinea cu plăcere, trăia pentru Daringham Hall. Altceva nici nu-și putea imagina și nici nu voia să renunțe la toate astea. Nu voia să le împartă cu cineva complet străin de ele – și care, poate, chiar le-ar periclita.

– Dar locul lui Ben nu e aici! zise el, mai agresiv decât ar fi vrut să fie, și își deschise larg brațele. Lui nu-i spun nimic toate astea. Ce se întâmplă dacă nu vrea decât să ni le ia? Trase adânc aer în piept, pentru a se liniști cât de cât. Abia după aceea avu curajul să-l privească pe tatăl său, care îl prinsese cu mâna de braț.

– Nu-ți pot promite că nu se vor schimba lucrurile, zise Ralph. Dar asta nu are legătură cu poziția ta de aici. Moștenirea nu ți-o poate lua Ben, chiar dacă ar vrea să o facă – asta nu aș permite niciodată să se întâmple! David dădu din cap, ceva mai liniștit. Și se simți, dintr-odată, cu conștiința încărcată.

– Îmi pare rău. Doar că... totul e atât de complicat.

– Știu. Ralph îl cuprinse pe David de după umeri. Dar o să reușim noi cumva!

David dădu din cap, apoi amândoi priviră împrejur, fiindcă din spatele lor se auzi, dintr-odată, un nechezat de cai.

Pe chipul lui David apăru un zâmbet, când observă că Ana era cea care venea călare spre ei pe marginea câmpului. Era pe Bonny, iapa cea neagră a lui Zoe – și îl ducea de hățuri pe Chester, calul bălan al lui David.

– Hei, ce cauți aici? întrebă el, când Ana ajunse la ei, luând-o pe Bonny de căpăstru. Cum de ai doi cai cu tine? Unul nu-ți mai ajunge?

Ana zâmbi.

– Ba da, dar și tu ai nevoie de unul! îi spuse ea. Mă gândeam să călărim puțin împreună.

– Ok, zise David lung, fiindcă propunerea îl cam mira. Însă trebuie să mai discut ceva cu James. De ce nu m-ai sunat mai devreme?

Ana dădu din umeri.

– Pentru că nu răspunzi la telefon!

– Ce? David vru să scoată telefonul care se afla de obicei în buzunarul pantalonilor, dar nu-l găsi. La dracu'! Probabil că l-am uitat în camera mea. Ceea ce i se întâmpla de fapt destul de rar, însă deja de câteva ori în ultimele zile. Era prea confuz în ultima vreme.

– Deci, ce faci? Vii cu mine?Ana îl privi zâmbind, iar el descoperi abia acum că obrajii ei erau mult prea roșii. În afară de asta, și ochii ei arătau altfel decât de obicei. Oarecum umflați.

– Ai plâns?

– Ce? Nu! Ea clătină din cap și se aplecă în față, pentru ca părul ei lung, blond-roșcat, să formeze o perdea în jurul chipului, astfel încât el să nu-i mai poată ghici atât de ușor expresia. Doar că am neapărată nevoie de puțin aer proaspăt. Și atunci, m-am gândit că o plimbare călare ar fi numai bună.

David se uită spre tatăl lui, care se dusese la James și era prins într-o discuție cu acesta. Perspectiva de a galopa cu Ana peste câmpuri avea, într-adevăr, ceva seducător. Cu siguranță că nu era

nimic mai potrivit pentru a-și elibera din nou mintea și, de fapt, în acea clipă, chiar avea nevoie de așa ceva.

– Unde vrei să mergi? se interesă el, fiindcă Ana avea de cele mai multe ori idei foarte concrete în privința destinației. Nu însă și de această dată.

– Undeva, unde să... Se opri. Unde să fie liniște, își încheie ea propoziția.

– Hm! David se simțea în continuare ușor luat pe nepregătite. Nu sunt îmbrăcat adecvat pentru o plimbare călare. Dacă ar fi plănuit-o, s-ar fi schimbat înainte. Însă acest argument nu avu succes în fața Anei.

– Dacă știi să călărești fără șa, atunci tenișii ori adidașii nu te vor incomoda.

Ceea ce era adevărat. Călărea de îndeajuns de mult timp pentru a se descurca și îmbrăcat în hainele acelea. Cu toate acestea, era extrem de surprins de propunerea Anei. Nu era nicidecum felul ei de a fi. În afară de asta, se însera mai devreme și, chiar dacă mai era lumină o vreme, nu merita să facă o plimbare prea lungă.

Ana îi observă ezitarea și căpătă, pentru o clipă, o expresie atât de nefericită, încât îi topi pe loc orice rezistență.

– Ah, de ce nu?! zise el, luând hățurile lui Chester din mână. Dacă era atât de important pentru ea, atunci avea să îi facă pe plac. Sări în șa și își întoarse calul pe loc, făcându-l să meargă la pas către Ralph și James, care se uitau deja spre ei.

– Vreți să călăriți? James păru destul de enervat de brusca schimbare de plan și David avu imediat mustrări de conștiință. La urma urmei, îi promisese unchiului său că îl va ajuta la pregătirea culesului viei – fie și numai pentru faptul că James se dedica cu atât de puțină plăcere acestei chestiuni. Și ei fuseseră întrerupți de apariția lui Ralph, motiv pentru care dezamăgirea lui James era de înțeles. Totuși, David nu putea acționa altfel.

– Nu putem termina treaba asta mâine? îl rugă el. Atunci te ajut o zi întreagă, promit.

James pufni prea puțin încântat, dar Ralph îl prinse de braț.

– Lasă-l! zise el și, făcându-i lui David un semn din cap pentru a-l înviora, constată că în privirea acestuia grijile persistau. E în regulă. Mergeți liniștiți! Pot să-l ajut și eu pe James!

Această ofertă îl ului vizibil pe cumnatul său, fiindcă David îl auzi pe James murmurând ceva care suna a „semne și miracol". Însă, înainte de a putea răspunde în vreun fel, Ana, care îl urmase pe David, își opri iapa alături de Chester.

– Te rog, tată! A fost ideea mea. În afară de asta, David e în vacanță și nu e aici ca să lucreze.

James nu mai putu aduce niciun argument în fața privirii rugătoare a fiicei.

– Atunci, distrați-vă! zise el, și zâmbi din nou când se întoarse spre David. Ai avut noroc, tinere. Dar mâine am cu adevărat nevoie de ajutorul tău și atunci nu mai accept nicio scuză. E clar?

– Clar. David zâmbi ușurat. Asta era partea bună a lui James: nu putea sta niciodată prea mult timp supărat.

– Mulțumesc! îi spuse el Anei, după ce întoarseră caii și se îndepărtară îndeajuns de mult ca Ralph și James să nu-i mai poată auzi. A fost cu adevărat o idee bună!

Era destul de ciudat și aproape inexplicabil să ai un sentiment atât de eliberator când te afli sus, pe cal. Și poate că nu oricine simțea în felul acesta. Dar David adora, pur și simplu, să călătorească, o făcuse dintotdeauna. Era cea mai bună terapie împotriva gândurilor tulburi și a frustrărilor și nici el nu mai putea înțelege de ce ezitase la propunerea Anei.

Însă zâmbetul ei, de obicei atât de radios, era ușor reținut și ea nu-l luă peste picior, cum s-ar fi așteptat. De fapt, de aceea, o privi cu fruntea încruntată.

– Chiar ești bine?

Îl privi și, pentru o clipă, pe chip îi trecu o umbră. Însă dispăruse mai repede decât ar fi fost David capabil să sesizeze.

– Hai să o luăm puțin la galop! îl provocă ea, și-i dădu pinteni lui Bonny. Altfel, nu ajungem prea departe azi!

Frumoasa iapă neagră, care, din cauza absenței lui Zoe, nu mai făcea atâta mișcare ca de obicei, păru să fi așteptat doar acest semn, fiindcă izbucni dintr-odată în niște salturi de galop și, până ca David să-și dea seama ce se întâmplă, Ana căpătase un avantaj considerabil.

– Ok, Chester, atunci să nu fim mai prejos, zise el și zâmbi, când armăsarul reacționă la imboldurile lui și o luă, la rândul său, la goană.

Începură o cursă peste câmpii și David se miră cât de rezistentă era Ana. În mod obișnuit, el era cel care o provoca la un galop iute și ea participa doar pentru o scurtă perioadă. De fapt, ei îi plăcea mai degrabă să călărească agale, timp în care vorbea cu el despre tot ce-i trecea prin cap, mergând prin natura atât de variată din jurul lui Daringham.

Dar acum, era cu privirea îndreptată fix în față și își îndemna iapa să fugă, o mâna tot mai departe, de parcă n-ar mai fi vrut să oprească vreodată. Abia când se apropiară de o pădurice, își opri calul, dar David nu era sigur dacă ar fi făcut-o și fără obstacolul natural.

– Hei, doar nu fugim de nimeni! zise el în glumă, în vreme ce ei o luară la pas pe drumul din pădure. Îi lăsă lui Chester căpăstrul lung, pentru ca armăsarul să se poată destinde și îl bătu pe grumaz pentru a-l lăuda – un gest pe care și Ana îl făcea în general cu calul ei, după o cursă atât de iute. Însă acum părea adâncită în gânduri, ceea ce-l enerva destul de tare pe David. De ce te-ai grăbit dintr-odată așa de tare?

– Bonny a vrut să o ia la goană, răspunse Ana, fără să-l privească. Probabil că nu a mai ieșit de mult. Abia dacă am putut s-o țin!

Ceea ce nu era, nici într-un caz, adevărat. Ana călărea foarte bine şi s-ar fi descurcat şi cu iapa, uneori cam nervoasă, a lui Zoe. Dar în acel moment, David înţelese că nu era vina lui Bonny, ci că era ceva în neregulă cu Ana. Încerca să o ascundă, iar el fusese prea ocupat cu sine şi cu problemele sale pentru a o observa.

– Ce se întâmplă, Ana? Ai tu ceva!

Pe chipul ei se vedea că se petrece ceva şi vru să o spună, dar apoi se răzgândi.

– Nu-i nimic! zise ea şi zâmbi, dar David nu o crezu câtuşi de puţin.

– Indiferent ce e, poţi să-mi spui! Se uită în ochii în care acum se regăsea nesiguranţa şi, dintr-odată, fu cuprins de o presimţire. Această ieşire călare în grabă, galopul cel iute şi felul în care ea îl privea – ceva se întâmplase şi era legat de el. Vrei să-mi spui ceva, nu?

Ana tăcu şi păru să îşi caute cuvintele potrivite. Apoi clătină din cap.

– Nu, eu...

Dintr-odată, în pădure răsună o împuşcătură, atât de tare şi atât de aproape, încât ambii cai se speriară. David reuşi să-l controleze pe Chester, dar Bonny, care era mult mai sperioasă decât armăsarul bălan, se ridică pe picioarele din spate, nechezând speriată, şi Ana, care nu anticipase asta, nu mai reuşi să se ţină, lunecând din şa. Căzu pe spate, scoţând un strigăt disperat şi se lovi tare de pământ, unde rămase nemişcată.

– Ana! David coborî imediat şi se îndreptă spre ea, când se auzi o a doua împuşcătură. Ah, la dracu'! De bună seamă că vâna cineva în imediata lor apropiere, deşi acest teritoriu ţinea încă de moşia de la Daringham Hall şi David era sigur că nici bunicul, nici tatăl lui nu-şi dăduseră acordul. Iar de această dată, suna de parcă ar fi fost şi mai aproape, şi mai ameninţător – prea ameninţător pentru Bonny, care-şi urmă instinctul şi fugi, cu coama în vânt, din calea pericolului.

– Chester, nu! David încercă să prindă hățurile armăsarului și să-l țină în loc. Dar persoana care trăgea o făcu în acea clipă din nou, ceea ce fu prea mult chiar și pentru Chester, care, în general, era liniștit. Înainte ca David să-l poată opri, o luă și el la goană, după Bonny, într-un galop teribil, prin drumul de pădure. După o clipă, ambii cai dispărură printre copaci.

David înjură încet, dar acum era importantă doar Ana, care era întinsă în continuare pe jos, cu ochii închiși, fără să se miște. Îngenunche lângă ea și-i cuprinse chipul în mâini, speriindu-se de cât de rece îi era pielea. „Nu", își spuse el. „Nu i s-a întâmplat nimic. Nu are voie să pățească nimic!"

– Ana! Teama ce îl sufocă dintr-odată îi făcea vocea să tremure. Ana, te rog, trezește-te!

32

– Bună, Kate!

Kirkby zâmbi, așa cum o făcea doar rareori, atunci când Kate deschise ușa cea mare de la intrarea în Daringham Hall. Ca de obicei când erau singuri, se comporta mai puțin oficial decât în general și îi dădu voie, pentru o clipă, să vadă în spatele măștii lui în rest atât de impenetrabil-corecte. El era sursa multor mistere, pentru că era atât de închis în sine și vorbea așa de puțin, dar Kate îl cunoștea de îndeajuns de mult timp pentru a ști că era doar un bărbat blând și loial, care iubea locul în care viața îl adusese și care se dedica meseriei lui.

De aceea, el aflase deja că ea urma să se întâlnească din nou cu Ralph și o pofti în holul cel mare, fără să întrebe ce anume dorea.

– Tocmai a sunat domnul Camden. A fost reținut, dar va ajunge îndată, zise el. Megan și cu mine beam o ceașcă de ceai în bucătărie. Dacă vrei, poți să ne ții companie.

Kate îi răspunse cu un zâmbet, chiar dacă, în clipa de față, îi venea cam greu să o facă.

– E foarte drăguț din partea ta. Dar l-aș aștepta mai degrabă în bibliotecă, spuse ea. Oricât de mult îi plăceau Megan și Kirkby, în acea zi nu avea chef de trăncăneli – și nici de o nouă partidă de bârfe despre Ben.

Majordomul cel înalt dădu din cap. Dacă era cineva pe această lume care să înțeleagă că nu aveai întotdeauna chef să vorbești, atunci acea persoană era Kirkby.

– Să îți aduc atunci ceaiul în bibliotecă? întrebă el, dar Kate refuză și asta.

– Nu, mulțumesc! Era sigură că, oricum, Kirkby le va servi, și ei, și lui Ralph, încă un ceai. În acea clipă voia să fie cu adevărat singură și fu fericită când el îi zâmbi scurt, înainte de a se întoarce în bucătărie.

Kate rămase singură în hol și se uită, pierdută pe gânduri, prin încăperea spațioasă, în timp ce o străbătea. Simți acel miros cunoscut ei, un amestec nedefinit de lemn și lac, dar și de vechime venerabilă a secolelor, care în general o făcea să zâmbească, fiindcă tocmai acesta era lucrul pe care îl iubea atât de mult la Daringham Hall. Acum însă nu făcea decât să îi sporească acea neliniște care o sufoca. Era pentru prima dată când voia să fie mai degrabă altundeva decât acolo. Pentru că avea impresia că era o trădătoare...

– Kate? Claire, care intră în acea clipă din cealaltă parte a holului, o privi uimită. Avea în mână flori proaspete, de bună seamă că voia să umple din nou vazele din dreapta și din stânga scărilor. Însă acum se îndreptă spre Kate, pentru a o saluta. Sper că nu o cauți pe Ivy. Nu ți-a spus că pleacă la Londra?

– Ba da! răspunse Kate. Trebuie să mă întâlnesc cu Ralph.

– Din nou? Claire își încruntă fruntea. Ce tot are de vorbit cu tine? În fine, zise ea apoi, făcând un gest ca și cum ar fi vrut să uite aceste lucruri, fiindcă înțelesese în ce impas o împingea pe Kate cu această întrebare. În orice caz, mă bucur că te întâlnesc. Oricum, voiam să vorbesc cu tine. Deveni serioasă. Nu poți să vorbești cu Ana? Azi s-a comportat toată ziua ciudat, încep să-mi fac griji. Sunt convinsă că s-a întâmplat ceva, dar, dacă o întreb ce anume, evită să-mi dea un răspuns. Aș fi rugat-o pe Ivy, dar ea nu e aici, așa că m-am gândit la tine. Ești ca un fel de soră pentru ea și poate că ți se va destăinui.

„A făcut-o deja", își spuse Kate nefericită. Ura faptul că nu-i putea spune lui Claire adevărul, dar Ana și cu ea încă nu

hotărâseră ce vor face mai departe. Dezbătuseră problema întreaga după-amiază a zilei precedente, fără să ajungă la vreun rezultat. Erau motive pentru a vorbi şi motive pentru a tăcea, iar lui Kate îi era la fel de frică precum îi era şi Anei de ambele variante.

– Unde e? vru Kate să ştie.

– James spune că a plecat călare cu David, dar trebuie să se întoarcă în curând. Claire oftă. Cred că este vorba despre David. Ana ţine foarte mult la el şi îşi face griji, fiindcă acest lucru îl împovărează atât de mult pe Ben.

Nodul din gâtul lui Kate se mări şi mai mult.

– Vorbesc cu ea, promise şi se simţi mizerabil atunci când îi văzu lui Claire zâmbetul de uşurare.

Îşi luă repede rămas-bun şi se întrebă, în drumul spre bibliotecă, dacă existase vreun motiv pentru această plimbare.

Ana fusese foarte vehementă în această privinţă: dacă o vor face, atunci ea voia să fie cea care îi va spune lui David adevărul – fiindcă testul fusese ideea ei. Lăsase deschisă întrebarea referitoare la când şi dacă o va face, dar poate că nu mai rezista şi voia să se folosească de ieşirea călare, pentru a vorbi cu David. Era încă foarte tânără şi impulsivă şi Kate era destul de sigură că nu putea purta cu sine pe vecie acest secret.

Deschise, abătută, uşa bibliotecii, pătrunzând în marea încăpere. Era una dintre camerele ei preferate din întreaga casă. În rafturile înalte cât pereţii, închise parţial cu uşi de sticlă, se găseau adevărate comori literare, ale căror vechi cotoare din piele povesteau despre multele generaţii care stătuseră acolo, frunzărind operele bătrânilor maeştri. Şi totuşi, încăperea nu avea un aer apăsător, era confortabilă, cu canapeaua şi cu fotoliile ei din mijloc, care te invitau să iei loc. Ivy şi cu ea se jucaseră în trecut de multe ori de-a v-aţi ascunselea, iar Kate îşi mai putea aminti că se căţărase cândva în partea de jos a marii pendule aflate în colţ. Ivy avusese nevoie de o veşnicie să o găsească, iar ticăitul mecanismului, tare şi liniştitor,

care vibra prin lemn, o adormise pe Kate. Se simțise ocrotită, un sentiment care-i lipsise după aceea de atâtea ori, și pe care-l lega și azi de acea încăpere.

Acum însă nu era liniștită, se agita nervoasă, încoace și încolo, și tresări puternic, când ușa se deschise brusc și Ralph pătrunse în bibliotecă. După el, intrase, aproape suflându-i în ceafă, Kirkby, care aducea cu sine un ceainic și o tavă cu două cești.

– Iartă-mă că ajung atât de târziu! zise Ralph. A trebuit să mai rezolv ceva repede și am fost reținut. Mulțumesc, Kirkby! Îi făcu un semn din cap majordomului, care dispăru pe neauzite și făcu apoi un semn spre canapeaua Chesterfield. Ia loc, te rog!

Kate îi urmă îndemnul și spera în sinea ei ca el să nu observe cât de nervoasă era. Însă nici lui Ralph nu părea că îi merge mai bine, fiindcă și el dădea impresia că era răscolit. La fel fusese și ieri, când îi comunicase rezultatul testului, însă acum exista o anumită fermitate în atitudinea lui și renunță la flecăreala politicoasă, ignoră chiar și ceaiul care se afla pe masă, trecând imediat la subiect.

– Trebuie să mă mai ajuți o dată, Kate, începu el, după ce se așeză în fotoliu. De când știu sigur că Ben e fiul meu, mă gândesc cum să procedez în continuare. Și am ajuns la concluzia că modul acesta dur, în care Timothy vrea să procedăm, nu va duce la nimic bun. Am dezbătut îndelung subiectul cu tata și e și el de acord cu mine. Trebuie să facem un pas spre Ben – sau, de fapt, eu trebuie să îl fac. Poate că pentru asta e prea târziu, dar voi încerca cu plăcere. Am fost mult prea multă vreme indiferent în această chestiune. La urma urmei, nici nu am fi ajuns în situația asta, dacă m-aș fi interesat mai de mult de soarta lui Jane. Părea într-adevăr că asta îl afectează, fiindcă oftă adânc. E o situație nouă pentru noi toți, dar trebuie să existe o soluție prin care să nu ajungem cu Ben în fața instanței. Nu vreau ca treaba asta să ia o întorsătură urâtă!

Kate tresări în sinea ei și își dori să se afle cât mai departe de toate acestea. Fiindcă lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă.

Foarte urâtă chiar, deşi el încă nu o bănuia. Ea nu prea avea speranţe că Ben va accepta să facă pace, indiferent de ofertă. Şi, când toate dovezile aveau să fie puse pe masă, situaţia avea să se schimbe încă o dată. Totul avea să se schimbe – şi ea era deja cu mult prea implicată în asta, mai mult decât şi-ar fi dorit.

– Te înţeleg, răspunse ea. Dar nu-ţi pot fi de folos.

Ralph zâmbi.

– Ba da! Fiindcă ar fi bine dacă ai participa la discuţie. Asta a fost ideea tatei şi cred că are dreptate! adăugă el, atunci când Kate clătină din cap. Kate, tu îl cunoşti pe Ben cel mai bine dintre noi toţi. În prezenţa ta, nu e atât de neîncrezător. A fost de acord să faci testul, deci te apreciază. În afară de asta, mi-ar prinde bine un ajutor. Situaţia asta nu e uşoară pentru mine şi m-aş simţi mai bine dacă nu aş fi singur cu el, când va veni. În curând.

Kate îl privi speriată.

– Vine aici? Când?

– De fapt, ar trebui să ajungă din clipă în clipă.

Kate sări imediat în picioare.

– Atunci, mai bine plec, zise ea, şi vru s-o ia spre uşă. Însă Ralph o apucă de mână şi o reţinu.

– Te rog, Kate! Fă-mi plăcerea şi rămâi! M-ai ajuta foarte mult.

Kate observă cât era de grav. Părea încordat, iar ea băgă de seamă că, în spatele zâmbetului său, se ascundea o anumită nesiguranţă. Dar, chiar dacă nu voia să îl lase la greu, nu îşi putu stăpâni reflexul care îi cerea să fugă. Era deja cu mult prea implicată în toată această treabă, pe care, de fapt, o înrăutăţise mereu, cu fiecare decizie pe care o luase. De aceea, nici nu i se părea că prezenţa ei putea fi de vreun ajutor.

– Nu ştiu! zise ea, ezitând în continuare. Nu ar fi mai bine să fie de faţă cineva din familie?

Ralph zâmbi.

– Tu aparții familiei, Kate! o asigură el, și ea înghiți în sec. Fiindcă astfel el rostea cu voce tare ceea ce ea își dorise de atâta vreme – amplificându-i însă conflictul interior. Prin toate acțiunile ei din ultima vreme, nu făcuse oare un singur lucru, anume să-i trădeze pe Camdeni? Și, mai mult – cum să-l ajute pe Ralph, dacă era la fel de răscolită ca el? Fiindcă numai gândul de a se afla din nou față în față cu Ben îi dădea fiori pe șira spinării și, după toate cele pe care le știa acum, avea impresia că se îndreaptă vertiginos spre o uriașă prăpastie.

Dar nici nu-l putea lăsa la nevoie. Toate astea erau grele pentru ea și, chiar dacă nu i se părea că ea e cea mai potrivită persoană pentru a-l susține, avea să rămână, pentru că el avea nevoie de ea. De aceea, se așeză, ezitând, din nou pe canapea.

– Ce vrei să-l întrebi? vru ea să știe și, în timp ce el îi explica ce avea de gând, frica creștea din nou în ea. Treaba asta nu se poate termina bine, își zise, uitându-se la ceasul cu pendulă, al cărui ticăit îi părea în acea zi amenințător.

***

Ben se uită la umerii lați ai majordomului care păși înaintea lui și se miră din nou cum de se potrivea acest individ fioros în acel mediu. Sau cum de încăpea în uniforma lui de majordom. Părea să fie ca o greșeală de distribuție, dar îi impunea lui Ben, într-un anumit fel, respect. Fiindcă, atunci când Kirkby îi deschise ușa, avea aceeași expresie pe chip ca de obicei. Mai exact, niciuna. Impenetrabilă. Ben nu avea nici cea mai vagă bănuială ce ascundea acest om în spatele măștii lui și nici nu voia să știe. Dar înțelegea foarte bine nevoia de a nu lăsa pe nimeni să-i privească în adâncul sufletului. Era mai bine dacă nimeni nu-i știa punctele slabe.

Fără să vrea, îi apăru din nou înaintea ochilor imaginea lui Kate, îi auzi vocea și îi văzu expresia de uluire, care-l urmărea și în

vis. „Nu poți face una ca asta – nu, după toate cele ce au fost.“ „Ba da“, își zise el, și înlătură acea amintire. El o putea face. El o va face.

La urma urmei, lucrurile mergeau bine pentru el. Ralph Camden propusese el însuși acest test de paternitate, al cărui rezultat îi întărea lui Ben poziția. Și, în afară de asta, părea să fie dispus la mărturisiri. În orice caz, Ben presupunea că acesta trebuia să fie motivul pentru care Ralph îl sunase în acea zi și îl convocase la Daringham Hall. Probabil că el și fratele lui, avocatul, pricepuseră că trebuie să se înțeleagă într-un fel sau altul cu el.

Ben zâmbi neîndurător. Își putea chiar imagina exact cum avea să decurgă această discuție. Cei doi vor încerca să îl convingă să dispară din viața lor. Nu le convenea că apăruse și voiau acum, cu orice preț, să scape de el. Fiindcă nu se schimbase nimic: la fel ca și mama lui în trecut, Ben era acum intrusul, cel care cauza toate problemele, cel care nu aparținea acelui loc – chiar dacă avea, între timp, dovada clară că era un Camden. Aveau să-l facă să simtă asta, așa cum o făcuseră, la vremea respectivă, pe mama lui să o simtă. Întrebarea era doar până unde aveau să meargă. Și până unde va merge el, înainte de a scoate din mânecă așii pe care avea de gând să-i mai joace.

Kirkby se opri înaintea ușii bibliotecii și bătu, după care o deschise.

– A sosit domnul Sterling, anunță el și se dădu la o parte, pentru a-i face loc lui Ben.

Când intră în încăpere, îl văzu șezând pe Ralph Camden într-unul din fotoliile din mijloc. Și pe canapea ședea... Kate!

Privirea i-o întâlni pe a ei și, pentru o clipă, Ben fu atât de surprins, încât aproape rămase locului. Ar fi putut crede orice, nu însă și că ea va fi aici – și îi fu extrem de greu să nu-și arate sentimentele pe care i le provocă apariția ei.

Purta rochia de vară înflorată, lejeră, de care-și putea aminti atât de bine, iar buclele ei, închise la culoare, care străluceau în soarele amurgului, îi înconjurau chipul palid.

Nu era genul lui de femeie, acum o știa. Pentru că nu avea niciun gen de femeie. De aceea, trebuia să înceteze în sfârșit să se mai gândească la ea. Și să își țină în frâu acest sentiment, de care era cuprins ori de câte ori îi vedea ochii căprui.

Oare ce căuta acolo? Îi era limpede că era foarte apropiată de Camdeni. Dar, dacă Ralph Camden o însărcinase nu doar cu testul de paternitate, ci dorea ca ea să fie prezentă și acum, la această discuție, atunci ea trebuie să fi fost pentru familie mult mai importantă decât presupusese Ben. Nu înțelegea prea mult din această relație, dar tocmai de aceea nu avea voie să arate cât de mult îl tulbura prezența ei. Înaintă, cu o expresie impenetrabilă pe chip, oprindu-se în fața celor așezați.

Ralph Camden se ridică, la fel ca și Kate, care îl țintuia din priviri și părea că ar fi preferat să se afle oriunde altundeva decât acolo. Și Ralph Camden părea nesigur; zâmbi totuși.

– Ben! zise el, de parcă ar fi fost vechi prieteni. Însă nu-l putea înșela pe el cu trucul ăsta de amiciție.

– Domnul Sterling, pentru dumneavoastră!îl corectă el. Așa rămâne.

Își lăsă privirea să alunece prin încăperea spațioasă, dar Timothy Camden nu-și făcu apariția dindărătul vreuneia dintre vitrine. Într-adevăr, nu era acolo.

– Unde e fratele dumneavoastră? Nu aveți nevoie de asistență juridică? întrebă Ben ironic, pentru a ascunde cât de mult îl mira acest fapt. Deveni neîncrezător. Fusese absolut convins că avocatul avea să participe din nou la discuție. Dar numai Ralph și Kate erau prezenți. Să fi fost și ăsta un truc? O nouă tactică pe care el încă nu o înțelegea?

– Nu! confirmă Ralph și, în clipa în care avu un scurt schimb de priviri cu Kate, i se putu citi pe chip că nu se simțea în largul lui purtând această discuție fără fratele său. Dar, fiindcă nu explică motivul pentru care Timothy nu era prezent, părea ca lucrurile să fi fost plănuite astfel. Însă despre ce anume voia Ralph Camden să îi vorbească, nu avea nicio idee; pe chipul lui se vedea că gândea intens și urmă o pauză lungă, în care, de bună seamă, își căuta cuvintele potrivite.

În cele din urmă tuși.

– Eu... aș avea, în acest sens, o propunere. Sau, mai bine zis, o rugăminte.

Ben își ridică sprâncenele și aștepă să continue. Însă Ralph Camden îi făcu semn spre unul dintre fotoliile libere.

– N-ar fi mai bine să ne așezăm? întrebă el și Ben se gândi o clipă dacă să refuze sau nu. Asta făcuse ultima oară, atunci când se întâlnise aici cu Ralph și cu Timothy Camden – pentru a le arăta că nu era dispus să accepte vreo propunere și că nici nu se va lăsa prostit cu amabilități.

De această dată însă, ezită și privi spre Kate. Ea părea să se aștepte ca el să refuze, iar expresia încordată, aproape chinuită, din ochii ei îl făcu să cedeze și să urmeze invitația.

Alese fotoliul cel mai îndepărtat de locul în care stătea Kate. Și încă suficient de departe de Ralph Camden. Fiindcă acum era absolut evident ce va urma.

– Dați-mi voie să ghicesc. Se strâmbă. Vreți să mă rugați să dispar din nou acolo de unde am venit. Și sunteți dispus să-mi faceți o ofertă cu o sumă impresionantă, dacă voi renunța la toate drepturile care să mă lege, într-un fel sau altul, de numele Camden. Dacă lucrurile stau astfel, trebuie să vă dezamăgesc. Nu mă interesează!

Ralph Camden zâmbi.

– Mă gândeam eu! zise el. Și nu asta am vrut să vă propun. Din contră. De fapt, v-am chemat aici, fiindcă aș dori să rămâneți.

De această dată, Ben nu reuși să își ascundă mirarea. Și nici să răspundă ceva. Însă Ralph vorbi mai departe.

– Știu că situația este complicată și sunt conștient că presupuneți că aș fi tot ce poate fi mai rău pe lumea asta. Ceea ce pot să înțeleg, fiindcă comportamentul meu de până acum nu v-a dat prilejul să credeți în vreun fel că m-ar interesa soarta dumneavoastră. Presupunerea că nu aș vrea să existați în viața mea este însă greșită. Nu am știut că mai am un alt copil și îmi fac mari reproșuri legate de cât de puțin m-am implicat în această chestiune. Nu îmi voi ierta niciodată această omisiune, credeți-mă!

Oftă și, dacă Ben nu ar fi știut cum stau lucrurile în realitate, ar fi crezut că e cu adevărat doborât.

– Din păcate, lucrurile astea nu mai pot fi schimbate, continuă el și, când Ben își îndreptă din nou privirea spre el, păru din nou hotărât. Dar, Ben – dă-mi, te rog, voie să mă adresez astfel, nu-ți pot spune domnule Sterling –, nu ești pe atât de nedorit cum îți imaginezi. Știu că nu mai putem da timpul înapoi, dar vreau să mă folosesc de șansa de a te cunoaște. Nu știu dacă e posibil sau dacă te-ai gândit și tu la asta – dar îți propun să rămâi la noi, dacă vrei. Cel puțin pentru o vreme. Ca să avem șansa să ne cunoaștem.

Ben pufni, dar nu cu indignare. Mai degrabă uimit. Unde voia Ralph să ajungă? Îl credeau atât de prost, încât să cadă în capcana pe care amabilitatea asta i-o întindea? Sau erau atât de plini de sine, încât îl subestimau?

„Nu", își spuse el. Era o hibă. Trebuia să fie o hibă. Să fi descoperit cât de mult succes avea firma lui și speculau astfel să facă bani? Aveau ei de gând ceva, fiindcă nu i-ar fi făcut, de bunăvoie, viața atât de ușoară.

Privirea i se opri asupra lui Kate, poate fiindcă sperase să îi poată citi în ochi ce se petrecea acolo. Doar că ea îl privea la fel de curioasă ca și Ralph, părea să-i aștepte cu încordare răspunsul.

Întrebarea era doar ce anume aştepta ea. Voia să rămână sau spera că pleacă?

Doar pentru o clipă se gândi Ben că era adevărat ceea ce Ralph Camden spunea şi că voia cu adevărat să-l cunoască. Dar întrerupse imediat acest experiment. La urma urmei, nu era aici să-şi găsească un tată. Ci să-l pedepsească pe bărbatul care îi făcuse rău mamei sale. Să se cunoască, pfff! Nu voia să-l cunoască pe Ralph Camden. Dacă l-ar fi crezut, atunci cel mult ar fi folosit acest prilej pentru...

– Ralph! Uşa bibliotecii se deschise fără ca cineva să bată şi Claire năvăli înăuntru. Când observă că fratele ei nu era singur, se opri mirată. Oh!

– Ce s-a întâmplat? vru Ralph să ştie şi chipul lui Claire deveni din nou serios şi atent.

– S-au întors caii! zise ea. David şi Ana au plecat mai devreme, dar acum au apărut Chester şi Bonny în faţa grajdului, singuri, încă înşeuaţi. Şi nu putem da de niciunul dintre ei!

Ralph şi Kate săriră în sus, speriaţi, şi însuşi Ben se ridică în clipa în care Sir Rupert şi Lady Eliza dădură buzna în încăpere.

– Au dispărut David şi Ana! strigă Lady Eliza agitată, însă, atunci când observă prezenţa lui Ben, starea ei se transformă în furie. Furie teribilă, fiindcă obrajii ei, de obicei palizi, se îmbujorară.

– Ce caută ăsta aici? întrebă ea cu o voce de gheaţă, arătând spre Ben. Însă Ralph nici nu o băgă în seamă, se concentră asupra lui Claire şi a lui Rupert, cărora li se citea îngrijorarea pe chip.

– Să fi păţit ceva?

Claire dădu din umeri.

– Sper că nu, dar trebuie să-i căutăm. Problema e doar că nu au spus unde voiau să meargă.

– James și Greg au plecat deja și caută pe drumurile de călărie de pe moșie, adăugă Sir Rupert. Iar eu plec imediat cu Kirkby pe țărm.

– Nu am reușit să dau de Olivia, dar încerc în continuare, completă Claire. Ne va ajuta, de îndată ce va afla. Dar poate că avem nevoie de și mai mulți oameni. Cei doi pot fi oriunde și, cu cât lărgim mai mult cercul, cu atât... Se opri. Kate? Ești în regulă?

Ben privi în acea clipă la Kate, care scosese un sunet înfundat și se prăbuși din nou pe canapea. Chipul îi deveni de o paloare de nedescris și avea o figură atât de răvășită, încât Ben trebui să își înăbușe reflexul de a merge la ea. O făcu Ralph în locul lui.

– Ce se întâmplă? Nu ți-e bine?

– Trebuie că i-a spus-o între timp, mormăi Kate și clătină din cap. Doamne, Dumnezeule! Poate că s-a întâmplat ceva, fiindcă a fost cu mult prea devreme pentru el! Ochii i se umplură de lacrimi.

– Pentru cine? întrebă Ralph iritat. Kate, ce vorbești acolo?

Kate îi căută, scurt, privirea lui Ben, de parcă toate acelea aveau vreo legătură cu el. Apoi se uită la Ralph și înghiți cu dificultate în sec.

– E... ceva ce trebuie să știi, zise ea cu voce tărăgănată, iar Ben îi citi pe chip cât de mult își dorea ca lucrurile pe care avea să le spună să fi putut rămâne nespuse.

33

Ana deschise ochii și îl privi pe David, care se aplecă deasupra ei. Își așeză mâinile în jurul chipului ei și o privi îngrijorat. Deoarece căzuse de pe cal. Exact. Atât de stupid! Ea vru să zâmbească și să facă două-trei remarci cool, pentru a-l liniști. Dar atunci își aminti din nou ce o preocupase tot timpul. Cauza nodului din stomac, care o chinuia de ieri și care se făcu din nou simțit. De aceea își schimonosi fața și speră că aceasta va trece drept zâmbet.

– Vreau să mă ridic, zise ea și David o sprijini, ajutând-o să șadă.

– Ușurel, spuse el și o opri când vru să se ridice. Chiar ești bine? Te doare ceva?

– Nu. Ana scutură din cap. De fapt, glezna o durea puțin, dar era cel mult o mică contuzie. Iar inima ei pesemne că nu conta. Cred că am avut noroc.

– Mi-ai produs o spaimă grozavă, știi? Abia acum dispăru umbra de pe fața lui David. De când cazi de pe cal? o necăji el și zâmbi din nou.

De câte ori o făcea, îi apărea o gropiță pe obraz. Îi era cunoscută Anei. Și totuși, era și ceva nou. Trezea în ea ceva nou. Ea își întoarse privirea și constată, dintr-odată, că ceva lipsea.

– Dar unde sunt caii?

– Au fugit. David ridică din umeri. Din cauza împușcăturilor. Dacă îl prind pe individul care a tras, o să-l iau la rost. Pun pariu

că a fost braconaj. Ana își încreți fruntea. Amândoi au dispărut? Și Chester? De ce nu l-ai prins?

– Tu zăceai pe jos, fără să te miști. Mi-a fost teamă pentru tine, zise el și inima Anei zvâcni puțin.

– Și acum?

– Ai mobilul la tine? întrebă el. Ana dădu din cap și căută în poșetă, dar, pe când își scoase telefonul și vru să formeze numărul de la Daringham Hall, ecranul rămase negru. La dracu'!

– Bateria e descărcată, zise ea, abătută. Am uitat să o încarc ieri-seară. Ceea ce nu era deloc de mirare. Căci, după lunga întâlnire cu Kate, nu putuse să se mai gândească decât ce avea să facă acum. În capul ei nu mai era loc pentru nimic altceva. Oricum, nu ajunsese la nicio concluzie. De fapt, știa doar că acum, după ce aflase rezultatul testului de paternitate, nu putea să mai tacă. Nu pentru totdeauna. Dar cum să-i spună lui David ceea ce el ar fi trebuit el să știe?

Sperase că într-un fel se va ivi o ocazie să fie singură cu el. De aceea îi veni ideea călăritului. Însă curajul o părăsi din nou și nu era deloc sigură că și-l va regăsi.

– Atât de tânără și așa de uitucă, o necăji David.

– Zise bărbatul care, din fericire, avea mobilul la el, i-o întoarse ea și, pentru o clipă, își zâmbiră amândoi. Ca altădată, gândi Ana, și inima i se strânse când își dădu seama că el nu va mai zâmbi când îi va spune adevărul. Atunci o va urî, și pe bună dreptate. De faptul, totul era din vina ei.

– Ce e? întrebă David iritat și își înclină ușor capul. De ce arăți dintr-odată de parcă s-ar prăpădi toată lumea?

– Nimic... doar că n-am mai căzut de multă vreme de pe cal, zise ea, pentru a-i alunga orice bănuială. Și ce vom face acum?

El ridică din umeri și o ajută să se ridice.

– Acum va trebui să mergem, cu chef ori fără chef. Firește, nu tot drumul. De îndată ce caii vor reveni în grajd, desigur că ne vor

căuta, zise el uşor iritat, ţinând-o în acelaşi timp strâns pe Ana, care se clătină uşor. Ce e?

– Nu ştiu, spuse ea şi încercă din nou să se lase pe piciorul stâng. Dar din nou o durere ascuţită îi săgetă glezna. Nu pot să păşesc. Pesemne că am totuşi o întindere.

David se aşeză şi îi controlă glezna, care era într-adevăr puţin umflată şi care durea acum mai mult ca niciodată. Apoi se ridică din nou. Crezi că vei putea merge dacă te vei sprijini de mine?

– Până la Daringham Hall? întrebă Ana, sceptică. Erau exact treizeci de kilometri, ceea ce nu putea, într-adevăr, să-şi închipuie. Însă el surâse.

– Până la All Saints Church, explică el. Acolo vei putea să stai jos şi să-ţi ridici piciorul. Şi vei avea un acoperiş deasupra capului, în caz că cei care ne caută vor ajunge prea târziu, iar eu va trebui să caut ajutor.

Firește, se gândi Ana. Capela micuţă, care trecea ca fiind cea mai veche biserică din regiune, nu se afla departe de lizieră şi fusese adesea un ţel al drumurilor ei călare. Slujbe se ţineau acolo numai o dată pe lună, şi asta doar din aprilie până în septembrie, căci clădirea nu era conectată la electricitate. Pur şi simplu, nu renta să se facă aşa ceva, aşa încât rămăsese singuratică. Domeniul căruia capela îi aparţinuse la început fusese demult părăsit şi, oricum, aproape că nu locuia nimeni în preajmă, aşa încât se foloseau lumânări atunci când era nevoie. Dar tocmai această abandonare pe care mica biserică o emana îi alcătuia farmecul şi, de aceea, Ana mergea cu plăcere acolo.

– Da, cred că asta pot, zise ea şi puse un braţ pe după umărul lui David, în vreme ce el o cuprinse de mijloc, pentru o ajuta la mers, pe cât se putea.

Însă planul i se dovedi curând mult prea optimist, căci Ana şchiopăta mult mai tare decât crezuseră, astfel că abia înaintau. Ea încercă să-şi adune puterile, însă la un moment dat David se opri.

– Așa nu merge, explică el și puse mâinile Anei pe după gâtul lui. Ţine-te bine! o anunță el, și o luă în brațe.

– David, nu se poate, sunt prea grea, protestă Ana, însă David zâmbi.

– Ești ca un fulg, își dădu el cu părerea, și nu o mai lăsă jos, ducând-o restul drumului până la capela pe care o putea vedea deja de acolo.

Greutatea ei nu părea să conteze pentru el şi era plăcut să fie purtată de el, așa încât Ana nu se mai apără, ci își lăsă, epuizată, capul pe umărul lui. Șchiopătatul și durerea înrăutățiseră situația și, pe deasupra, gândul la ce avea de făcut nu îmbunătăţea cu nimic situația.

Când ajunseră la capelă, David o lăsă grijuliu jos și deschise ușa care nu era încuiată niciodată. Apoi o ajută pe Ana să pătrundă, șchiopătând, înăuntru.

Nava bisericii era îngustă și conținea puține podoabe, dacă se făcea abstracţie de vitralii și de tăbliile de lemn lucrate în onoarea unor pastori și binefăcători de altădată ai bisericii. Aproape pretutindeni se găseau lumânări în sfeşnice simple, pentru a suplini absența candelabrelor. Restul mobilierului era spartan, constând de fapt în marele altar de piatră, un amvon de lemn și patru bănci de lemn cu spătare înalte în dreapta și în stânga coridorului. Acestea ofereau loc pentru doi, cel mult trei oameni și puteau fi închise cu uși la capătul rândului, încât arătau mai degrabă ca niște faguri. Ana zâmbi atunci când David deschise pentru ea una dintre uși, ca să se poată așeza.

Mai demult, când fuseseră mai tineri, uneori, David și cu ea, se jucau de-a v-aţi ascunselea aici. Unul dintre ei „dispărea“ într-un fagure, iar celălalt, intrând, trebuia să ghicească în care. De obicei, ea era cea câștiga, căci părul lui ciufulit se ițea adeseori peste marginea băncii, atunci când ea se apropia. Evident, el o făcea intenționat, o știa azi, deși nega cu înverșunare. El îi fusese mereu superior,

pentru că era mai bătrân decât ea, dar, spre deosebire de surorile ei, care fuseseră mult mai puțin înțelegătoare, el nu o lăsase niciodată să simtă acest lucru. De aceea îi făcea atâta plăcere să fie împreună cu el, pentru că de la început existase între ei această relaţie deosebită, această afinitate care sfida diferenţa de vârstă dintre ei. Ea se putea bizui pe această relație, o simţise de copil, iar cu trecerea timpului acest sentiment se amplificase, transformându-se într-o prietenie strânsă, a cărei profunzime o realiza abia acum. Aproape că nu exista lucru pe care să nu îl poată face împreună cu David. Era prezent ori de câte ori avea nevoie de el, îi dădea sfaturi şi, pur şi simplu, o asculta când avea ceva pe suflet. El era o parte firească, importantă a vieţii ei. Poate chiar cea mai importantă...

– Pământul către Ana, zise David şi zâmbi, în timp ce ea îl privi speriată. Ar fi trebuit să-ţi pui piciorul sus, îi aminti el, iar ea şi-l ridică în grabă pe bancă. Evident, i-o mai spusese o dată, însă ea era atât de pierdută în gânduri, încât nici nu îl auzise. Iar eu mă voi uita după chibrituri pe-aici. În curând se va întuneca, aşa că puţină lumină nu ne va strica.

El se duse la altar, unde le găsi, într-adevăr, căci în scurt timp ardeau toate lumânările. Numărul lor era de ajuns pentru a lumina spaţiul bisericii, dar pâlpâitul lor lăsa umbrele să joace în colţuri. În plus, vechiul, mereu albul zid de piatră asigura o atmosferă răcoroasă, care îi dădea frisoane Anei.

David, care încă mai stătea în coridor, observă acest lucru şi se încruntă.

– Cred că ar fi mai bine să alerg după ajutor. Căci altfel vom rămâne aici toată noaptea.

– Nu. Ana scuturã vehement din cap. Te rog, nu... Eu... nu vreau să rămân singură aici. Zâmbind, David deschise uşa din capătul băncii şi se aşeză lângă ea, punându-şi braţul după umărul ei.

– Doar nu ţi-e frică în locul acesta atât de paşnic, nu-i aşa? Ştii de când dăinuieşte această clădire? întrebă el, evident în elementul

lui, privind spre lăcașul altarului și golașa construcție de lemn a acoperișului. E aici de o veșnicie și, dacă zidurile ar putea vorbi, ne-ar povesti istorii senzaționale, de exemplu despre timpul când bântuia pe aici ciuma neagră. Ori despre așezările care trebuie să fi fost aici, dar care au dispărut de mult. În urmă a mai rămas doar biserica. Ea a supraviețuit tuturor, ca o stâncă între valuri. Probabil că de aceea nu ar trebui să te simți niciunde mai în siguranță și nu trebuie să-ți fie frică.

Ana se sprijini de el și își îngropă fața pe umărul bărbatului, pentru prima dată dezinteresată de relatarea sa istorică, pe care de altfel o găsea atât de fascinantă. Deși îi simțea căldura trupului, încă îi mai era frig.

Totuși, era speriată. Și încă mult. Dar nu din pricina bisericii, ci din a ei. De situația în care se afla.

– Totuși, nu vrei să-mi spui? întrebă David, care păru să simtă foarte exact că o chinuia ceva și că primul ei reflex fusese acela de a nega iarăși.

Însă cât timp va mai putea să țină lucrurile doar pentru ea? Kate avusese dreptate, ea nu putea tăcea veșnic. Dar cum să i-o spună? Era atât de rău, atât de monstruos, iar ea nu dorea să-l rănească pe David. Nu voise asta niciodată. Cum putuse fi atât de naivă să creadă că alte secrete vor ține totul în ordine? Ea înghiți cu greu în sec și inima îi bătu până în gât, cât timp îl privi în ochi, în care se zărea o luminiță amuzată.

– Atât de rău? întrebă el, iar zâmbetul îi păru puțin mai nesigur atunci când ea nu negă. Ei, spune-mi. Din nou e vorba despre Ben?

Ana vru să răspundă, însă nu reuși, ceea ce David interpretă drept acceptare.

El suspină adânc.

– Dacă vei dori să-mi spui că Ben mi-e frate vitreg, asta deja știu. Tata mi-a spus-o, înainte să vii. Ideea păru să nu-i fie pe plac, căci figura i se întunecă și pentru o clipă se uită în gol.

Inima Anei bătu repede şi pielea capului o furnică. Pentru că dintr-odată îi fu limpede că trebuia să îi spună. Lucrurile nu se vor schimba, chiar dacă avea să păstreze tăcerea săptămâni ori luni. Şi avea prea multă importanţă, cântărea prea greu. Pentru el, dar şi pentru ea.

– Nu, zise ea încetişor. Nu, nu e.

Dezorientat, David îşi încreţi fruntea.

– Ce să mai însemne şi asta? Testul nu a fost corect?

– Ba da. Tocmai asta e. Ana îi luă mâna într-ale ei. David, probabil că mă vei urî acum că am făcut-o. Însă ştiu cât de mult te preocupă ce a spus mama ta în seara balului şi am vrut să ai o certitudine. De aceea am rugat-o pe Kate să mai facă un test. Cu o probă de la tine.

David nu răspunse, fixând-o, iar ea ridică neputincioasă din umeri.

– Eu... cred că e bine. Nu doream să te mai chinui, dar...

– Dar ce?

Ea trase adânc aer în piept şi ochii i se umplură de lacrimi, căci durerea pe care trebuia să i-o provoace îi sfâşia şi ei adânc pieptul.

– David, îmi pare atât de rău, dar Olivia nu a minţit. Unchiul Ralph... nu-ţi este tată.

34

– Nu! Lady Eliza aproape că țipă și își scutura întruna capul.

– Nu, asta e cu neputință! E o minciună infamă!

Claire se apropie și o apucă de braț, căci bătrâna doamnă se clătină ușor.

– Vino, așază-te, zise ea și își conduse mama pe unul dintre fotolii.

În încăpere se lăsă o tăcere consternată, întreruptă doar de respirația grea a lui Lady Eliza.

Kate se simți îngrozitor și îl țintui cu privirea pe Ralph, care se lupta vizibil cu emoțiile.

– Nu e fiul meu? întrebă el, cu voce stinsă și un pic tremurată.

Kate dădu abătută din cap.

– Testul a fost convingător.

– Și el știe?

Kate ridică din umeri.

– Ana trebuie să i-o fi spus. Nu există nicio altă explicație pentru dispariția lor. Nu pot să-mi închipui că ar fi avut un accident, căci amândoi sunt călăreți atât de buni. De vreme ce caii s-au întors, atunci...

Nu mai adăugă că poate David nu suportase să afle adevărul și că ar fi făcut o prostie.

– Doamne! Ralph își puse mâna la gură și felul în care privi în gol o înspăimântă pe Kate.

Se aşteptase să fie uluit. Sau furios, pentru că Ana şi ea au făcut testul fără acordul lui. Dar părea să fie doar răvăşit şi ea îşi dădu deodată seama că toate astea erau prea mult pentru el.

Nu era prima dată când şi-ar dorit să nu fi dat curs rugăminţii Anei. Ele doriseră să lămurească situaţia, iar acum totul era cu mult mai rău. Dar oare ar fi fost cu putinţă să se oprească, după ceea ce îi scăpase Oliviei la bal? Oare David nu ar fi căutat mai devreme sau mai târziu adevărul? Cu atât mai mult cu cât aflase în cele din urmă, datorită testului de paternitate al lui Ben, cât de puţin complicată fusese procedura?

Cel puţin asta îşi spunea Kate, când remuşcările ameninţau să o năpădească.

Totuşi, asta nu era decât o slabă consolare şi faptul că nu fusese greşeala ei nu schimba nimic. Nu putea înţelege cu adevărat cum de putuse trăi Olivia atât de mult cu această trădare, toţi urmau să aibă nevoie de multă putere pentru a trece peste astea, în caz că aşa ceva era, într-adevăr, cu putinţă. Însă important nu era acum decât un singur lucru: să-i găsească pe David şi pe Ana. Şi Ralph părea să vadă tot astfel lucrurile, căci se ridică, iar privirea îi deveni din nou ageră.

– Trebuie să mă duc la el, spuse mai mult pentru sine, privindu-şi tatăl şi sora. Unde ar putea fi cei doi?

– Practic, peste tot, răspunse Sir Rupert. Nu ne rămâne nimic decât să ne risipim în cât mai multe direcţii şi să-i căutăm.

– Atunci, haide! Ralph era deja în drum către uşă şi nici Kate nu mai zăbovi. Trebuia să ajute dacă putea, aşa încât înconjură scunda masă aflată între sofa şi scaune, spre a-l urma pe Ralph.

– Aş putea merge în direcţia Waterden, propuse ea. Regiunea e destul de izolată, însă Ana mi-a povestit cândva că obişnuiau să plece călare, ea cu David, în ţinutul păduros. Poate că sunt...

– Nu! Lady Eliza, care stătuse până acum tăcută în scaunul ei, se ridică, când Kate vru să treacă prin faţa ei, şi îşi înfipse mâinile

în braţul lui Kate. Nu ne trebuie ajutorul tău! Ochii îi scăpărară furioși. Ea e vinovată pentru toate, Ralph. Ea e aliata băiatului acestuia! strigă ea și arătă spre Ben. Totul e un complot! Vor să-l jefuiască pe David și să-i răpească ce îi aparţine. Dar nu trebuie să permiți una ca asta! Strânsoarea ei deveni atât de sălbatică, încât Kate scoase un ţipăt de durere.

Ben ajunse din doi pași la ele și își puse mâna pe braţul lui Lady Eliza, desprinzându-i degetele, și o trase pe Kate de lângă bătrâna-tremurândă, care fuse ţinută de Sir Rupert și de Claire.

Inima lui Kate se zbătu și își simţi mintea golită pentru o clipă. Știa că Lady Eliza nu o suferea, dar această dușmănie deschisă o înfioră până în măduva oaselor.

– Totul e în ordine? întrebă Ben și abia când îi auzi glasul lângă ureche își dădu seama că era aproape rezemată de el. Lady Eliza o speriase atât de tare, încât căută instinctiv adăpost la el. Făcu precipitată un pas de lângă el și se înclină, dar Lady Eliza folosi apropierea dintre ei pentru un nou atac.

– Ei, ia vedeţi! Privi spre Kate și Ben. E ceva între cei doi. S-au sărutat în bibliotecă. Am știut, de îndată ce l-am văzut pe băiat, că nu va aduce decât necazuri. Dar ea e vinovata! Ea l-a adus aici!

– Termină, Eliza! strigă Sir Rupert și își privi aspru soția. Kate este nevinovată, la fel ca și Ben.

– Nu, adăugă Claire, cu o mină furioasă. Pentru asta doar Olivia este răspunzătoare.

Dar Lady Eliza nu îi asculta. Tremura și obrajii i se înroșiră. Așa nu o mai văzuse niciodată. Se comporta nebunește, părea complet înverșunată în ura ei contra lui Ben. Comportamentele teatrale erau specialitatea ei, dar cel de acum era straniu. Și asta păreau să fi observat și ceilalţi, căci Claire făcu un schimb de priviri cu tatăl ei.

– Rămân cu ea, spuse ea, arătând cu o mișcare imperativă a capului în direcția ușii. Poate că ar fi mai bine să porniți.

Cuvintele ei le erau adresate îndeosebi lui Kate şi lui Ben, căci era limpede că Lady Eliza avea să se potolească abia când ei nu vor mai fi în încăpere. Dădură curs solicitării, iar Sir Rupert şi Ralph părăsiră şi ei biblioteca.

– Îmi pare rău, Kate, nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea, se scuză Ralph pentru comportamentul mamei sale. Ai putea totuşi să te duci la Waterden şi să cauţi acolo? Ţi-am fi cu toţii recunoscători. În cazul ăsta, eu o iau spre spre Fakenham, iar tata şi cu Kirkby pot să cutreiere drumurile de coastă.

– Da, desigur. Kate dădu din cap, bucuroasă că putea face ceva. Se opri însă când Ben îşi puse deodată mâna pe braţul ei. Te însoţesc.

Kate privi la el, la fel ca şi Ralph şi Sir Rupert.

– Nu trebuie să faci asta, se împotrivi ea, dar pe chipul ei se citi aceeaşi expresie hotărâtă pe care o cunoşteau cu toţii atât de bine.

– Poate că reuşesc să ajut.

– Mulţumesc. Propunerea păru să-l surprindă şi pe Ralph, dar acesta nu zise nimic, numai dădu din cap. Un surâs de uşurare îi alunecă pe faţă. Cu siguranţă că nu poate strica.

Aşa că se întoarse şi o luă la fugă înapoi spre holul spaţios. Kate îl urmă, împreună cu Ben şi Sir Rupert, care îi arunca priviri furişe, cercetătoare. Niciunul dintre ei nu vorbea, până când se despărţiră pe terenul din faţa casei.

– Daţi de veste de îndată ce îi găsiţi, strigă Ralph şi se îndreptă spre limuzina sa Mercedes. El demarase deja când Kate şi Ben se urcară în Land Rover-ul lui Kate.

– De unde subita schimbare de părere? întrebă Kate, mai furioasă decât voise de fapt, şi porni maşina, dând în marşarier. Am crezut că nu vei fi niciodată de partea Camdenilor.

Pe obrazul lui Ben zvâcni un muşchi.

– Nici nu sunt. Dar îi sunt dator cu ceva lui David, lămuri el şi Kate înghiţi în sec, amintindu-şi de întâmplarea de pe terasa de

la Daringham Hall. Oare Ben se simțea într-adevăr îndatorat lui David, sau era doar un pretext și el avea un cu totul alt scop pentru a se alătura căutării?

Ar fi crezut cu plăcere că David și Ana nu îi erau indiferenți, iar el din acest motiv venea. Dar, ca să fie cinstită, știa prea puține despre el și motivele sale și îi era prea frică pentru a mai fi din nou dezamăgită.

Într-un singur punct avea el dreptate – poate că într-adevăr putea ajuta la căutare. De aceea, nu mai adăugă nimic, ci conduse Land Rover-ul spre ieșire, aprinse farurile și acceleră.

35

– David? Glasul Anei ajunse la el ca prin ceaţă şi el îşi ridică privirea, uitându-se în ochii ei albaştri, în care se citea frică. Şi durere.

El ar fi vrut să-i spună că nu era chiar atât de rău şi că n-ar fi trebuit să-şi facă griji, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Încremenise.

– Nu sunt fiul tatălui meu? repetă el şi abia acum, când rostea aceste cuvinte, se simţi lovit ca de un pumn de fier în stomac şi pricepu ce consecinţe presupunea asta pentru el.

Se temuse de asta. Poate chiar simţise că era adevărat ceea ce mama lui spuse la bal. Nimic, absolut nimic nu-l pregătise în acest sens, dar de îndată ce vorbele fuseseră spuse, i se păruse că atât de multe lucruri de care nu se îndoise niciodată îi rânjeau drept în faţă. Că el arăta altfel decât ceilalţi. Mai brunet. Nu avea nicio trăsătură tipică a Camdenilor, nu era blond-închis şi se deosebea şi prin ochii lui verzi de rudele cu ochi albaştri. Dar sperase să nu fie adevărat. Îşi spusese mereu că era o prostie –totuşi, avusese mereu sentimentul că stătea pe o bombă cu ceas, care i-ar putea arunca viaţa în aer în orice moment.

Şi acum explodase, iar pământul pe care crezuse că stă în siguranţă fugea de sub picioarele lui, lăsându-l să alunece inevitabil în groapa neagră ce se căsca adânc înainte.

Nimic nu se mai potrivea. Tatăl lui nu era tatăl lui şi familia lui, oamenii alături de care crescuse nu mai aveau, de fapt, nicio

legătură cu el. Nu erau înrudiți, era un nimeni. Un străin. Un pui de cuc.

Se ridică dintr-odată și părăsi banca, mergând în față, la altar și respiră de câteva ori adânc. Însă nu putea face nimic împotriva disperării care îl năpădea și dintr-odată îl umplu cu o furie de neînchipuit.

– De ce a făcut-o? Își văzu din nou în fața lui mama, clătinându-se pe terasă, beată și penibilă, fără să mai știe ce făcea. Oare fusese beată și când îl concepuse pe el? Cine să fi fost bărbatul cu care se culcase, deși trebuie că îl cunoscuse deja pe Ralph? Și de ce dracu' tăcuse atâția ani?

Dădu disperat din cap când își aminti iarăși de încercarea mamei sale de a-i găsi o pereche. Și asta avea dintr-odată un sens pervers. Dacă Olivia știa că nu era un Camden, poate că fusese o încercare de-a ei să-i asigure „statutul" printr-o parteneră dintr-o familie adevărată.

El strânse pumnii și închise ochii. Întreaga lui viață fusese o minciună. De la bun început. El nu era cel care crezuse că este. Acela fusese Ben. Familia lui mizase în toți acești ani pe o persoană greșită.

Se întoarse încet spre Ana, care încă mai ședea pe bancă.

– Ta... Ralph știe deja?

Ea scutură din cap.

– Nu.

David înghiți în sec.

– Și acum? Să mă duc la el și să-i spun că a crescut în toți acești ani un alt copil decât al său?

Disperat, se răsuci și privi din nou la altar, strângând pumnii și mai tare, fiindcă îl durea atât de mult. Se consideră deodată un șarlatan, ca și când ar fi eșuat în ceva ce era cu adevărat important pentru el. Ca și când i-ar fi deziluzionat pe toți. Cum putea să mai repare ceva?

Se învârtea speriat, când simţi mâna Anei pe braţul său. Nici nu observă că ea se ridicase şi că se apropiase de el şi subita ei apropiere făcu ca digul ce ţinea totul laolaltă în el să se clatine periculos.

– Şi ce să fac acum? întrebă cu glas stins.

Ana îi apucă mâna. Lumina lumânărilor se reflectă în ochii ei şi lui îi deveni deodată limpede că şi între ei totul era acum diferit. Ea nu îi era verişoară. La fel de puţin îi era ca Ivy sau Zoe. Toată încrederea care existase cândva între ei dispăru cu o lovitură şi el o privi cu ochi noi. Oare o s-o piardă şi pe ea?

– Nu trebuie să faci absolut nimic, zise ea. David, doar nu e vina ta!

– Dar asta schimbă totul. Cu o smucitură îi îndepărtă mâna. De ce a trebuit să faci testul ăsta? o atacă el. Pe la spatele meu? Nu am permis asta. Şi, la dracu', nici nu aş fi vrut să o ştiu!

Speriată, Ana şchiopătă un pas în spate şi lacrimile, care zăboviseră în tot acest timp în ochii ei, i se rostogoliră peste obraz.

– Dar te-a chinuit. Am crezut că...

– Ce ai crezut? Că mă voi simţi mai bine dacă voi fi sigur că nu mai sunt unul de-al vostru? Da, chiar aşa. Este un sentiment deosebit. Mulţumesc frumos!

Subit se desprinse şi o lăsă în picioare, mergând prin nava bisericii spre ieşire. Ştia cât de nedrept fusese. Ana nu făcuse decât ceea ce ar fi vrut să facă el însuşi. E adevărat că îl chinuise şi mai era adevărat că ar fi dorit să ştie. Totuşi, cum avea să trăiască de-acum încolo cu adevărul? Cum aveau să fie de aici înainte?

Ieşi din capelă şi rămase sub micul pridvor, privind peste câmpuri care se desfăşurau peste paşnicul dâmb în lumina înserării, întrerupte numai de înaltele tufişuri de păducel, pe care le înconjurau, şi de cele câteva pâlcuri mici de copaci. Era de-acum destul de întuneric, dar îi plăcea asta. Cel puţin aşa nu mai trebuia să-şi controleze expresia feţei şi se putea abandona disperării care se

amplifica în el, sleindu-l. Ochii și gâtul îi ardeau; totuși, nu putea să plângă, privea în gol și încerca să facă ordine în haosul din el.

Ușa scârțâi și o auzi pe Ana venind în urma lui. De această dată, nu-l mai atinse și nici nu mai spunea nimic, poate pentru că simțea cum în el se dădea o luptă pentru a-și păstra cumpătul. Îl știa mai bine decât oricine și el îi fu dintr-odată recunoscător că ea, și nu altcineva, fusese persoana care i-o spusese. În fața ei putea să rămână cel care fusese, în fața ei nu trebuia să se prefacă și ea îi lăsa timp, dacă avea nevoie.

Suspină adânc.

– Îmi pare rău, spuse el, fără să se întoarcă spre ea. N-am vrut să strig la tine.

– Nu trebuie să te scuzi, continuă ea încet. Tăcură iarăși pentru o vreme, ascultând în seara aproape liniștită. Numai ici-colo se auzea câte un foșnet prin iarbă și vântul care trecea prin coroanele copacilor din apropiere.

David iubea această pace care nu se afla decât aici, la țară. Dar se întrebă dacă o va mai găsi vreodată. Mai aparținea el oare de Daringham Hall? Nu avea să fie decât cel mult tolerat acolo? Un oaspete care poate rămâne, dar care nu mai are dreptul să trăiască acolo? Și mai exista cineva care putea trece în locul lui. Adevăratul moștenitor. Locul care fusese al lui îi va aparține de-acum lui Ben. Și David nu mai era deloc sigur că putea îndura asta.

– Poate că ar fi mai bine să plec, zise el și simți cum îl cuprinde un nou val de disperare. Atunci va fi mai ușor pentru toți.

– Ok. Glasul Anei răsună încet și hotărât. Dar atunci nu pleci fără mine.

Nu acesta era răspunsul la care se așteptase, astfel că se întoarse spre ea. În lumina crepusculară nu putu distinge prea bine expresia feței ei. Însă în privirea ei văzu o strălucire fermă și încă un lucru care umplu golul din el.

– Voi rămâne lângă tine până când vei redeveni raţional şi apoi te voi duce acolo unde ţi-e locul, zise ea şi veni spre el, punându-i mâinile pe piept. Nimic nu se va schimba, David. Nu are nicio importanţă cine te-a zămislit. Ralph ţi-e tată şi el te iubeşte. Asta nu dispare dintr-odată, doar pentru că Olivia v-a minţit. Lacrimi noi curseră din ochii ei pe obraji. Nu e important de unde vii, contează cine eşti. Şi tu eşti minunat, David. Minunat şi unic şi de neînlocuit. Avem nevoie de tine. Am nevoie de tine. Mâinile ei se înfipseră în tricoul lui. Şi de aceea nu poţi să dispari, pur şi simplu. Înţeles?

David dădu din cap şi simţi cum ceva cedează în el. Nu voia să plângă, dar nu se mai putu abţine. O durere fierbinte îi umplu pieptul şi bâjbâi după Ana, o apucă strâns, în vreme ce el îşi acceptă tristeţea şi mânia şi teama, care păreau să şteargă tot ce contase vreodată pentru el.

Iar Ana nu-i dădu drumul, ci îl sprijini. Îi simţi mâinile care îi mângâiau spatele, şi îi auzi glasul liniştit care îi spunea că totul avea să fie bine.

Dură destul de mult, dar la un moment dat îi fu mai bine şi respiră mai liniştit, regăsindu-se. Însă nu izbuti să se elibereze de Ana, mai stătu o vreme cu ea în braţe şi simţi că îi face bine să o ţină strâns lipită de el. Cât de mult avea nevoie de ea!

Când îi dădu în cele din urmă drumul, îşi şterse în grabă lacrimile de pe obraji. Îi era puţin jenă că plânsese, dar, tocmai când vru să spună ceva, Ana îl lovi uşor în piept.

– Nu care cumva să mi te scuzi acum, îl preveni ea şi surâsul uşor care i se jucă pe buze îl lovi direct în inimă.

– Şi tu eşti minunată, ştii? Îi mângâie uşor obrazul udat de lacrimi şi văzu, mirat, că surâdea.

– Tu ai uitat cât eşti de isteţ şi de vesel, răspunse ea sec şi îşi dădu ochii peste cap, cu autoironie. Dar, ţinând cont de împrejurările neobişnuite, voi face o excepţie şi ţi-o voi trece cu vederea.

David fu scuturat de un râs care îi destinse umerii.

– Prea amabil din partea ta. Însă nu am uitat, zise și, pe când se împungeau, se simțea de parcă cineva ar fi tras o cortină în ființa lui. Recunoscu subit că spusele ei erau adevărate.

Dacă ar fi fost să plece undeva, în niciun caz nu ar fi făcut-o fără ea. Căci viaţa lui nu funcţiona decât cu ea. Ea îi era ancora. Ruda lui sufletească. Pandantivul lui. Asta fusese ea dintotdeauna, în ciuda celor patru ani care îi despărţeau. Știuse că ea înseamnă mult pentru el, dar sentimentul care îl inunda acum era nou și mult mai profund. Însă nu putea umple golul lăsat de vestea despre originea sa. Dar ea îi alina durerea, vindeca o rană în el.

Îi lipseau acum cuvintele necesare, de aceea o luă, pur și simplu, din nou în brațe și o ținu așa o vreme, îi sărută părul.

– Hai să intrăm înapoi, zise el apoi și deschise ușa capelei, din care răzbătea în afară lumina îmbietoare a lumânărilor. Trebuie să-ți ridicăm piciorul, până când cineva ne va lua de aici în cele din urmă.

El spera însă în secret că ceilalți n-o să-i găsească prea curând. Căci, la gândul de a-l revedea pe tatăl său, după tot ce aflase, i se așezase o piatră pe piept și apucă ceva mai strâns brațul Anei, în timp ce o ajuta să pătrundă înăuntru, peste prag.

36

– Se întunecă. Ben privi prin parbriz afară, unde copaci și tufișuri se estompau în amurg, de îndată ce luminile farurilor nu îi mai ajungeau. Și, întrucât pe îngusta șosea pe care călătoreau nu se găseau deloc felinare, vizibilitatea descreștea cu fiecare minut. Asta îi era limpede și lui Kate, deși ea nu era încă pregătită să o recunoască.

– Încă se mai vede destul de bine, consideră ea și conduse netulburată mai departe. Ben, în schimb, era ceva mai sceptic.

– De îndată ce lumina va dispărea, nu va mai avea niciun sens, insistă el și, de data aceasta, avea, din păcate, dreptate. Nopțile fără lună, ca aceasta care se ridica înaintea lor, puteau fi într-adevăr negre la țară, astfel că îi puteau descoperi pe Ana și David numai dacă le vor apărea în față, pe șosea. Era foarte posibil ca cei doi să fi fost prinși undeva de unde nu puteau pleca – poate în pădurea pe lângă care tocmai trecuseră, ori într-un alt loc fără drum, la care nu ajungea cu mașina.

Asta era cea mai mare grijă a lui Kate. Ana și David erau călăreți desăvârșiți, așa încât era inexplicabil de ce nu dăduseră încă nicio veste. Dacă unul dintre ei ar fi căzut, atunci celălalt ar fi putut chema ajutoare. Dar ei continuau să fie dispăruți, cu toate că toți căutaseră după ei în locuri diferite.

Și astfel, teama că li se întâmplase ceva cu mult mai rău creștea întruna.

– Voi înceta numai când vor fi găsiţi, explică Kate, spre a lămuri acest lucru, și făcu greșeala de a-l privi pe Ben. Căci, ca întotdeauna când făcea acest lucru, privirile lor se încrucișau și, pe durata unei clipe, i se tăia respirația, privind în ochii lui cenușii, care îi ţineau captivi pe ai ei.

Ea se simțea execrabil și extraordinar de vinovată pentru că se lăsase convinsă de Ana să facă testul. Și, ca și când lucrul ăsta nu ar fi fost destul de rău, acum trebuia să lupte, împotriva sentimentelor ei, pentru bărbatul care provocase tot acest haos.

Făcând abstracţie de câteva întrebări pe care i le pusese referitor la locul în care căutau, Ben fusese până atunci foarte tăcut. Cu toate acestea, ea nu putu să uite nicio secundă de prezenţa lui. Asupra ei, faptul că se aflau atât de apropiați în mașină avea un efect devastator. La un moment dat, când voise să schimbe viteza, atinsese cu mâna întâmplător mâna lui și acest scurt contact fu de ajuns ca inima ei să o ia razna. Și, când privirile li se întâlneau, ca acum, era încă și mai rău, căci atunci acest sentiment tulburător îi revenea în pântece, lucru care o deruta complet.

Însă în ochii lui nu se mai găsea nimic cunoscut. Uneori credea că vedea cum pâlpâie ceva în ei, un lucru care dispărea mereu prea repede pentru a-i înțelege semnificația, înlocuit apoi de neîncrederea prin care el o ţinea la distanţă. El își ascundea prea bine sentimentele, nu o lăsa să vadă ce gândește și asta era îngrozitor de frustrant.

Doar cu mare greutate reuși să-și desprindă privirea de a lui și să se uite din nou la șosea.

– Nu ar fi trebuit să vii, zise, atentă ea însăși la reproșul din propria voce. Nu te-am rugat să o faci.

– Dar acum sunt aici, răspunse el. Și mă întreb la ce folosește să mergem prin întuneric, de vreme ce nici nu suntem siguri în ce direcție au călărit cei doi.

El nu părea furios, ci mai degrabă îngrijorat într-un fel supărător, ca și când era nemulţumit că nu aveau succes.

– Atunci să luăm câinii. Ideea îi veni dintr-odată și nu era cine știe ce, însă Kate era pregătită să se agațe de ea. Lossie a aparținut în trecut unui vânător și e destul de bună în adulmecarea urmei. E drept că nu a mai făcut-o de mult, însă o încercare nu ar strica. Poate...

– Pe întuneric și într-o direcție în care David și Ana poate că nici nu sunt? Ben făcu un semn, ca și cum o considera o idee greșită. Nu cred că asta va duce la ceva, în afara faptului că ne vom rupe oasele alergând cu lanternele prin desișuri.

Kate îl fulgeră mânioasă cu privirea. De ce trebuia să fie mereu atât de afurisit de realist? Ea nu voia să înceteze căutarea și nici nu voia să i se aducă aminte că practic nu exista nicio perspectivă, atâta vreme cât nu aveau niciun punct de sprijin sau cât David și Anne nu se făceau cumva observați.

– Ai o idee mai bună? îl atacă ea. Nu putem să...

– Ai grijă! Strigătul lui Ben o făcu pe Kate să privească din nou drumul și să evite mica mașină galbenă, care ţâșni pe lângă ei în viteză mare, de după curbă.

Șoferul nu părea să fi avut în vedere că cineva i-ar fi putut veni în față și își smuci mașina spre stânga. Kate făcu acelaşi lucru cu Land Roverul, îl conduse cât putu de aproape de marginea drumului, sigură că nu avea să fie suficient. Totuși, reuși, căci ambele mașini trecură milimetric una pe lângă cealaltă, fără să se atingă. Kate îi văzu pentru o secundă pe ocupanți și crezu că o recunoaște pe Jazz Moore pe bancheta din spate sau pe altcineva cu părul vopsit în mov strident. Apoi vechiul și supraîncărcatul Vauxhall Nova, care gonea nestânjenit mai departe, dispăru după curba următoare.

Tremurând și cu inima bătându-i sălbatic, Kate își continuă și ea drumul. Doamne, dar cât de aproape fusese! Doar câțiva centimetri mai la dreapta și cealaltă mașină ar fi acroșat-o...

– Oprește! Glasul lui Ben sună poruncitor și Kate îi urmă ordinul aproape ușurată, aducând Land Rover-ul în cel mai apropiat loc posibil – un drum lat de țară – spre a-l opri.

Ben se întoarse și privi în urma mașinii care dispăruse de mult.

– Mașina asta, murmură el. Aș putea să jur...

Clătină enervat din cap, căci își putea da seama ce anume provocase acel șofer kamikaze în el și se întoarse din nou cu fața înainte. Când i se opri din nou privirea asupra lui Kate, își încruntă sprâncenele.

– E totul în ordine?

Kate încleștă mâinile pe volan și privi drept înainte. Nu putea să se uite la Ben, căci atunci poate ar fi izbucnit în plâns ori ar fi făcut vreo altă prostie. Ca de exemplu, să i se agațe de gât fiind atât de ușurată că nu pățiseră nimic.

– Kate? Ben, pe care tăcerea ei păru să-l neliniștească, îi atinse brațul cu mâna și ea simți deodată cum tensiunea sub care se aflase tot timpul se transforma în mânie.

– Cum poți să mă întrebi așa ceva? Mai ales tu? zise ea și îi împinse mâna, săgetându-l. Nu, nimic nu mai e în ordine. De când ești aici, totul s-a dat peste cap, însă acesta a fost planul, nu? Ea își strânse pumnii, pentru a-și împiedica mâinile să tremure. De fapt, de ce vrei să-l găsești pe David, hm? Tu vrei să-l faci pe Ralph să sufere și nimic nu l-ar lovi atât de tare decât să-l piardă pe David. Pentru că îl iubește. E un tată bun și ți-ar fi și ție, dacă i-ai da o șansă. Tu însă nu vrei deloc să ai de a face cu el, ci preferi să-i faci rău. Așa că nu mă întreba dacă e totul în ordine!

Avu nevoie de două încercări pentru a desprinde centura de siguranță, apoi deschise ușa și alergă pe după mașină pe câmpul

care mărginea drumul, respirând adânc de mai multe ori pentru a se liniști.

Ușa mașinii bufni în spatele ei și ea auzi pașii lui Ben apropiindu-se.

– Kate...

– Nu! Ea se răsuci și ridică mâna să-l oprească, însă el stătea deja atât de aproape, încât aproape că îl putea atinge. Părul său blond se contura pe cerul devenit întunecat, dar fața îi rămase în umbră, astfel încât expresia ei doar dacă putea fi ghicită.

– Dacă ai vrut să ne faci pe toţi nefericiţi, atunci ai reușit, Ben. Așa că poți să te întorci la New York și...

Nu putu să continue, fiindcă el o prinse și o trase atât de puternic spre el, încât, speriată, dădu să expire tot aerul din piept. Dar buzele lui erau deja lipite de ale ei și el o sărută sălbatic, aproape punitiv, de parcă nu mai voia să audă nimic din tot ce îi reproșa ea. Și atunci apăru dintr-odată doar dorința fierbinte pe care niciunul dintre ei nu o mai ţinea sub control. Corpul lui Kate nu o mai ascultă și încetă să-l mai respingă, chiar dacă mintea i-o poruncea, voia să simtă mai mult din el, să-i fie și mai aproape. De aceea gemu când sărutul lui vădi plăcere și uitare de sine și când limba lui i se scufundă adânc în gură, provocând-o la un duel pasional, încât foarte curând fu cuprinsă de flăcări. Nimic nu mai conta, în afara faptului că el îi era atât de aproape și că ea îl gusta din nou, încât putea să simtă cât de mult o dorea. O străbătu un sentiment de ușurare, totul părea să fie din nou adevărat și ea nu putu să nu se întrebe de ce oare nu avusese voie să-l sărute.

După un timp, Kate nici nu mai putea spune dacă fuseseră secunde sau ore. Ben își desprinse gura de a ei. Rămaseră mai departe strâns înlănţuiţi și amândoi respirau greu, cu gurile întredeschise.

– Kate, eu nu vreau se te fac nefericită, zise el aspru și Kate îl privi în ochi, sfâșiată între ceea ce o mai atrăgea irezistibil la el și tot ce o despărțea de el.

Ar fi vrut să-l creadă că ia totul în serios, s-ar fi abandonat cu bucurie plăcutului și fericitului sentiment care o cuprindea când era în brațele lui. Însă nu putea privi în sufletul lui și îndoielile, pe care le îndepărtă pentru scurt timp, se îmbulziră din nou în conștiința ei, făcând-o să înțeleagă cu greu de ce stăteau aici, în amurg, pe acest câmp.

– De ce faci asta? întrebă ea. De ce nu le dai Camdenilor nicio șansă? Ralph a vorbit serios, când ți-a făcut oferta. Vrea cu adevărat să te cunoască și să repare faptul că în toți acești ani nu a fost aici pentru tine.

Ben își închise ochii și ea simți cum mușchii brațului său se încordează. Atunci o împinse la o parte și, când o privi din nou, fața lui exprima refuzul.

– Și el crede cu adevărat că pentru asta ar ajunge câteva cuvinte drăguțe? Că astfel voi uita tot ce a făcut?

– Tu nu știi ce s-a întâmplat atunci cu adevărat. Dar ai putea să afli. Ralph ar dori să înceapă din nou, îți întinde mâna. E tatăl tău, Ben. Asta ar trebui să însemne ceva.

Pur și simplu, ea nu înțelegea. El le aparținea acum Camdenilor, iar aceștia erau pregătiți să-l accepte. Avea din nou o familie. Cum de putea refuza un asemenea dar?

Ben pufni.

– Eu nu am tată, zise el.

– Dar ai putea să ai unul, dacă rămâi.

Surâsul de pe buzele lui Ben nu se regăsi și în ochi.

– Crede-mă, sunt la fel de bine primit la Daringham Hall ca și mama mea atunci, spuse el și Kate percepu în vocea lui și tristețe, alături de o furie rece, neconsolată.

Tăcură un moment, iar Kate se întrebă dacă el avea dreptate. Imaginea lui David i se strecură în faţa ochilor, împreună cu cele ale lui Lady Eliza, şi Olivia, şi Timothy. În acea clipă, totul părea haotic, iar vinovată pentru aceasta era apariţia lui Ben. Oare avea să fie primit, într-adevăr, cu braţele deschise, aşa cum Ralph păruse a sugera?

– Şi ce vei face acum? întrebă ea, speriată, şi îi aşteptă încordată răspunsul. Oricum avea să sune acesta, era greu să trăieşti cu el.

Totuşi, Ben tăcu şi privi peste câmp la lumina palidă ce se întrezărea la liziera pădurii.

– De fapt, ce e acolo, în faţă? întrebă el. Locuieşte cineva acolo? Eu crezusem că regiunea aceasta e destul de izolată.

Kate era atât de cufundată în gânduri, încât trecu un timp până putu să se concentreze la întrebarea lui. Iar atunci ochii i se deschiseră brusc şi îi cuprinse braţul.

– Doamne, asta e capela. Biserica All Saints.

Ben o privi descumpănit.

– Şi?

– Nu e decât rareori folosită şi în niciun caz în timpul acesta. Înţelegi? Dacă acolo arde lumină, atunci poate că sunt...

– Ana şi David, completă Ben şi o împinse energic pe Kate în direcţia maşinii. Ştii drumul?

Kate confirmă din cap, deşi trebui să se decidă repede. Totuşi, se urcă, porni Land Rover-ul şi demară.

Firește, putea fi şi cineva din sat, care se afla chiar atunci în capelă, pentru a vedea dacă totul era în ordine. Dar poate că era un punct de reper, poate că îi găsiseră într-adevăr pe cei doi. Gândul o înviora pe Kate şi porni în goană cu maşina pe drumeagurile înguste.

Trecuse multă vreme de când nu mai fusese la capelă, iar amurgul făcea dificilă găsirea micii răscruci care ducea într-acolo.

Dar după doar câteva minute, Kate opri pe pajiștea dinaintea bisericuței.

În spatele vitraliilor, strălucea o lumină caldă și Kate alergă atât de repede încât, pe ultimii metri, aproape că se împiedică și smulse poarta groasă de lemn.

– David? Ana? strigă ea, în timp ce intra și abia când îi văzu pe cei doi strâns alăturați, șezând pe o bancă, i se ridică o piatră de pe inimă. Doamne-ajută, sunteți aici!

Nu păreau să fi așteptat ajutor foarte urgent, dimpotrivă. Se dezlipiră vizibil nemulțumiți, iar pe fețe lor se citea o expresie aproape iritată, ca și când ar fi fost adânciți într-o discuție sau în gânduri și acum trebuia să revină la realitate.

– Kate! Ana surâse, chiar dacă vag, când o îmbrățișă o clipă mai târziu. David, dimpotrivă, rămase serios și pe el se putea vedea limpede cât era de răvășit. Kate chiar era sigură că plânsese, prin urmare trebuie că Ana, într-adevăr, îi spusese.

– Și ceilalți vă caută, ne-am făcut atâtea griji! zise ea, dar regretă imediat, căci David tresări vizibil la pomenirea „celorlalți".

Cât de mult ar fi vrut să-l consoleze! Dar exista oare consolare în situația lui? Trebuia să-i fie neînchipuit de greu să se regăsească și ea nici nu vru să se gândească cum avea să fie când se întorceau la Daringham Hall.

Se încruntă, observând că el trebuia să o sprijine pe Ana când părăsiră banca. Era evident că nu putea călca pe un picior.

– Doamne, ești rănită? Ce s-a întâmplat, de fapt?

Ana îi povesti despre cădere și despre dispariția cailor, dar la un moment dat se opri și se uită la David, căci acesta nu mai asculta. În schimb, o luă spre ieșire.

Unde se afla Ben.

Kate simți un cuțit în stomac, în vreme ce îl observa. El nu o urmase în capelă, ci rămăsese la ușă. Își îngropase mâinile în buzunarele pantalonilor, iar atitudinea lui și felul în care îi privea

nu aveau, de data aceasta, nimic ostil. Mai degrabă un aer de aşteptare. Ezitant. Ca şi când nu ar fi fost sigur ce căuta acolo.

– Ben m-a ajutat la căutare, zise Kate, în timp ce se îndreptau împreună spre el, dar David nu reacţionă, doar îl privea mai departe pe Ben, până când se găsiră faţă în faţă.

Pentru un moment, domni o tăcere grea şi se putea vedea cum în sufletul lui David ceva se petrecea. Atunci îi făcu lui Ben semn din cap, scurt şi fără zâmbet.

– Mulţumesc.

Ben dădu şi el din cap, nu răspunse însă nimic şi rămase acolo, în timp ce ei înaintară în direcţia uşii. Când Kate îl privi întrebător, arătă spre altar.

– Sting lumânările, spuse el şi îi întoarse spatele atât de repede, încât ea nu mai avu vreme să-i citească în priviri.

O conduseră pe Ana la maşină împreună cu David şi o ajutară să se aşeze pe bancheta din spate. Abia atunci îşi aminti că uitase ceva foarte important şi îşi luă telefonul, care se afla în faţă, în maşină.

– Anunţ repede că v-am găsit, explică ea şi vru să formeze numărul de la Daringham Hall. Dar David o prinse de mână.

– Nu, te rog. O privi implorator. Nu putem să ne întoarcem, pur şi simplu?

Kate nu era sigură ce se ascundea în spatele privirilor lui. Spera oare ca toţi ceilalţi să se găsească încă pe drum când urma să ajungă el la conac, aşa încât să mai amâne întâlnirea cu Ralph? Sau îi era frică de ceea ce avea să spună Ralph când va vorbi cu el? Oare chiar se temea că trebuia să-i spună el însuşi?

„Poate că un pic din toate astea", se gândi Kate, în timp ce îi întâlni privirea scânteietoare. Era uimitor cât de mult se străduia el să îşi păstreze atitudinea. Şi cel puţin îl putea scuti de o grijă.

– Ştie, David, zise ea încet. Şi e bolnav de îngrijorare. Trebuie să-i spun şi lui, şi celorlalţi că vă merge bine.

David luă la cunoștință, dar în atitudinea lui înfrântă nu se schimbă nimic. Pesemne nu putea să creadă că pe Ralph îl interesa ce face. Totuşi, cel puţin recunoştea că Kate nu mai putea aştepta cu veştile acasă.

– Ok, atunci sună. El ridică din umeri, se urcă alături de Ana în spate și trânti portiera, ca și când nu ar fi vrut în niciun caz să audă ce discutau Kate și Ralph.

– Oh, Doamne-ajută! Vocea lui Ralph tremură un pic, după ce i se comunică vestea cea bună și se putea auzi cât de încordat era, în ciuda sentimentului de ușurare.

– Ana și-a luxat piciorul. Îi aduc înapoi pe amândoi, explică Kate și vru să închidă, dar Ralph o reţinu.

– Kate? Mai e Ben cu tine?

Ea privi spre silueta înaltă, întunecată, care își făcuse apariția în fața bisericii între timp întunecate și venea spre ea. Inima îi bătu mai repede.

– Da, de ce?

Ralph suspină.

– Am vrut doar să știu.

Kate încheie neliniștită conversația și se urcă în mașină, pornind motorul. Îl observă mai departe pe Ben prin parbriz, apropiindu-se prin lumina farurilor, și se gândea cum tocmai o sărutase, simțind o înțepătură în stomac când privirile lor se întâlniră.

„El încă îi mai datora tatălui său un răspuns", își spuse ea. Însă chipul îi era atât de impenetrabil, încât ea nu îndrăzni să se mai gândească la ce avea să urmeze. Sau la ce își dorea ea...

Aștepta până când el se așeză lângă ea, după care porni.

37

– Oh, nu! murmură David și pufni, când ajunseră la conacul viu luminat. Nu avea acum deloc nevoie de o mare reuniune, dar tocmai asta se întâmpla în curte, unde parcaseră mai multe mașini decât de obicei și unde se afla un furnicar de oameni. David nu putu să-și dea bine seama, dar acolo nu erau doar membri ai familiei, ci și unii angajați de la grajduri și din casă, care le așteptau sosirea. Și firește Kirby, ai cărui umeri lați se iveau vizibil din mulțime.

Minunat. David înghiți în sec. Tocmai acum, când ar fi preferat să se fi ascuns undeva, locul se transformase într-o uriașă gară.

Ana, care stătea strâns lipită de el, părea că îi simte neliniștea ce se amplifica și îl luă de mână. Îl privi zâmbind și el expiră lung, în timp ce își încleșta degetele într-ale ei. Era important ca ea să fie aici și îl ajuta puțin faptul că o știa alături de el. Însă, cu toate astea, încă se simțea îngrozitor. Și ce era mai rău încă avea să urmeze.

În timpul călătoriei, nimeni nu scosese un cuvânt, iar David le fusese recunoscător. Nu voia să vorbească, cu atât mai puțin în prezența lui Ben, a cărui persoană încă îl mai irita. De ce era aici dacă nu voia să aibă de a face nimic cu ei? Savura ce provocase? Era acum mulțumit acolo unde viața lui David ajunsese țăndări?

Asta nu e vina lui, își aminti David. Pesemne trebuia să-i mai fie și recunoscător lui Ben, căci, dacă nu ar fi apărut aici, nu ar fi aflat niciodată că viața lui era clădită pe o minciună. El își căută în mulțime mama, dar nu o descoperi nicăieri. Și nici Ralph nu putea fi văzut niciunde, însă Claire, James și bunicii așteptau în

apropierea marelui portal. Și tocmai într-acolo își conduse Kate Land Rover-ul, lăsându-l să ruleze încetișor, în timp ce oamenii se feriră în lături, făcând loc mașinii. Ea se întoarse către el, când în sfârșit opri aproape în fața casei.

– În felul ăsta, Ana nu va mai trebui să meargă atât de mult, își explică ea neobișnuitele manevre de parcare, însă zâmbetul ei conspirativ îi spunea că ea știa exact cât de puțin chef avea el de toți oamenii din curte. Era de ajuns că rudele sale năvăliseră asupra mașinii, în frunte cu Claire și James.

– Hai, că poți, zise Ana și îl prinse încă o dată de mână, înainte de a deschide portiera. Mama ei o ajută să coboare, apoi o îmbrățișă și se interesă îndeaproape de starea piciorului ei.

David o urmă ezitând și înțelese din în felul în care era privit de membrii familiei că și ei știau totul. Claire, care se afla cel mai aproape de el, îi dădu drumul Anei și, în loc de asta, îl luă pe el de braț.

– Ah, David, zise ea și îl mângâie drăgăstos pe obraji. Totul va fi în ordine. Nu-ți face griji!

Oricum, nu părea să creadă nici măcar ea ce spune, căci în ochii ei sclipeau lacrimi și privirea ei se mută spre Ben, care, de asemenea, coborâse și stătea acum, ca și Kate, lângă mașină, însă cu mai multă detașare față de evenimente, ca și mai devreme, în capelă. Sir Rupert și James îi aruncau, și ei, priviri lui Ben și păreau să fie afectați, în timp ce îi salutau pe Ana și pe David și în timp ce Lady Eliza ignora cu totul prezența americanului blond. Nu avea ochi decât pentru David și, chiar dacă era mai degrabă rigidă în privința apropierii trupești, îl strânse și ea în brațe și îi mângâie tăcută obrajii. În orice caz, doi încă mai lipseau.

– Unde e mama? se interesă David, deși nu punea, de fapt, mare preț pe prezența Oliviei.

Claire ridică din umeri.

– A plecat acum câteva ore la o petrecere, curând după ce ai plecat să călărești cu Ana. Nu am putut să dăm de ea până acum,

lămuri ea şi lăsă în suspensie cât de serios de fapt încercaseră. Lui David îi convenea. În acel moment ar fi suportat cu greutate să o vadă. Pentru aşa ceva era mult prea furios pe ea.

El ezită.

– Şi unde este...? De fapt, vru să spună „tata", dar nu reuşi să pronunţe cuvântul. Însă ceilalţi înţeleseră oricum la cine se referea.

– Îi telefonează lui Jeff Crome de la pompieri şi îi spune că lucrurile s-au rezolvat, zise James şi, văzându-l pe David cum se încruntă, adăugă: A făcut tot posibilul să te găsească.

David dădu din cap şi se întoarse, căci în spatele lui se deschise uşa conacului. Din care ieşi Ralph şi, când privirile li se întâlniră, David avu impresia că se sufocă.

Printr-un văl de lacrimi îl văzu venind spre el pe bărbatul pe care îl crezuse o viaţă întreagă tatăl lui. Dar nu putu să-i meargă în întâmpinare, se simţea prea tulburat. Şi Ralph se opri ezitând în faţa lui, ca şi când nu ar fi ştiut cum să se comporte.

Se uitară unul la altul îndelung, dar atunci David simţi că nu mai poate. Muşchii bărbiei îl dureau, pentru că trebuia să se încordeze foarte tare ca să nu plângă, iar sentimentul singurătăţii deveni deodată prea puternic, subjugându-l. Totuşi, în clipa în care trăsăturile feţei ameninţau să nu mai poată fi ţinute sub control, Ralph făcu un pas înainte şi îl luă în braţe.

– Îmi pare rău, zise David, cu glasul înecat în lacrimi, dar Ralph îl dădu puţin la o parte, clătinând din cap.

– Mie nu, spuse el, şi în ochii lui erau, de asemenea, lacrimi. Auzi? Mie nu-mi pare rău nici măcar o zi. Nici măcar una. Tu eşti fiul meu şi aşa vei rămâne. Şi vocea lui tremura şi îl îmbrăţişă din nou pe David, cuprins de sentimentele sale. Aşa vei rămâne mereu, ai auzit?

David tresări şi simţi cum se topeşte nodul din piept şi putu iarăşi să respire mai uşor. Aşa şi făcu – respiră adânc de câteva ori – apoi izbuti să se adune şi să-i dea drumul lui Ralph, căci ştia câţi

spectatori aveau între timp. Angajații, care ajutaseră la căutare, se apropiară, curioși, cu toții, probabil pentru că simțiseră că ceva nu era așa cum ar trebui să fie. Iar David era prea mult un Camden și prea dornic să împiedice asemenea scene.

Dar bârfele nu puteau fi împiedicate. Încă nu știau toți, dar el le putea citi pe chipuri cât erau de iritați. Bănuiau că se întâmplase ceva. Așa că David fu sigur că nu va dura mult până când se va răspândi știrea. Va trebui să se obișnuiască cu asta. Deocamdată însă, în acea clipă, era pur și simplu ușurat. Și obosit. Neînchipuit de obosit.

Privirea i se îndreptă spre Ana, care stătea lângă mama ei. Zâmbea însă și în ochii ei se citea o expresie istovită și brusc simți o nevoie cumplită să fie din nou singur cu ea, așa cum fuseseră în capelă. Ar fi vrut să o țină în brațe și o simtă aproape, ar fi vrut să aibă grijă ca ei să-i meargă bine. Și pentru asta ea avea nevoie, ca și el, doar de liniște.

Tuși ușor ca să scape de nodul din gât.

– Cred că ar fi mai bine să intrăm, zise el. Ana trebuie să se întindă!

– Desigur!

Cuvintele sale o treziră pe Claire, care se întoarse iarăși spre fiica ei. „Hai, dragă", zise ea și vru să o sprijine, dar David era deja acolo și îi oferi Anei brațul. Merseră împreună spre intrare, urmați de Claire, Lady Eliza și Kirkby, care se grăbi să le deschidă ușa marelui hol, în care, spre marea ușurare a lui David, totul era așa cum știa și cum îi plăcea.

***

Kate se uită după David, Ana și ceilalți care dispăruseră în casă, apoi își mută privirea spre Ben, care stătea puțin mai departe de ea.

Ea îl urmărise pe furiș în tot acest timp și se întrebă ce se întâmpla în sufletul lui. Cum trebuia să fie pentru el să aibă parte de Ralph ca tată iubitor? Schimbase oare asta ceva din atitudinea sa? Sau totul devenea încă mai rău, din cauză că Ralph nu existase niciodată pentru el?

Nu putea să o spună, dar ceva se petrecea în el, chiar dacă fața îi era impenetrabilă. Bineînțeles, îl preocupa ceva, doar îl știa bine.

Nu era lipsit de sentimente, dimpotrivă. Erau în el atâtea pe care nu le arăta, răni pe care nu le arătase nimănui și pe care ea le înțelegea instinctiv. Le înțelesese dintotdeauna. Ei ar trebui să fie vinovați că el nu mai era bărbatul care trăise la ea acasă și care o iubise cu atâta pasiune în fiecare noapte. Bărbatul de care îi era dor și pe care voia să-l recapete. Totuși, odată cu amintirile sale, revenise și armura cu care își proteja firea și Kate nu era sigură dacă exista ceva care putea să o spargă.

Ben părea să fi simțit că ea îl supraveghea, pentru că își întoarse brusc capul spre ea. Privirile li se întâlniră înainte ca Kate să se aștepte la asta și ea nu reuși să ascundă tot ce simțea, apoi avu impresia că inima i-o ia razna.

Mașina care se opri brusc lângă Land Rover o scoase din această stare și ea recunoscu, surprinsă, că era vechiul combi al lui Tilly. Prietena ei ședea la volan, dar nu venise singură la Daringham Hall.

– Ce naiba se întâmplă aici? strigă Peter Adams, care coborî de pe locul de lângă șofer, îndată ce mașina se oprise, și se îndreptă către Ben, cu o expresie de reproș pe față. Credeam că n-o să te mai întorci vreodată!

Tilly trânti portiera mașinii și i se alătură lui Kate. Părea să fie uimită de numeroasele mașini și de oamenii din curte, fiindcă se uită în jur, surprinsă.

– Am ratat ceva? întrebă ea, fiindcă, deși oamenii se risipeau încet, dat fiind că Ana și David se întorseseră sănătoși și nu mai era nimic de văzut, în curte se mai petreceau neobișnuit de multe.

Kate suspină.

– Poveste lungă. Dar am ratat ceva definitiv, nu? Se uită discret la Peter Adams, care vorbea acum cu Ben. Credeam că nu-l poți suporta pe tipul ăsta.

– Nu pot, e absolut imposibil, întări Tilly, cu o mină întunecată. Însă a promis că, în sfârșit, am voie să aspir în camera lui, dacă îl aduc aici cu mașina. Cred că se așteaptă ca Ben să fie reținut aici de Camdeni. Ea pufni, de parcă asta ar fi fost cea mai mare ciudățenie pe care o auzise vreodată. Se opri însă, atunci când îi văzu expresia lui Kate. Doar nu au asta de gând, nu?

Kate vru să răspundă, însă Ralph, care se întreținuse cu James și Sir Rupert, se îndreptă spre Ben. Părea să fie serios și Kate își ținu respirația atunci când se opri lângă el. Din nou își dădu seama că, în afară de culoarea părului, cei doi aveau puține lucruri în comun. Dar, în atitudinea și în profilul lui Ben, era ceva ce i-l amintea puțin pe Sir Rupert. Ben este într-adevăr un Camden, gândi ea. Fie că el dorea, sau nu asta.

– Te-ai gândit la propunerea mea? vru să știe Sir Rupert.

Peste fața lui Ben trecu o umbră.

– Atunci mai e valabilă?

Ceea părea să-l mire. Ralph dădu din cap.

– Sigur.

– Ce propunere? se amestecă Peter Adams și îl privi pe Ralph de parcă era diavolul în persoană, care ar fi negociat sufletul lui Ben. Probabil că nu ar fi lipsit prea mult și s-ar fi așezat protector în fața lui Ben – o reprezentare pe care Kate o găsi destul de absurdă, dar și oarecum impresionantă. Evident că Ben însemna mult pentru el.

– Mi-aș dori să rămână, pentru câtva timp, la noi, să ne putem cunoaște, zise Ralph și ignoră gâfâitul lui Peter Adams, țintuindu-l în schimb pe Ben. Toți se holbară la el, totuși, Sir Rupert părea a fi

singurul care considera că era o idee bună. James și Tilly reacționară mai degrabă sceptic, iar Peter Adams, complet îngrozit.

Ralph însuși nu păru foarte sigur că făcea ce trebuia, deoarece Kate văzu că ochiul drept îi zvâcnea, în timp ce își cerceta fiul necunoscut – un neîndoielnic semn că era mult mai agitat decât ar fi fost dispus să recunoască.

– Și? Rămâi?

Ben tăcu îndelung și inima lui Kate se izbi dureros de coaste, în timp ce, asemenea celorlalți, aștepta ca el să răspundă.

„Precis va refuza, își zise ea. Va merge înapoi la New York și eu va trebui să-l urăsc, căci de acolo va încerca mai departe să le facă rău Camdenilor. Nu-l voi mai vedea. Ori săruta. Ori..."

– Da, mai rămân o vreme, zise Ben, și Kate răsuflă ușurată.

– Asta nu se poate, Ben! Uită de așa ceva, se supără Peter Adams, care păru că își revine cu greu din șoc. Dar Ben nici nu-l ascultă, ci apucă mâna pe care Ralph i-o întinse.

O clipă, cei doi bărbați se priviră, evaluându-se. Atunci Ralph tuși ușor și Kate văzu că mușchiul de sub ochiul lui zvâcnea din nou.

– Atunci, zise el, bun venit la Daringham Hall!

Editura RAO vă recomandă

SARAH LARK

ÎN ȚARA NORULUI ALB

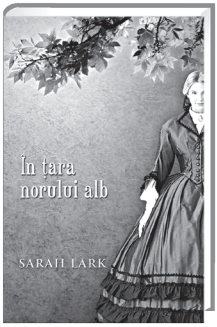

O saga de familie plină de culoare în minunatele ținuturi din Noua Zeelandă. Londra, anul 1852: două tinere femei pornesc la drum spre Noua Zeelandă. Pentru ele călătoria reprezintă începutul unei vieți noi – ca viitoare soții ale unor bărbați pe care nu-i cunosc. Nobila Gwyneira a fost promisă fiului unui bogat „baron al oilor" și tânăra guvernantă Helen a acceptat să se căsătorească cu un fermier. Destinul lor se va împlini în această țară străină, care le-a fost descrisă ca un paradis. Oare își vor găsi fericirea și dragostea la celălalt capăt al lumii? Un roman fascinant despre dragostea și ura, încrederea și dușmănia a două familii ale căror destine se întrepătrund.

Următorul titlu al seriei

STRIGĂTUL PĂSĂRII KIWI

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Diderot . . . . . Nepotul lui Rameau
Johann Wolfgang Goethe . . . . . Opere alese (vol. 15) ◆ Poezii (vol. 1)

CLASICI CONTEMPORANI

Anita Albus . . . . . Paradis și paradox
James Agee . . . . . Un deces în familie
William Blake . . . . . Cântece ale inocenței
Charles Bukowski . . . . . Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
Georges Bataille . . . . . Literatura și răul
Albert Camus . . . . . Carnete ◆ Teatru
Albert Camus & René Char . . . . . Corespondență 1946–1959
Miguel Delibes . . . . . Ereticul
William Faulkner . . . . . Cătunul ◆ Orașul ◆ Casa cu coloane ◆ Steaguri în țărână ◆ Sanctuar ◆ Sartoris ◆ Nuvele regăsite ◆ Neînfrânții ◆ Povestiri inedite ◆ Recviem pentru o călugăriță ◆ Iscoadă în țărână ◆ Hoțomanii ◆ O parabolă ◆ Pe patul de moarte
Michel Foucault . . . . . Cuvintele și lucrurile
Andre Gide . . . . . Amintiri de la curtea cu juri
Witold Gombrowicz . . . . . Ferdydurke ◆ Trans-Atlantic ◆ Pornografie ◆ Cosmos ◆ Bakakai ◆ Jurnal (vol. 1, vol. 2) ◆ Teatru
John O'Hara . . . . . BUtterfield 8 ◆ Întâlnire în Samarra
Hermann Hesse . . . . . Knulp. Demian ◆ Narcis și Gură-de-Aur ◆ Cele mai frumoase povestiri (2 vol.)
John Irving . . . . . Lumea văzută de Garp ◆ Până te voi găsi ◆ Văduvă pentru un an
James Joyce . . . . . Stephen Eroul
Ilf și Petrov . . . . . Vițelul de aur ◆ Douăsprezece scaune
Franz Kafka . . . . . Corespondență (vol. I) ◆ Corespondență (vol. II) ◆ Corespondență (vol. III)
Claudio Magris . . . . . La voia întâmplării◆ Călătorie nesfârșită
André Malraux . . . . . Cuceritorii. Calea regală ◆ Speranța ◆ Muzeul imaginar ◆ Carnet din URSS 1934
Thomas Mann . . . . . Alteță regală ◆ Povestiri ◆ Lotte la Weimar ◆ Casa Buddenbrook
Gabriel García Márquez . . . . . Vijelia ◆ Ceas rău ◆ Ochi de câine albastru ◆ N-am venit să țin un discurs
Marcel Proust . . . . . Eseuri ◆ Carnete
Antoine de Saint-Exupéry . . . . . Scrisori către o necunoscută
Ernesto Sabato . . . . . Eseuri (vol. 1) ◆ Eseuri (vol. 2)
William Saroyan . . . . . Comedia umană ◆ Nebunie în familie ◆ Aventurile lui Wesley Jackson
Claude Simon . . . . . Drumul Flandrei ◆ Georgicele
John Steinbeck . . . . . Pășunile Raiului ◆ Cartierul Tortilla ◆ Nopți fără lună ◆ Perla ◆ Jurnal rusesc ◆ Joia dulce ◆ Călătorii cu Charley
Stefan Zweig . . . . . Suflete zbuciumate ◆ Amoc. Obsedatul

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian . . . . . Noaptea bastarzilor ◆ Numele și umbra
Răzvan Ioan Boanchiș . . . . . Departe de Eritreea
Augustin Buzura . . . . . Absenții ◆ Recviem pentru nebuni și bestii ◆ Refugii ◆ Nici vii, nici morți ◆ Drumul cenușii
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Suflete la preț redus ◆ La Broasca Leșinată ◆ Labyrinth.com ◆ A doua moarte ◆ Voodoo ◆ Pulbere neagră ◆ Hoodoo Creek

◆ Cine a ucis-o pe Nora Jones ◆ Misterele istoriei ◆ O amintire de la Paris ◆ Puterea ◆ Sanitarium

Vanessa D. Mariș . . . . . Imagini de Fado
Ștefan Mitroi . . . . . Biblia pentru furnici ◆ Guantanamo
Dafin Mureșan . . . . . Sosia
Adrian Onciu . . . . . Afacerea Alzira ◆ Cercul Kagan ◆ Templul negru
Dumitru Popescu . . . . . Cândva, după izgonirea din Paradis... ◆ Artemis și uzurparea sentimentului
Dinu Săraru . . . . . Trilogia țărănească (3 vol.) ◆ Ciocoii noi cu bodyguard ◆ Clipa
Aurelian Silvestru . . . . . Cel rătăcit
Alex Mihai Stoenescu . . . . . Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE

Mitch Albom . . . . . Măsura timpului
Pierr Assouline . . . . . Portretul
David Baldacci . . . . . Jocul orelor ◆ Colecționarii ◆ Clubul Camel ◆ Un simplu geniu ◆ Rece ca piatra
Josh Bazell . . . . . Târgul cu moartea
Bernard Beckett . . . . . Geneza
Steve Berry . . . . . Tezaurul împăratului ◆ Afacerea Columb
Mark Benecke . . . . . Pe urmele crimelor
Ian Caldwell &Dustin Thomason . . . . . Misterul manuscrisului
Mireille Calmel . . . . . Cântul vrăjitoarelor (3 vol.)
Carol Cassela . . . . . Oxigen
John le Carré . . . . . Prietenie absolută ◆ Cel mai vânat om din lume ◆ Genul nostru de trădător
Richard Clarke . . . . . Poarta scorpionului
Susanna Clarke . . . . . Doamnele din Grace Adieu ◆ Cartea lucrurilor pierdute
John Connolly . . . . . Răzbunătorii
Michael Connelly . . . . . Avocatul din limuzină ◆ Verdictul
Robin Cook . . . . . Șocul
Michael Cox . . . . . Sensul nopții
Clive Cussler . . . . . Șarpele ◆ Aurul albastru ◆ Urmărirea ◆ Gheața de foc ◆ Comoara Marelui Han ◆ Moarte în Arctica
Richard Dübell . . . . . Biblia diavolului
Louise Erdrich . . . . . Toba pictată
Joseph Finder . . . . . Paranoia ◆ Omul companiei
Colin Forbes . . . . . Conspirația ◆ Valul ucigaș
Karin Fossum . . . . . Nu privi înapoi!
Ulla Fröhling . . . . . Ființa din oglindă
Adele Geras . . . . . Taina pictorului
David Gibbins . . . . . Aurul cruciaților
Lawrence Goldstone . . . . . Anatomia minciunii
Olivia Goldsmith . . . . . Prețul libertății ◆ Viața după Billy
Javier Gonzales . . . . . A cincea coroană
Will Landay . . . . . În apărarea lui Jacob
Scott Lynch . . . . . Minciunile lui Locke Lamora ◆ Piraților mărilor roșii
Kathleen McGowan . . . . . Cartea iubirii ◆ Prințul poet
Benjamin Mee . . . . . Avem un Zoo
John Grisham . . . . . Campionul din Arkansas ◆ Mediatorul ◆ Fotbal și pizza ◆ Ford County ◆ Theodore Boone: puștiul avocat ◆ Litigiul ◆ Mărturisirea ◆ Șantajul ◆ Theodore Boone: răpirea ◆ Theodore Boone: acuzatul ◆ Theodore Boone: amenințarea ◆ Calico Joe ◆ Șirul de platani
Xiaolu Guo . . . . . Mic dicționar pentru îndrăgostiți
Richard Hains . . . . . Cameleonul de pe Wall Street
A. S. A. Harrison . . . . . Soția tăcută
Michael Harvey . . . . . Crima în Chicago
Jack Higgins . . . . . Atac la președinte ◆ Răzbunarea

Vittoria Haziel . . . . . Patimile după Leonardo
Howard Johnson . . . . . Chestiunea Finkler
Cristian Jacq . . . . . Fugarul (vol. 1) / Divina Adoratoare (vol. 2) (seria Războinarea zeilor)
Jane Johnson . . . . . Al zecelea dar
Karen Mack, Jennifer Kaufman . . . . . Amanta lui Freud
Dean Koontz . . . . . Chipul ◆ În puterea nopții ◆ Trăiește noaptea ◆ Invazia ◆ Odd Thomas ◆ Odd pentru vecie ◆ Fratele Odd ◆ Noaptea lui Odd ◆ Cursa
Manuel De Lope . . . . . Perlele călătoare
Brad Meltzer . . . . . Cartea sorții ◆ Milionarii ◆ Jocul zero ◆ Cercul asasinilor
Nelson DeMille . . . . . Căderea nopții ◆ Întoarcerea la Coasta de Aur ◆ Coasta de aur
David Park . . . . . Comisarul adevărului
Patrick Rothfuss . . . . . Numele vântului ◆ Teama înțeleptului
Brian Ruckley . . . . . Nașterea iernii
Clara Sanchez . . . . . Misterul numelui tău
John Saul . . . . . Clubul Manhattan ◆ Vocile ◆ Coșmarul ◆ Vocile răului
Wilbur Smith . . . . . În pericol
Jose Carlos Somoza . . . . . Cheia Adâncului
Olen Steinhauer . . . . . Turistul
Anne Sward . . . . . Cu sufletul la gură
Scarlett Thomas . . . . . Sfârșitul domnului Y
Brad Thor . . . . . Lista neagră
J.R.R. Tolkien . . . . . Cele două turnuri ◆ Întoarcerea Regelui ◆ Hobbitul ◆ Silmarillion ◆ Copiii lui Hurin ◆ Legenda lui Sigurd și a lui Gudrun
Nicola Upson . . . . . Un expert în crimă
Simon Urban . . . . . Planul D
Ignacio Garcia Valino . . . . . Iubite Cain
Philipp Vandenberg . . . . . Al optulea păcat
Timur Vermes . . . . . Ia uite cine s-a întors
Michael White . . . . . Secretul Medici
Mark Winegardner . . . . . Întoarcerea nașului ◆ Răzbunarea nașului
David Wroblewski . . . . . Povestea lui Edgar Sawtelle
Javier Yanez . . . . . Stăpânul savanelor

ROMAN ISTORIC
Francisco Asensit . . . . . Sângele ◆ Secretul de la Castel Sant' Angelo
Paula Cifuentes . . . . . Vremea bastarzilor
Catherine Delores . . . . . Iubire și sânge
Ildefonso Falcones . . . . . Mâna Fatimei ◆ Regina desculță
Antonio Garrido . . . . . Cititorul de cadavre
Javier Gonzales . . . . . Insula sfârșitului timpului
Juan Tafur . . . . . Pătimirile Mariei Magdalena
Leon Leyson . . . . . Un băiat pe lista lui Schindler
Su Tong . . . . . Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN
Chimamanda Ngozi Adichie . . . . . Jumătate de soare galben ◆ Hibiscus purpuriu
Aravind Adiga . . . . . Tigrul Alb
Carlos Franz . . . . . Deșertul ◆ Locul în care a fost Paradisul
Jonas Karlsson . . . . . Camera
Nikita Lalwani . . . . . Harul
Siegfried Lenz . . . . . Un moment de reculegere
Manuel de Lopez . . . . . Frumoasa din ceață
Javier Marias . . . . . Inimă atât de albă
Colum McCann . . . . . Goana nebună a lumii
Patrick Modiano . . . . . Dora Bruder
Azar Nafisi . . . . . Citind *Lolita* în Teheran

DRAMĂ

Àngela Becerra . . . . . Ella
Alice Hoffman . . . . . Al treilea înger
Tea Obreht . . . . . Soția tigrului
Helen Oyeyemi . . . . . Fiica lui Icar
Jodi Picoult . . . . . O viață de rezervă ◆ Dispariții
Indra Sinha . . . . . Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara . . . . . Cântece de toamnă

PENTRU TINE

John Burnham Schwartz . . . . . Împărăteasa ◆ O singură clipă
Anthony Capella . . . . . Ofițerul stării civile
Lan Samantha Chang . . . . . Moștenire
Sophie Dahl . . . . . În jocul celor mari
Laura Dave . . . . . Londra este cel mai frumos oraș din America
Anne Fine . . . . . Cenușa unei iubiri
Rina Frank . . . . . Toate casele au nevoie de un balcon
V.V. Ganeshnanthan . . . . . Căsătorie din dragoste
Gloria Goldreich . . . . . Cină cu Anna Karenina
Victoria Hislop . . . . . Insula
Stephanie Kallos . . . . . Vieți în mozaic
Sarah Lark . . . . . Cântecul maorilor
Santa Montefiore . . . . . Marea iubirii pierdute
Linda Newbery . . . . . Fata sălbatică
Francine Prose . . . . . Prima iubire
Ambra Radaelli . . . . . Casa de vacanță
Daniele Sallènave . . . . . La Fraga
Heather Skyler . . . . . Vârsta perfectă
Ayelet Waldman . . . . . Dragostea și alte lucruri imposibile

ICEBERG FICTION

Henning Mankell . . . . . Creierul lui Kennedy ◆ Omul din Beijing ◆ Pantofi italienești ◆ Ucigași fără chip
Anders de la Motte . . . . . Jocul
Jo Nesbø . . . . . Fantoma trecutului ◆ Călăul ◆ Steaua diavolului ◆ Omul de zăpadă ◆ Mântuitorul
Jussi Adler Olsen . . . . . Camera groazei ◆ Vânătorii de oameni
Dan T. Sehlberg . . . . . Mona. Virus mortal
Erik Axl Sund . . . . . Persona. Slăbiciunea Victoriei Bergman

www.raobooks.com ◆ www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro ◆ libraria.rao@rao.ro